

Quỷ Giá

Contents

Quỷ Giá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50
11. Chương 11	54
12. Chương 12	61
13. Chương 13	67
14. Chương 14	72
15. Chương 15	78
16. Chương 16	84
17. Chương 17	91

Quỷ Giá

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, huyền huyễn, HE Phó Trường Đình x Hàn Thiên
Những năm chiến loạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-gia>

1. Chương 1

Tiểu thành Khúc Giang nằm ở biên giới Doanh châu, vốn là chốn hẻo lánh không mấy nổi trội, lại cách xa kinh đô. Trong thời buổi loạn lạc, dù đã mấy bận đổi chủ, song do là một thành nhỏ không can hệ đến đại cục, nhờ vậy mà tránh được tai ương binh đao, thành bị phá, nhà bị cướp, người bị giết.

Người trong trà quán chụm lại một chỗ, vừa tranh thủ nghỉ chân uống trà, vừa bàn tán thế sự.

“Tình hình hiện giờ đúng là ngày càng đổ đốn. Hai năm trước còn thấy thương nhân tấp nập từ nơi khác đến đây trao đổi hàng hóa. Giờ đã sang tháng sáu mà bóng người ngoài đường chỉ thưa thớt qua lại.”

“Có gì lạ đâu? Giờ chỗ nào cũng đánh nhau, ai ngu dại chường mặt ra đường? Nếu xui xẻo bị bắt đi lính thì mạng cũng chẳng còn. Tốt nhất cứ an phận thủ thường ở nhà cho xong.”

“Ồ yên trong thành thì tốt chắc? Hừ, từ đầu xuân đến giờ, trẻ con mất tích trong cái thành này ít lắm sao? Chẳng phải năm sáu đứa rồi đấy. Còn những người mất tích năm ngoái... Ai, sống thời loạn quả khổ trần ai mà...”

“Đừng nói nữa, bộ không nghe gì sao? Ngay cả cháu trai của Lỗ Tĩnh Vương cũng biến mất. Đến người như vậy còn không tránh khỏi tai ương, huống hồ là chúng ta?”

“Tôi cũng nghe chuyện đó. Ông nói xem, rốt cuộc thực hư thế nào? Ai lại lớn gan mà trêu chọc đến Lỗ Tĩnh Vương...”

“Ông không biết sao tôi biết...”

Người trong trà quán thở dài một hơi, lại quay về trọng tâm câu chuyện. Trong góc, một thanh niên có khuôn mặt tuấn tú khê nhều mày, nói với nam tử cao lớn bên cạnh, “Hách Liên, người có nghe không, nhà người này cũng có hài tử mất tích.”

“Vâng.” Sắc mặt nam tử có thân hình cường tráng cũng lộ vẻ hoài nghi, gật đầu đáp, “Từ lúc chúng ta đến địa giới Doanh châu đã nghe không ít tin đồn như thế.”

“Trường Đình, người thấy thế nào?” Thanh niên tuấn tú sau khi nghe xong, ngoảnh lại nói với người ngồi đối diện.

Đó là một nam tử vận trang phục đạo sĩ, tuổi còn trẻ xấp xỉ hai người kia, nhưng thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, giữa vầng trán toát lên nét chính khí mạnh mẽ, tạo cảm giác điềm tĩnh hơn nhiều, “Trong thành có điều kỳ dị.”

“Ồ?” Thanh niên tuấn tú nghe vậy hơi nhướn mày.

Nam tử danh xưng ‘Hách Liên’ lập tức nắm lấy thanh trường đao giắt bên hông, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Đạo giả vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, ánh mắt không chau gợn, “Lúc quan sát từ xa, thấy có quỷ khí dày đặc. Vừa vào đến thành, yêu khí liền biến mất.”

“Thiên Cơ Tử đang ở đây?” Hách Liên trầm giọng hỏi.

Sắc mặt thanh niên tuấn tú thoát cái căng trở nên ngưng trọng, “Trường Đình?”

Đôi mắt đạo giả phẳng lặng, âm điệu không hề biến đổi, “Có thể.”

Thanh niên tuấn tú chính là Đế tinh ứng thế trong lời đồn, Lang Gia Vương Tần Lan Khê. Nam tử khôi ngô cầm trường đao trong tay là đại tướng Hách Liên Phong của Lang Gia quân. Đại thắng một ngày đoạt ba thành là thủ tích của người này. Còn vị đạo giả có thần thái siêu thoát bên cạnh là đệ tử chân truyền của trường môn Kim Vân Tử phái Chung Nam - Phó Trường Đình.

Cuộc bàn tán của người trong trà quán đã bốc lửa ngùn ngụt, không ai để ý đến ba người ngồi trong góc. Tần Lan Khê nghe thêm một chốc, cảm thấy không thu hoạch được gì nữa, bèn đứng dậy nói, “Đi thôi.”

Mấy tháng trước, thám tử của Lang Gia quân hồi báo, Lỗ Tĩnh Vương đang bí mật điều động quân đội trong thành Khúc Giang. Trước giờ thành Khúc Giang vốn vô danh tiểu tốt, bởi lẽ thứ nhất không phải là

địa điểm chiến lược hay chốn quân đội giao tranh; thứ nhì không có đầu mối giao thông quan trọng, thứ ba không có sản vật phong phú, nông nghiệp lẫn thương nghiệp đều không phát đạt. Hành động này của Lỗ Tĩnh Vương thật khiến người ta khó hiểu. Kế đó, người dân ở Doanh châu lục tục biến mất. Ban đầu là tráng nam ra ngoài không về, sau đấy lại đến nữ nhân sâu trong khuê phòng cũng mất tích bí ẩn. Hiện tại, ngày càng nhiều trẻ em bất vô âm tín.

Đang giữa lúc chiến sự rối ren, thời cuộc rung chuyển không dứt đã khiến lòng người lo lắng bất an. Những vụ mất tích liên tục lại càng phủ thêm sắc màu tăm tối cho cuộc sống người dân.

Có người lên thuật lại, những người mất tích là do Lỗ Tĩnh Vương bắt đi. Để tinh ứng thế, kẻ sĩ trong thiên hạ đều tìm đến minh chủ, cam tâm quy về dưới trướng Lang Gia Vương. Lỗ Tĩnh Vương vốn đã có dã tâm đoạt vị từ lâu, há lại để tên tiểu tử còn búng ra sữa Tần Lan Khê tự nhiên đâm ngang, ngăn cản đại nghiệp xưng đế của ông ta? Để cân bằng thế trận, ông ta tất sẽ liên thủ với tà trận, nghịch lại ý trời, phá hủy Đế tinh.

Dưới trướng Lỗ Tĩnh Vương có một mưu sĩ biệt hiệu là Thiên Cơ Tử, hần ta thông quỷ thần, tường âm dương, pháp thuật cao thâm. Kẻ này từng là đệ tử Chung Nam. Nhưng do lòng dạ bất chính, lén luyện tà pháp nên bị chương môn tiên nhiệm đuổi đi. Khi bị trục xuất ra khỏi Chung Nam, hần ẩn thân một thời gian dài. Đến khi tái xuất giang hồ thì đã sa vào ma đạo, trở thành kẻ nửa người nửa quỷ. Chư vương truyền rằng, hần có thuật sai khiến ma quỷ, chuyên huấn luyện yêu quân cho Lỗ Tĩnh Vương. Chính vì vậy đội quân của Lỗ Tĩnh Vương mới bách chiến bách thắng, vô pháp ngăn chặn.

Trước đó, Tần Lan Khê đã phái nhóm binh mã đến thành Khúc Giang dò la. Ngờ đâu vừa vào đến cửa thành đã như đá chìm xuống khơi, không thấy tăm tích nữa. Trong khi đó sĩ khí của quân Lỗ Tĩnh Vương lại càng thêm vượng, hết công thành đoạt đất, lại tiến rút như chốn không người. Có nhiều lời đồn rằng Thiên Cơ Tử thường xuyên ẩn hiện ở đây. Bên trong thành Khúc Giang tất có ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa nào đó. Tức giận lẫn sốt ruột, Tần Lan Khê khẳng khái quyết tự mình điều tra, không để ý gì đến lời khuyên can của mọi người, mang theo Hách Liên Phong và Phó Trường Đình đến đây làm sáng tỏ mọi chuyện.

Chiến tranh kéo dài khiến sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than. Tà khí hưng thịnh, bách quỷ sinh sôi. Bọn ma quỷ yêu tinh thuận thế được phen làm mưa làm gió, gieo rắc tai ương cho nhân gian.

Phó Trường Đình phụng ý chỉ của chương môn, lần này hạ sơn cũng là để tiêu diệt Thiên Cơ Tử hồng thanh lý môn hộ, hàng yêu phục ma, chỉnh đốn tà giáo.

Cả đoạn đường dài thừa thốt bóng người, qua một chỗ rẽ, bỗng đứng Phó Trường Đình xoay người lại. Thấy động tác khác thường đó, Hách Liên Phong cũng cảnh giác quay lại, đồng thời chần cho Tần Lan Khê ở phía sau, “Sao thế?”

Ánh mắt Phó Trường Đình lạnh lẽo, quay đầu bước tiếp, “Không có gì.”

Đi được vài bước, y lại quay đầu nhìn ra phía sau. Giữa lúc mặt trời chói chang, khí nóng bốc lên hừng hực, chân tường xám xịt chỉ có vài chiếc lá bị gió thổi rơi xuống đất.

Đạo giả nheo nửa mắt, mặt đánh lại.

Trong gió có yêu khí, vừa rồi y thấy một bóng đen rõ ràng biến mất sau bức tường.

Ban đêm, âm thanh ồn ào cả ngày trong nhà trọ lắng xuống, nhường chỗ cho yên tĩnh. Khói lửa chiến tranh lan tỏa khắp nơi, con buôn ra ngoài làm ăn cũng hiếm hoi, chỉ muốn nhanh chóng kiếm tiền rồi về nhà nghỉ ngơi cho sớm.

Chủ nhà trọ là một đôi vợ chồng tuổi tác đã cao, ngoài ra còn có một đứa cháu trai loắt choắt. Ông chủ nói với Tần Lan Khê rằng ông từng có con trai, ba năm trước đã tòng quân xuất chinh, đi rồi không thấy về nữa. Năm ngoái, thê tử còn son trẻ đã bỏ rơi con thơ đi theo một lái buôn đến từ Viêm châu. Để đôi vợ chồng già phải nuôi nấng đứa cháu hầy còn khóc oa oa, dựa vào cái nhà trọ bình dân bé xíu này sống lây lất qua ngày.

Dưới lầu, Tần Lan Khê nói chuyện với lão chủ quán trong sảnh, nhìn đứa bé vô tư lự chạy thoăn thoắt quanh cái bàn nhỏ, vương hầu tuổi còn trẻ không khỏi động lòng trắc ẩn.

“Nếu có một ngày y đăng cơ, nhất định sẽ là một vị vua nhân đức.” Hách Liên Phong nhìn người kia, rồi nói với Phó Trường Đình.

Đạo giả mặt đơ lạnh chẳng buồn đáp lời, ánh mắt hờ hững di chuyển đến một góc khuất. Lại là yêu khí, trong quán trọ nho nhỏ này luôn có một tia yêu khí nhàn nhạt dật dờ.

Nửa đêm, mọi âm thanh đều ngưng nghỉ. Ngay cả tiếng côn trùng kêu rả rích ngoài cửa sổ cũng im bật, từng nhành cây phiến lá thôi xao động. Trên mặt đất bỗng phụt lên một làn sương bạc mỏng manh, hơi sương mờ ảo, uyển chuyển chậm rãi, tựa như con rắn mềm dẻo uốn quanh xà nhà, men theo khe cửa sổ lẳng lặng len vào.

“Leng keng, leng keng, leng keng...” Kinh Hồn Linh treo trên xà cửa rung lên từng hồi lạnh lạnh.

Từ xưa đến nay, khách không mời mà đến thường là khách từ chốn bỉ ngạn hoàng tuyền.

Phó Trường Đình bỗng nhiên trừng mắt đứng dậy, “Nghiệp chương to gan, còn không mau hiện thân!”

Chưa nói dứt lời thì đã úp lòng bàn tay trái lại, lam quang phát ra chói mắt, cửu thiên hỏa lôi bỗng chốc cuộn cuộn giữa các ngón tay. Đôi mắt rực sáng như điện trên khuôn mặt tuần lẳng chính trực nhưng không kém phần nghiêm trang đó thật chẳng khác gì Kim Cương hộ pháp.

Khói quỷ mệnh mang, chỉ trong chốc lát đã lan tràn toàn bộ gian phòng, khói bạc dưới chân nhẹ nhẹ nhích từng sợi, yêu dã mà quỷ dị.

“Được hay Tử Dương chân quân hạ phạm độ thế, hàng yêu trừ ma, hôm nay được dịp diện kiến, quả đúng phong tư bất phạm.” Trong hơi sương không rõ hình thù, có tiếng người cười nhẹ. Âm thanh êm dịu như gần như xa, thoảng nhẹ như cách trăm sông nghìn núi, rõ ràng như phảng phất bên tai.

Cửa phòng từ tốn mở ra không tiếng động, “Leng keng! Leng keng! Leng keng!” Kinh Hồn Linh rung lên dữ dội, sắc vàng choé choé hắt ra theo những rung động kịch liệt của chiếc chuông cổ cũ kỹ.

Mọi người trong quán trọ đều đã say giấc, dường như không ai nghe thấy tiếng chuông chất chúa.

Đạo giả đứng bất động. Hỏa lôi hùng hực toát ra từ lòng bàn tay, nhuộm đôi đồng tử lạnh lẽo thành một màu lam băng giá. Phó Trường Đình lạnh lùng nhìn thân ảnh chậm rãi hiện lên ngoài cửa.

“Cô hồn dã quỷ mạo muội quấy rầy cũng là vạ bất đắc dĩ, cần mong đạo trưởng rộng lòng bỏ qua.” Người đứng ngoài kia là một nam tử trẻ cũng vận trang phục đạo sĩ, giữa khói sương giăng giăng, đạo bào bay phấp phới, đằng hoàng không giống ma quỷ, lại phảng phất cốt cách tiên giả.

“Tại hạ Hàn Thiên, bá kiến đạo trưởng.” Đứng đằng sau đám sương, y cúi người thi lễ, ngữ khí nhã nhặn, “Trong nhà có tiểu muội ngưỡng mộ đại danh của chân quân đã lâu, ngày nhớ đêm mong. Mà nay em ấy lại sắp xuất giá, tại hạ cả gan mạo muội thỉnh đạo trưởng ba ngày sau đến tây thành lúc nửa đêm để dự hôn lễ, hồng an ủi tấm lòng si luyến xưa kia của em.”

Quỷ khí, quỷ khí lạnh lẽo u ám quần quít. Trước mặt Phó Trường Đình là một màn khói xám bạc.

“Câm miệng! Người quỷ không chung đường, ma đạo không chung chạ!” Tia lạnh lẽo trong mắt đạo giả lại bùng lên, hào quang ẩn hiện quanh thân, chính khí Bắc Đẩu quần quít quay về, “Yêu nghiệt to gan, đã dám đến đây một mình, chớ trách bản đạo thủ hạ vô tình!”

Y tung một chưởng, âm thanh như sấm rền, ánh chớp bắn tứ bề, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã đánh tan làn khói yêu ma đầy rẫy khắp phòng.

Hàn Thiên chỉ kịp hô một tiếng “Á ——” người lập tức lùi nhanh về phía sau, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Tiếng côn trùng rả rích lại cất lên, âm thanh lá cây xào xạc đong đầy bên tai. Từ tiền viện truyền đến tiếng khóc ré của đứa cháu nhỏ bị ác mộng kinh động làm tỉnh giấc, người bà tuổi tác đã cao diệu dàng vỗ về đứa cháu.

Kinh Hồn Linh cũng im bật, treo trước cửa không nhúc nhích, cũ kỹ và ảm đạm. Dường như ánh trăng kia hắt lên tường một bóng đen nhợt nhạt.

Hết thấy những sự vừa phát sinh đều tiêu tán như làn khói, không để lại chút vết tích. Phó Trường Đình trở về giường tiếp tục nhập định. Mắt quán mùi, mũi quán tâm, tâm như thủy.

(còn tiếp...)

Lần đầu tiên edit cổ trang, cảm thấy rất lóng ngóng, có tâm trạng hơi giống những ngày đầu tập edit.

Nhìn hai bạn Phó Trường Đình với Hàn Thiên, bỗng nhiên nhớ bộ phim Liêu Trai do TVB sản xuất, hồi nhỏ rất thích coi, nhớ nhất chuyện tình giữa dũng sĩ diệt yêu với yêu cáo, kết cục giữa người và yêu phần lớn đều đi đến bến bờ tuyệt vọng U__U ~

2. Chương 2

“Đêm qua đạo trưởng có an giấc không?” Sáng sớm đã thấy Tần Lan Khê tươi cười đến chào hỏi.

Đã quen với tính kiệm lời của Phó Trường Đình, Tần Lan Khê cũng không lý tới khuôn mặt lạnh lùng kia, tự mình nói tiếp, “Mấy hôm nay đi đường vất vả, mệt chết được. Tối qua ngủ hồi nào không hay, đến lúc tỉnh dậy đã thấy trời sáng bạch. Không tốt không tốt, cầm quân đánh trận mà sơ suất thế này, dễ bị đánh úp giữa đêm.”

Nhấp ngụm trà do Hách Liên Phong đưa tới, y mỉm cười cảm khái, “Bản vương không nhớ nổi lần cuối cùng mình ngủ ngon thế là khi nào nữa. Hách Liên, người có nhớ không?”

Hách Liên Phong bắt ngờ không kịp đối đáp, lắc đầu, “Thuộc hạ quên rồi.”

“Nhưng ta nhớ.” Không biết y đang nghĩ chuyện gì, bỗng nhiên cười tỉnh quái.

Khuôn mặt màu đồng cổ của Hách Liên Phong tràn ngập vẻ hoang mang. Tần Lan Khê cũng không nói nữa, cầm bánh bao trên bàn bắt đầu trêu đùa cháu chủ quán, “Đậu Tử, tối hôm qua em lại dám đòi phải không?”

“Không có nha. A Mạc đã nói, nếu còn dám dầm sẽ không chơi với em nữa.”

“Ha ha ha ha... Thế à? Vậy cái quần phơi ngoài sân sau là của ai thế nhỉ?”

Nhìn bóng lưng thẳng thoi của y, Hách Liên Phong cau mày, “Có chuyện lạ?”

Giọng điệu Phó Trường Đình khô khan, “Tiểu yêu ma, không đáng nhắc đến.”

Thần sắc Hách Liên Phong tối lại, nhìn y muốn nói gì đấy rồi lại thôi.

Đạo sĩ có khuôn mặt cứng như gỗ yên lặng uống chỗ sữa đậu nành, không có vẻ gì định mở miệng nói tiếp.

Sống trong thời bình loạn mã loạn, mạng người còn bé như con kiến, hưởng chi cái khác. Đường phố trong thành Khúc Giang tiêu điều lạnh lẽo. Thiếu phụ bán rau nhà bên than thở, nhà bà vừa mất nửa con cá khô. Một tay lái buồn đến từ kinh thành kể chuyện cho mọi người trong trà quán nghe, rằng thì ở kinh đô vẫn thái bình, nhưng lòng người hoảng loạn, không ít hoàng thân quốc thích vận chuyển của cải trong nhà ra ngoài thành bí mật cất giấu. Nhưng rất nhiều trần bảo dọc đường đi bị thổ phỉ cướp sạch sành sanh.

Một người đàn bà áo quần rách nát ngồi mộp bên vệ đường níu chặt lấy vạt áo của Phó Trường Đình, “Con, con của tôi... trả con cho tôi.”

Từ đôi mắt vô thần có thể thấy được chị ta đã điên rồi. Nhưng tay người đàn bà vẫn nắm chặt lấy một cái trống bỏi cũ kỹ.

“Con của chị đâu?” Tần Lan Khê ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi.

“Một trận gió... một trận gió thì... Hu hu, con, con của tôi...”

“Gió?” Tần Lan Khê nghi hoặc nhìn về phía Phó Trường Đình, không lý giải được, “Lẽ nào...”

Phó Trường Đình gật đầu.

Một cỗ khí tức không thuộc về nhân thể đang lan tràn khắp mọi góc ngách trong tòa thành nhỏ. Không biết được nó từ đâu đến, cũng chẳng truy được nó chạy đằng nào. Có lúc rõ ràng như ở ngay dưới cánh mũi, chỉ cần một cơn gió thoảng, hay một cái xoay người, liền tan biến không để lại dấu vết.

Đêm đến, bốn bề sương giăng.

Đạo giả đang tĩnh tọa tu hành bỗng đứng bật dậy, không đợi quỷ ảnh hiện thân, trường kiếm sáng ngời đã đâm thẳng vào làn sương mù, “Nghịch chương, ngươi còn dám đến!”

“Tại hạ Hàn Thiên, khẩn xin đạo trưởng mở lòng từ bi di giá dự lễ, để tiểu muội được toại nguyện.” Bên dưới mũi kiếm hiện ra một khuôn mặt tuần tú tinh tế. Con quỷ này cúi nửa đầu, chỉ có đôi mắt trắng tinh hơi nhếch lên nhìn thanh trường kiếm chia cách với vị đạo trưởng vô tâm vô tình. “Dự lễ xong rồi, tại hạ nguyện dâng tặng hậu lễ, báo đáp ân trạch của đạo trưởng...”

“Nói xằng!” Phó Trường Đình đạo tâm kiên định, lớn tiếng quát, lần thứ hai tung chương về phía trước, “Lần này nhất định không tha cho ngươi!”

“Ai...” Dưới ngọn hỏa lôi xanh thẳm, quỷ ảnh thất vọng thở dài, lùi ra phía sau, “Đêm mai vào giờ này, tại hạ sẽ lại quấy rầy.”

Phó Trường Đình rút kiếm đuổi theo, trên con đường dài hun hút, gió lạnh thổi hiu hắt, con quỷ tự xưng ‘Hàn Thiên’ đã không còn tung tích.

Nửa đêm hôm sau, y quả thực đứng hện lại đến. Người vận đạo bào xám nhạt, mái tóc dài dùng liên quan vấn lên gọn gàng, trên ấn đường để lộ ramỹ nhân tiêm (1) nho nhỏ.

“Đạo trưởng thực tình không chịu nhận lời tại hạ sao?” Như hai đêm trước, y vẫn thủ lễ đứng ngoài cửa, trên mặt thoáng lộ vẻ bất đắc dĩ, “Tiểu muội nhà tôi đối với đạo trưởng quả có tấm chân tình. Van cầu đạo trưởng khai ân, đến để em ấy gặp mặt một lần.”

“Nghịch chương to gan, chớ có buông lời nhảm nhí, đầu độc nhân tâm.” Đạo sĩ lạnh lùng kiên quyết cự tuyệt. Ông tay áo không có gió tự phát, y nâng kiếm lần thứ hai, tay trái phát ra hỏa lôi, còn chưa dứt lời đã đẩy chương về phía trước, “Đạo tức là đạo, ma tức là ma. Người quỷ khác biệt, ma đạo khác nhau. Chính tà thiện ác, sao có thể lẫn lộn?”

“Té ra trong mắt đạo trưởng, chỉ có con người là lương thiện, còn ma quỷ toàn là ác đồ.” Miễn cưỡng chịu đựng một chương một kiếm, Hàn Thiên không lùi ra phía sau, thân hình bởi chống cự mà gần như tan vỡ, cứng cỏi đứng chặn trước mặt Phó Trường Đình.

Ánh mắt đạo giả lạnh như băng, lòng bàn tay lại hừng hực ngọn hỏa diễm. Con quỷ thân cô thế cô đến đây chỉ bình tĩnh nhìn, gương mặt dưới hỏa lôi chói lọi lại càng thêm trắng xanh, “Nếu tôi nói, cũng có quỷ lương thiện thì sao?”

“Tại sao không?” Gương mặt Lang Gia Vương đầy ngạc nhiên hiện lên, cau mày nhanh chóng phản vấn.

Phó Trường Đình ngồi ngay ngắn, không cần nghĩ ngợi đã đáp ngay, “Đạo tức là đạo, ma tức là ma. Đạo hướng thiện, quỷ hành ác.”

“Nếu người cũng có ác nhân, tại sao không thể có quỷ tốt?” Y là Đế tinh ứng thế, tấm lòng nhân đức, bao dung với cả thiên hạ.

Đạo sĩ cố chấp cắn từng miếng mìn thần nhát thếch, im lặng không đáp.

Giờ con quỷ này cũng nói thế.

“Trời đất bao la, chúng sinh đông đảo. Lẽ nào ai cũng dốc lòng hướng đạo, chưa từng giết một con kiến, chưa từng gây chuyện lỗi lầm, chưa từng nói ra một câu ô uế, mà chỉ toàn là lời hay ý đẹp? Vậy thì bọn cướp sông cướp biển ở đâu ra? Loạn thần tặc tử từ đâu mà có? Trộm cắp phản tặc nên giải thích thế nào đây? Khói lửa ly lạc là ai đẩy lên, là ai hun đúc? Là quỷ? Là yêu? Hay là ma? Ma sinh ra từ tâm. Yêu quỷ nếu vô tâm, vậy ma sinh ra từ tâm ai?”

Y ngẩng đầu lên, nét kính cẩn trên mặt đã biến mất, chỉ còn lại đôi mắt ánh lên vẻ ngạo mạn coi khinh, “Diệt ác hành thiện, chinh đồn tà giáo? Hừ, không thiếu gì phạm phu tục tử giết người phóng hỏa, cưỡng hiếp phụ nữ, người lại ngậm miệng không nói, tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Hàn Thiên tôi tuy chỉ là cô hồn dã quỷ, nhưng luôn nhất mực chuyên tâm tu hành, chưa từng hại đến người già yếu, hay có nửa điểm lừa gạt trẻ thơ, chỉ một lòng thành tâm mời người đến dự lễ. Đạo trưởng từ chối thì thôi, lại năm lần bảy lượt lạnh lùng chĩa kiếm về phía tại hạ, đây là đạo lý gì? Lễ nào là hành thiện như người nói? Hay như lời tôi nói, là hành ác!”

Con quỷ bị thương nghiêm trọng, thân thể phiêu động, khoe môi rỉ máu, nhưng đôi mắt hừng lên lửa giận sáng ngời, không gợn chút sợ hãi từng mắt với người đối diện, gần từng chữ từng chữ một tên của y, “Phó Trường Đình, người chém yêu trừ tà diệt hết chúng quỷ trong thiên hạ, thật sự chưa từng giết lầm sao?”

Giết lầm? Càn khôn sáng tỏ, thiên lý ngời ngời. Lấy chính khác tà, sai ở nơi đâu?

Phó Trường Đình cau mày, ngọn hỏa lôi lại dấy lên, ra bộ muốn đánh. Hàn Thiên không nói tiếng nào, mở to đôi mắt bình thần nhìn y. Phó Trường Đình bỗng nhiên phát hiện, đôi đồng tử của con quỷ này trong veo như nước, giữa căn phòng ngàn ngập sương khói ma quỷ cũng không vấy một tia uế khí tanh tưởi.

Lẽ nào... sấm sét dưng dưng tích tụ giữa lòng bàn tay cứ vậy mà khựng giữa không trung. Phó Trường Đình không khỏi do dự, mặc cho quỷ ảnh trước mặt từ từ mờ dần, cuối cùng tan biến như làn khói.

Đạo giả đứng một mình trước cửa, đọng lại trong mắt là nhân thần phức tạp của con quỷ lúc bỏ đi. Thất vọng có, chán chường có, còn thoáng chút đau thương...

Khi mặt trời khuất bóng, con đường vốn quanh quẽ cũng chẳng còn bóng hành khách lơ thơ. Ngay cả chú mèo hoang lưu lạc đầu đường cũng không dám nán lại lâu, kêu vài tiếng “meo meo meo”, chú nhảy đến góc tường, cuộn mình giữa đồng đồ tạp nham.

Bên ngoài cửa tây là quan đạo rộng thênh thang, mắt không tiếp bờ. Tà dương đỏ au như vệt máu loang trên đám cỏ dại ven đường. Sau mấy năm chiến loạn, bất kì nơi nào ở cửu châu cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng hoang tàn điêu linh như thế. Nếu không có quân sĩ thân phục áo giáp nặng nề còn đang đi qua đi lại tuần tra trên thành, có lẽ toàn bộ thành Khúc Giang đã chìm trong im lặng như một tòa thành chết.

Hách Liên Phong liếc nhìn quân lính canh gác biên thành, hạ mắt xuống nói với Tần Lan Khê, “Dựa vào quy mô lính canh, cộng thêm quan sát mấy ngày nay của chúng ta, không giống có đại quân đóng ở đây.”

“Nhưng rõ ràng có tin báo về...” Tần Lan Khê nghe thế không khỏi hồ nghi.

Hách Liên Phong lại nhìn thoáng qua, trầm giọng đáp, “Nếu có đại quân đóng ở đây, nhất định sẽ không có cảnh tượng này.”

“Vậy binh lính theo lời đồn đã đi về đâu?” Không thấy Hách Liên Phong trả lời được, Tần Lan Khê quay đầu lại nhìn vị đạo giả đứng sang một bên, “Trường Đình?”

Đạo giả từ nãy đến giờ vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, cách cửa thành không xa là một cây hòe có tán lá cực lớn.

Tần Lan Khê đột nhiên nảy ra ý tưởng lạ, bảo muốn đi xem cây hòe lớn ở ngoài thành tây. Lúc này, rốt cuộc cũng để lộ tâm cơ. Y nhếch môi, hiếu kỳ hỏi Phó Trường Đình, “Quỷ mà cũng có chuyện cưới xin sao? Có giống như con người không?”

Không kịp chờ Phó Trường Đình trả lời, y đã bị Hách Liên Phong kéo đi với vẻ mặt căng thẳng.

Nhìn cảnh bọn họ người lôi kéo kẻ giật lùi cùng nhau vui đùa âm ỉ, trên gương mặt trang nghiêm của đạo giả mới xuất hiện một nét cười thoáng. Còn đâu là vị đại tướng chiến công lẫy lừng với một vương hầu chuẩn bị đăng cơ trong lời đồn nữa?

Trầm ngâm hồi lâu, Phó Trường Đình lắc đầu, khép hai ngón tay lại, lẩm nhẩm niệm pháp chú. Dưới tàng cây hình thành một kết giới vô hình, che giấu hết toàn bộ chính khí Bắc Đẩu quanh người, chúng quỷ không thể phát hiện ra y.

Trời vắng ánh trăng, đêm đen như mực. Xa xa có một chấm đỏ lấp lờng tà tà bay đến. Run rẩy, chênh chao. Khi bay đến gần, mới biết hóa ra là một chiếc lồng đèn đỏ bé xíu, đứng lại không thấy người cầm đèn đầu. Chỉ thấy chiếc lồng đèn tự do di chuyển, chưa đầy một khắc đã vượt qua cánh cửa dày nặng, vọt thẳng vào trong thành.

Tiếng nhạc mừng nho nhỏ cất lên ngay sau đó, những bóng đen có hình thù kỳ quái lần lượt chui ra từ giữa khe cửa khép chặt. Một con khỉ thối kèn xô-na, một con gấu đen gỗ trống, một đôi lợn rừng đánh chiêng, ở giữa là một con hồ ly lông nâu xám trườn lên cái trường bào quá khổ, tay giơ bông chùy hoan hỉ nhảy múa.

Yêu khí bủa vây lấy người. Quân sĩ gác hai bên cửa thành dáng đứng rất thẳng, nhưng cặp mắt đã mất đi linh hồn hoàn toàn thờ ơ trước cảnh tượng quỷ dị trên. Về mặt cứng còng, thậm chí không hề chớp mắt lấy một cái.

“Thỉnh tân nương.” Bốn con quỷ không đầu khênh đến chiếc kiệu hoa đỏ chói mắt. Một con hoẵng tinh cài đóa hoa hồng trên đầu nghiêng ngả đi ra trước kiệu, cất giọng hô to.

Từ giữa thỉnh không xuất hiện hai bóng hình, một đen một đỏ. Hàn Thiên lại vận trang phục đạo sĩ. Toàn thân khoác lên lớp y bào đen tuyền, mái tóc dài thướt tha được chải gọn ra phía sau, dùng một sợi dây đồng màu buộc hờ hững. Tân nương phủ một chiếc khăn voan, từ đầu đến chân đều là một màu đỏ lộng lẫy.

Trong đêm tối, một lũ ma quỷ tụ thành vòng tròn, cho dù là hỉ phục hay kiệu hoa, tất cả đều rất một màu đỏ chói đến rợn người.

Phó Trường Đình thấy Hàn Thiên nắm tay tân nương dẫn đi, nhẩn nhủ vài câu gì đấy. Tân nương gật đầu, rồi cất bước tiến đến đội rước dâu.

“Giờ lành đã đến, mời lên kiệu hoa!” Hoẵng tinh lại vội vàng hô vang.

Hỉ nhạc cất lên, mười điệu thì đã lạc đến bảy, tám điệu.

Tân nương đang vén màn kiệu bỗng nhiên xoay người lại. Sắc mặt Phó Trường Đình trở nên căng thẳng, nhưng nàng chỉ nhấc tay vén nửa chiếc khăn voan, để lộ cái cằm trắng như tuyết và đôi môi tô son đỏ mọng vẽ thành một nụ cười kiêu diễm, đối diện với cây hòe, nơi Phó Trường Đình đang đứng dưới tàng cây.

Phó Trường Đình kinh hãi, quay đầu lại nhìn Hàn Thiên đứng bên kia. Con quỷ mặc đồ đen toàn thân nhưng vẻ mặt vẫn toát nên nét đường hoàng nhã nhặn, hai tay ôm quyền, cúi đầu thật thấp với y.

Chính lúc đó, đạo giả tính tình cương trực mới nhìn thấy tiểu ý lướt qua môi người kia, đắc ý mà giảo hoạt.

3. Chương 3

“Rồi sao nữa?” Tần Lan Khê phe phẩy quạt, hiếu kì hỏi tới.

Trong trà quán người đến kẻ đi lũ lượt, có người lo lắng bảo rằng, đêm hôm qua ngoài cửa tây đã nhìn thấy những bóng đen kỳ quái.

“Đi.” Phó Trường Đình hớp trà, đáp gọn lỏn.

“Đi?” Tay cầm nửa cái bánh đậu xanh, Tần Lan Khê thất vọng ra mặt, “Cứ vậy mà đi à? Không chạy đến nói vài câu với người sao? Một câu cũng không luôn? Ngay cả mặt cũng chỉ cho nhìn phân nửa? Thế này là thế nào?”

Những lời xuýt xoa tiếc rẻ liên tục tuôn ra, vương hầu trẻ tuổi thở dài sườn sượt, vẻ mặt vô cùng chán nản.

Đạo sĩ gõ, lòng dạ cũng như gõ, nghiêm mặt nói, “Cô ta là quỷ.”

Hách Liên Phong nhìn y bằng ánh mắt tràn đầy thương hại. Tần Lan Khê đau khổ nhú tí lông mày, âm điệu bất giác thăng lên mấy quãng, “Thì cũng là một cô nương, hơn nữa lại là cô nương mang lòng quý mến người đã lâu.”

“Thì sao?” Tay nâng tách trà, sắc mặt nam tử vận đạo bào không thay đổi dù chỉ một cái nhếch mày, ngữ khí vẫn bình bình, lời nào lời nấy thốt lên đều vô tình, “Quý tức là quý, có gì khác?”

“Phạch ——” hùng hổ khép quạt lại, Tần Lan Khê đứng bật dậy, “Hách Liên, chúng ta đi!”

Phó Trường Đình khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn y, vương gia trước giờ luôn trưng ra vẻ mặt tươi cười thân thiện, đang yên đang lành thế nào lại nổi tính cáu bẳn. Hách Liên Phong là người thành thật, người thành thật bèn lắc đầu, nhìn vẻ mặt người kia tỏ ra vô tội, cuối cùng không đành lòng, vỗ vỗ vai y mấy cái, rồi đi theo sau Tần Lan Khê, rời khỏi trà quán.

Đến thành Khúc Giang mấy ngày, mọi góc ngách hẻm hóc đều được ba người tỉ mỉ dò xét kỹ càng, không phát hiện ra điều gì quái lạ. Tuy mọi người thỉnh thoảng vẫn rỉ tai nhau những chuyện kỳ quái lạ lùng, nhưng trong thành lẫn ngoài thành đều bình lặng êm ả. Không còn nghe nói nhà ai bị mất con nít, cũng không thấy xuất hiện người nào có bộ dạng khả nghi.

Thậm chí, ngoại trừ con quỷ tự xưng Hàn Thiên và lễ rước dâu ma quái đêm đó ngoài cửa Tây, Phó Trường Đình cũng không lần ra được thêm bóng dáng yêu ma nào nữa. Tựa như chỉ trong một đêm, mọi dị tộc không thuộc thế giới loài người đều trở nên yên phận, né tránh loạn lạc giống con người, hết thấy hành tung đều cẩn trọng, ẩn náu trong hang ổ an toàn, đầu chỉ chạm phải một cơn gió nhỏ làm lung lay ngọn cỏ cũng như gặp đại địch.

Chỉ có một luồng khí quỷ dị mơ hồ là còn vẫn vương luồn lách qua những con phố. Bên cạnh yêu khí và quỷ khí, Phó Trường Đình còn cảm nhận được một chút tử khí lạnh băng. Tuy không dày đặc bằng, nhưng lại ẩn chứa nỗi oán hờn sâu sâu.

Mọi người đều dè chừng giữ rịt con trẻ trong nhà, không cho phép tùy tiện chạy ra ngoài. Quán trọ vắng tanh vắng ngắt, ông bà chủ quán cũng không dám khinh suất, chỉ cho phép đứa cháu trai Đậu Tử chơi đùa trong sân. Thằng bé nhỏ người nhưng rất hiểu chuyện, không khóc lóc om sòm, cũng không nghịch phá, chỉ ngồi bó gối trên bậc thang cả buổi trời.

Tần Lan Khê thấy vậy thương lắm, ôm đứa nhỏ vào phòng dạy đọc. Nhóc tỳ tính dè dặt, ngồi trên đầu gối của y cả buổi không dám cựa cựa gì nhiều. Tuy mới học qua mặt chữ nhưng lại rất thông minh, Tần Lan Khê chỉ dạy một lát thôi là có thể đọc lưu loát vài câu thơ đơn giản.

Tần Lan Khê cười khoe với ông chủ trọ, “Đứa nhỏ này có tư chất tốt, sau này có thể đi thi khoa cử.”

Lão chủ quán cười sung sướng, xoa xoa cái đầu trọc lóc của đứa cháu, “Ngài nói quá lời đấy thôi. Trẻ con nhà nào chẳng thế, có hơn được ai đâu? Hôm qua còn ăn vụng bánh gạo của bà nội.”

“Cháu không có!” Đứa nhỏ vốn im lặng bỗng nhiên lớn tiếng phản bác.

“Sao lại không? Đừng chối nữa. Nhà này từ trước ra sau chỉ có mấy người, ngoài cháu con mèo nhỏ tham ăn này thì còn có thể do ai làm?” Gương mặt lão chủ hiện lên vẻ trách móc, gõ nhẹ lên trán đứa cháu, “Đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi? Đó là đồ ăn dành cho khách. Nếu cháu muốn ăn thì nói bà nội làm cho ăn. Đứa nhỏ này, thật không nghe lời gì cả.”

“Cháu không có! Không có! Không có mà!” Đứa bé tức giận giậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tiếng la hét lẫn trong tiếng nước nở.

Lão chủ quán càng cảm thấy xấu hổ, mạnh tay kéo đứa cháu ra ngoài, “Đi thôi, cháu đi mà phân bua với bà cháu. Đứa nhỏ này...”

“Bản vương lúc bé cũng khóc lóc quậy phá như vậy, toàn bị bắt phạt quỳ trong từ đường.” Nhìn bóng dáng hai ông cháu, Tần Lan Khê tức cảnh sinh tình, “Từ đường vừa tối lại vừa lạnh, chưa kể đói sôi ruột sôi gan, muốn hãi hùng cỡ nào có cỡ này...”

Lão vương gia trên chiến trường khét tiếng máu lạnh vô tình. Từng có lời đồn rằng, hồi ông ta dẫn binh đi diệt cướp đã tàn sát hết một thôn làng, cả người già đầu tóc bạc phơ lẫn hài nhi còn bọc trong tã lót khóc oa oa cũng không buông tha. Chỉ vì trong thôn có người chứa chấp tên đầu sỏ. Đối ngoại đã thế, đối xử với con trai trưởng của chính mình cũng không kém phần khắc nghiệt. Từ nhỏ Tần Lan Khê đã nhận không biết bao nhiêu sự trách phạt từ người cha.

“Hổ dữ cũng không ăn thịt con. Nhưng cha đối với ta không để lại bất cứ tình cảm gì. Ngày trước hận ông ấy đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngày nay ngẫm lại, bỗng dưng cảm thấy có đôi chút tiếc nhớ.” Ba năm trước, lão vương gia tử trận sa trường. Tần Lan Khê kể tục tước vị. Cả đời người hết phen nửa là đã sống hoài trong khói lửa binh đao, trước lúc lâm chung thứ duy nhất đọng lại nơi đáy mắt cũng chỉ là màu máu đỏ, không thấy một tia sáng của ngày mai thái bình ở nơi đâu.

“Người cứ nói ao ước có phụ thân như ta, ha ha, thật ra có ai hiểu được nỗi khổ của ai?” Liếc thấy khuôn mặt lặng lẽ của Hách Liên Phong, Tần Lan Khê cúi đầu tự giễu, “Có điều, người và cha ta đều nói giống nhau. Bản vương quá mềm yếu, tính tình thể này không thể làm nên đại sự.”

Hách Liên Phong cuống quýt khom người thưa, “Thuộc hạ không dám.”

Tần Lan Khê khoát tay áo, quay sang hỏi Phó Trường Đình, “Còn đạo trưởng? Đối với phụ mẫu có để lại ấn tượng gì không?”

“Sư tôn nói, bần đạo vì diệt ma giúp đời mà sinh ra.”

Rất lâu sau, cũng có người hỏi y một câu tương tự. Đạo giả mặt lạnh như tiền cũng trả lời một câu y chang. Người nọ thở dài sườn sượt, mặt nhăn nhó, tức giận nói, “Người đúng là đạo sĩ gỗ! Làm như chui ra từ tảng đá không bằng? Muốn người nói vài câu tình cảm còn khó hơn bắc thang lên trời!”

Đương nhiên, đó là chuyện rất lâu, rất lâu sau đó.

Đậu Tử không có bằng hữu, chỉ thích ngồi bó gối ngơ ngẩn ngoài sân. Tần Lan Khê thấy vậy, không đành lòng tiến lại gần hỏi, “Đậu Tử, chơi một mình có cô đơn không?”

Đậu Tử còn nhỏ, không hiểu cô đơn là sao, nhưng vẫn thật thà lắc đầu, “Có A Mạc chơi với em.”

“Con cái nhà ai vậy? Sao ta chưa thấy qua?”

Đậu Tử lắc đầu lần nữa, “A Mạc là A Mạc.”

Mấy đoạn nan tre dài vắn khác nhau rơi lả tả trên mặt đất. Dưới đồng nan tre lộ ra một bức vẽ bằng giấy mỏng tang. Tranh vẽ một con cá, nét vẽ nguệch ngoạc cầu thả, hẳn là bút tích của con nít. Tần Lan Khê nhặt lên, “Làm điều phải không? Để ca ca giúp em làm một con chim ưng vừa lớn vừa đẹp nha.”

Tay mới vươn đến nửa chừng, đứa nhỏ đột nhiên đứng lên, chắn trước mặt y, “Làm chung với A Mạc vui hơn.”

Về mặt đứa nhỏ nghiêm túc trịnh trọng, không cho phép y có một tý nghi ngờ nào. Tần Lan Khê bị nhóc tỳ làm cho bẽ bàng, phần nộ thu tay lại, khoe miệng trẻ xuống, quay về phía Hách Liên Phong và Phó Trường Đình cười trừ.

Hách Liên Phong bật cười khanh khách. Ánh mắt Phó Trường Đình sắc như dao, dạo qua đồng nan tre trên mặt đất. Giữa mớ nan tre hỗn độn lấp ló vật gì đầy màu xanh biếc, trông như một chiếc hoa tai ngọc hình lá sen, trên mặt lá là một đóa hoa e ấp chớm nở rất sống động.

Thấy Phó Trường Đình nhìn như vậy, đứa bé nắm chặt lấy hoa tai, giấu cả hai tay ra sau lưng, trừng mắt nhìn y với vẻ cảnh giác.

Đạo giả thôi nhìn như chưa có gì xảy ra, theo Tần Lan Khê quay về phòng.

Cái hoa tai đó... không phải là vật sở hữu của gia đình bình thường.

Vài ngày sau, Đậu Tử mất tích. Bà chủ quán trọ chỉ mới bưng chén canh đi ra nhà trước, vừa quay lại, đứa bé bình thường chỉ ngơ ngẩn một mình trong sân đã biến mất tăm.

Hàng xóm xung quanh đều lo sốt vó, đổ ra khỏi nhà tìm kiếm khắp nơi. Lục tung hết thấy hang cùng ngõ hẻm trong thành, cho đến khi lên đèn, một chút tăm tích của đứa nhỏ cũng không lần thấy. Đậu Tử cứ vậy mà biến mất, ngay cả con diều đang làm dang dở lẫn cái hoa tai ngọc cũng bốc hơi theo.

“Trường Đình?” Sau khi an ủi đôi vợ chồng già suýt đau thương đến chết, về mặt Tần Lan Khê trở nên căng thẳng tột độ.

Y không phải là dừng tướng máu lạnh vào sinh ra tử trên chiến trường, càng không phải là bậc thần tiên thoát vòng tục lụy, dốc lòng vì đạo, vô cầu vô dục. Cho dù đã nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng xót xa của nhân gian, y cũng không cảm được nước mắt.

Đạo giả đã đoạn tuyệt với thất tình lục dục đứng trên thềm đá, bên dưới tán cây hải đường, đạo bào trắng như tuyết, mép áo viền màu lam, thuần khiết như giọt sương mai. Gió đêm lay lắt, thổi cánh hoa hồng phấn sa xuống vai y. Phó Trường Đình đứng lặng yên, từng nét khắc trên khuôn mặt đều rạch ròi ngay ngắn, ánh mắt dán lấy khoảng không hư vô phía trước, không quan tâm đến hoa rơi trên vai, cũng chẳng bị vướng bận bởi tiếng khóc thảng thốt nơi đâu, “Yêu nghiệt.”

Trong quán trọ có yêu khí, mặc dù khi dày khi mỏng, nhưng luôn ẩn hiện đâu đây một vị khách vô hình không nhìn thấy, tuy không phải ngày ngày đều đến, thế nhưng ba ngày hai bận đều viếng qua.

“Có yêu quái?” Hách Liên Phong lăm lăm trường đao trong tay, nháy mắt liền trở nên căng thẳng.

Yêu quái, hiện giờ chỉ có duy nhất một người trên đời có khả năng sai khiến yêu quỷ.

“Có tin báo rằng Thiên Cơ Tử đã nhiều ngày không xuất hiện.” Tần Lan Khê trầm ngâm nhíu mày, lại nhìn Phó Trường Đình nói, “Đạo trưởng có cao kiến gì không?”

Trắng sáng vàng vạc như dát một màu bàng bạc lên khuôn mặt luôn cẩn trọng ngôn ngữ của nam tử. Phó Trường Đình thôi nhìn, nói ra những gì đã trù tính bấy lâu, “Nó đã trở lại.”

Nụ cười nhạt diêm tĩnh chỉ dừng lại nơi khóe miệng, đáy mắt vẫn luôn sáng ngời, không gợn sóng như trước.

Trong quán trọ có hai chỗ yêu khí dày đặc hơn cả, một là thềm đá trong sân bên cạnh tán hải đường, nơi mà Đậu Tử trước giờ vẫn hay chơi đùa. Chỗ còn lại là gian bếp phía sau phòng trọ.

Càng về khuya, ánh trăng dần bị mây mù nuốt chửng, đêm đen như hắc ín, giơ tay lên không thấy năm ngón. Trong sân đang ắng lặng, một cơn gió bất thường bỗng ập đến. Lá cây lung lay xào xạc, mùi tanh lướt qua kẽ lá. Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trong gió có một bóng đen tròn vo đẩy cửa, nhanh nhẹn chui vào gian bếp sau quán trọ.

Gian bếp được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, cái chảo lớn bắc trên bếp được lau chùi sáng bóng, tỏa ra vàng sáng mờng lung.

Bóng đen đương nhiên có chuẩn bị rồi mới đến, cúi đầu tránh chùm lạp xưởng treo trên xà cửa, nhảy thẳng đến trước tủ âm tường. Động tác thành thạo mở cửa lưới màu xanh ngọc bích, một cái đĩa xếp rất nhiều bánh gạo tròn chồng lên nhau được đặt ngay ngắn chính giữa. Màu bột trắng phau phau, hương gạo thơm phức, chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ khiến người ta thèm rỏ dãi.

“Ngon... ngon quá...” Bóng đen trộm cười hí hửng. Hai con mắt tròn xoe như bị dính chặt lấy những cái bánh gạo, không muốn rời đi.

Đang định thò tay ra thì ——

“Keng ——” tiếng kim loại ngân lên, khí lạnh táp vào mặt. Trong phòng bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng. Tướng quân Hách Liên Phong nổi danh gần xa đột ngột xuất hiện, hai mắt trừng lớn hết như Kim Cương phần nộ trong miếu đường.

“Hồng rồi!” Bóng đen thảm kêu lên một tiếng xui xẻo, cơ thể tròn vo lăn một vòng né tránh trường đao bổ tới, quay người chạy ra ngoài cửa.

“Yêu nghiệt!” Một tiếng quát lớn, đạo giả sắc mặt đánh thép tựa như chân quân hàng yêu hạ phạm, tay phóng ra hỏa lôi chặn bên ngoài. Luồng sáng xanh giữa lòng bàn tay bắn ra bốn phía, âm thanh rung chuyển như sấm động.

“Đạo trưởng tha mạng!” Bóng đen cuống cuồng ôm đầu xin tha.

Không đợi nó kịp biện bạch, sấm sét nổ vang, chớp nhá cuống nộ. Gương mặt tuần tú của Phó Trường Đình còn âm u hơn cả Diêm Vương trên La điện.

“Nó là con yêu quái đã bắt Đậu Tử đi?” Dùng quạt che non nửa gương mặt, Tần Lan Khê ngồi xổm xuống, ngạc nhiên ngắm nghía con yêu quái bị kết giới của Phó Trường Đình nhốt vào một góc.

Nó là một con mèo rừng to thù lù, chưa từng thấy con nào to như thế. Cái thân tròn ừm, cái mặt cũng tròn vo. Túm lông trên đỉnh đầu không biết bị ai chơi xấu nhổ trụi lụi, lộ ra một mảng da đầu xanh xanh. Con quái vật này lại còn bắt chước mặc quần áo giống người, nhưng hầu hết vải vóc đều bị hỏa lôi đốt rụi, chỉ chừa vài mảnh vải te tua quần trên mấy cái móng mập ú cong cong. Bộ lông trên thân cũng bị cháy lỗ chỗ, chỗ này một ít chỗ kia một chút, toàn thân loang lổ những vết cháy sém đen thui. Nổi bật nhất chính là cái bụng phưỡn to như ngọn núi con con. Yêu quái cũng bắt chước con người ngồi thu lu trong góc, lưng dựa vào vách tường, cái bụng tròn trịa trĩu xuống, tiếp đất trông như ông địa, không chỉ che lút hết hai chân sau mập mạp, mà cả khuôn mặt lông lá bồm xồm cũng chẳng thấy.

“Đậu Tử đâu?” Tần Lan Khê sốt ruột hỏi.

Khuôn mặt Hách Liên Phong tràn ngập vẻ do dự, sắc mặt Phó Trường Đình thì không khác gì tảng băng.

“Đói...” Tiếng rên rỉ yếu ớt truyền đến. Con mèo có cái đầu trọc lóc mũm mĩm mở to đôi mắt ầng nước, chân trước giơ lên, nhét mảnh vải quần trên móng vuốt vào miệng, đáng thương kêu lên, “Đói quá...”

Đạo giả sa sầm nét mặt, tay xuất ra một đạo phù vẽ đầy chu sa vàng đỏ, ấn lên giữa trán yêu quái. Con mèo toàn thân run rẩy, rú lên một tiếng, giống như số phận đã bị định đoạt, im thin thít lù vào góc tường, nhãn cầu long lanh chảy xuống hai dòng nước mắt oan ức.

Tần Lan Khê không đành lòng, “Nếu không phải thì thả nó ra đi.”

Phó Trường Đình chấp tay sau lưng, nhìn cánh hoa rơi lả tả trước cửa phòng, khô khan nói, “Không phải thủ phạm thì cũng là đồng phạm.”

Một ngày, rồi lại hai ngày, trời không tí gió.

Con mèo bị phép thuật chế ngự cuộn tròn thân thể, ngày ngày nhay miếng vải rách bươm, hai chân bụm mắt không ngừng khóc tu tu.

Đạo sĩ ý chí sắt đá không biết mềm lòng là gì, tay nắm chặt bảo kiếm thanh sương, lạnh lùng tra vấn, “Trẻ con trong thành bị bắt đi đâu?”

“Hu hu... không biết...”

Ánh mắt sắc lạnh như đao âm u nhìn xuống cái bụng to như thùng nước lèo, đạo sĩ chẳng còn giữ được kiên nhẫn, lòng bàn tay vừa úp lại là nỗi sét đùng đùng, “Không biết thật sao?”

“Hu hu... không biết, không biết thật mà...” Con mèo sợ hãi hùng, cúi đầu chôn mặt vào trong cái bụng trắng phớt, tiếng nói nghe như tiếng nức nở, “Tôi thực sự không biết. Tôi chỉ muốn ăn bánh gạo... Hu hu, chủ nhân, chủ nhân ơi...”

Gió ngoài cửa sổ bỗng nhiên thổi lồng lộng, ngay cả cửa sổ đang khép cũng bị gió thổi bật ra. Thỉnh không tràn ngập sắc hoa hồng phấn, cánh hoa rơi lả tả như tuyết ủa vào trong gian phòng, phủ lên một tầng mù mịt tựa thời khắc ngày đêm giao hòa.

Trong quán trọ dân dã có trồng vài gốc hải đường. Tuy hiện tại đã qua mùa hoa nở từ lâu, nhưng lạ thay cây cối trong sân vẫn sum suê tươi tốt. Những đóa hoa chịu chột đan xen từng cụm như muốn tranh giành không gian với mấy phiến lá xanh biếc. Chỉ cần một ngọn gió đưa đẩy sẽ kéo theo cơn mưa hoa miên miên bất tận, trong bóng đêm đen kịt, dưới ngọn nến vàng leo lét, cảnh tượng đặc biệt trắng lè.

Cùng với những cánh hoa bay lác đác, một tờ danh thiếp trắng như tuyết nhẹ lượn qua cửa sổ, đáp xuống mặt bàn. Tần Lan Khê cầm lên xem xét, trên mặt giấy không viết chữ nào, chỉ có lạc khoản in hệt hình vẽ một con ve sầu.

Chân mày của Phó Trường Đình quắc lên, ánh mắt tức khắc chuyển màu u ám, đột ngột phất ống tay áo, vạt áo vừa lướt đi, cửa phòng liền mở toang, mũi kiếm xanh dài ba thước lia thẳng tới như muốn xé núi đảo biển, đâm toạc trời đêm. Mũi kiếm lấp lánh như sao, nơi tinh tú điểm tới, một nam tử trẻ đứng chấp tay, “Tại hạ Hàn Thiên, đến đây tìm nô nhi trong nhà bị mất tích.” Tay áo dài rũ xuống, mào ngọc sáng bóng.

Y từ từ ngẩng đầu lên, dưới lưỡi kiếm trừ ma không hề tỏ ra sợ sệt. Chỉ nhích chân tiến từng bước một, tựa như bàng quan, tựa như khiêu khích, ngực đối diện với mũi kiếm của Phó Trường Đình. Khuôn mặt Hàn Thiên bình lên nét cười, cất tiếng nói dịu dàng dễ nghe, “Người trong thiên hạ đều bảo rằng, Lang Gia Vương tôn sư trọng đạo, chiêu hiền đãi sĩ, không hề dung chứa con cháu quyền quý ngang ngược, kiêu ngạo xảo trá. Té ra chĩa kiếm về phía đối phương mới là đạo đãi khách của vương gia.”

“Cần rõ!” Phó Trường Đình trầm giọng quát khê.

“Đừng.” Tần Lan Khê trấn định, ung dung khoát tay ra hiệu cho Phó Trường Đình và Hách Liên Phong đồng loạt thu hồi binh khí, quay về phía con quỷ đứng trong sân, ôm quyền nói, “Tại hạ vô lễ, chậm trễ đón khách. Khẩn mong công tử thứ lỗi.”

“Không dám.” Gương mặt y rất nhã nhặn, dù là cau mày hay mỉm cười đều thể hiện phong thái lễ độ. Chỉ có ánh mắt lơ đãng hướng về phía Phó Trường Đình mơ hồ ẩn chứa chút tính toán, “Nô nhi nhà tại hạ mất tích đã hai hôm nay, nghe nói lưu lạc chốn này, cũng nhờ ơn vương gia hảo tâm cứu giúp. Tại hạ đường đột cầu kiến, một là để nói lời cảm tạ, hai là dẫn nghiệt súc tham ăn về. Yêu quái sơn dã diện mạo xấu xí, hy vọng không làm kinh động đến vương gia.”

“Không đâu. Nô nhi nhà công tử rất mực khả ái, đáng yêu lắm.” Mỗi tội khóc lóc ỉn ỏi, văng hết cả đầu. Cười xong, nét mặt Tần Lan Khê từ từ chùng xuống, biểu tình có phần khó xử, “Nhưng hiện giờ có chuyện cần phải hỏi nó. Sợ rằng không thể cho về nhà ngay được.”

“Ồ? Chuyện gì thế?” Tỏ ra không biết nội tình, Hàn Thiên niềm nở hỏi.

Tần Lan Khê cười nhạt, nói không do dự, “Trên đường bản vương đến đây, nghe nói trong Doanh châu liên tục có người mất tích, không để lại chút manh mối. Những chuyện rợn người thế này, e rằng không phải do người thường gây nên, vì vậy...”

“Ý vương gia là, những người đó đều bị nô nhi của tại hạ ăn?” Không đợi Tần Lan Khê dứt lời, Hàn Thiên đã gợn gàng cắt ngang. Ánh mắt lướt qua Hách Liên Phong cùng gương mặt vẫn nở nụ cười của Tần Lan Khê, cuối cùng dừng lại trên mặt Phó Trường Đình, “Đạo trưởng có chứng cứ gì không?”

“Yêu khí trong sân.”

“À. Còn gì nữa không? Như vật chứng? Hay nhân chứng? Chẳng rõ đạo trưởng có lấy ra được cái cẳng tay hay nửa ngón tay nào từ bụng nó không? Hoặc là, đạo trưởng có từng tận mắt trông thấy không?”

“...” Bị y đi guốc trong bụng mà mĩa mai, sắc mặt Phó Trường Đình càng thêm đanh lại, hàn ý trong mắt lại càng dữ dội.

Một đạo một quỷ đứng đối diện, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi bên đều lộ vẻ bất bình.

Thấy vậy, Tần Lan Khê vội vàng can ngăn, “...Công tử chớ có tức giận. Bản vương chỉ muốn hỏi thôi, chứ không phải nghi ngờ...”

“Chẳng qua trong mắt đạo trưởng, sinh ra làm yêu vốn đã định sẵn tội chết. Huống hồ còn cướp bóc giết戮 con người thậm tệ, cần phải giáng sét xuống đầu, vạn kiếp cũng không thể ngóc lên.” Chăm chú nhìn vào mắt Phó Trường Đình, y thông thả nói rành mạch từng chữ, “Nếu cả nhân chứng lẫn vật chứng đều không có, đạo trưởng vẫn nhất mực cho rằng nô nhi nhà tôi là thủ phạm, vậy phiền để tôi ra tay, giúp đạo trưởng tìm ra bằng chứng chắc chắn.”

Đang nói, y bỗng rùng mình, nhân lúc ba người kia không đề phòng, đã như cơn gió thốc cuốn vào trong phòng. Phó Trường Đình hoảng hốt, vội xoay người gấp rút chạy đến sương phòng.

“Hu hu hu hu... chủ nhân...” Bên trong phòng, con mèo vĩ đại hói đầu ôm chân Hàn Thiên khóc lóc thảm thiết, “Em sai rồi, em không dám nữa.... hu hu hu hu...”

Lườm xuống đất, mặt Phó Trường Đình sa sầm, gương mặt lạnh lùng như tượng khắc từ gỗ đá lại tăng sự đề phòng thêm ba phần. Pháp thuật của con quỷ này quả thực cao thâm. Chỉ trong chớp nhoáng đã phá giải kết giới giăng xung quanh lần thuật giam cầm trên người con mèo.

“Đạo trưởng đã chỉ đích danh nô nhi nhà tôi bày tỏ nghi ngờ, thân là chủ nhân, tôi không thể vì tình riêng mà lấp liếm chuyện sai trái. Giờ tôi sẽ hỏi nó, tột cùng là có chuyện đó hay không. Cũng thỉnh vương gia chứng kiến sự việc.” Hàn Thiên đứng chấp tay, mặc cho con mèo bên chân khóc lóc xin tha, “Sơn Tra, vô duyên vô cớ sao lại chạy đến đây?”

“Hu hu... em...” Con mèo mặt to bành bạnh khóc tru tréo, cho dù bị chủ nhân vô tình quát hỏi cũng không dám giấu giếm, “Bánh gạo nhà này rất ngon. Cho nên... em hay qua đây... trộm một miếng. Sau khi bị chủ nhân phát hiện, em không dám nữa. Nhưng mà, mùi thơm qua tận ba ngõ phố vẫn cứ chui vào mũi em. Em nhin không được... nên... nên... hu hu hu...em không dám nữa đâu.”

“Có thật không?”

“Thật! Thật còn hơn trẻ con nói!” Sơn Tra quỳ mọp xuống đất, dập đầu không ngừng.

Khóe mắt con quỷ vận y phục phiêu bồng liếc nhìn người kia, hai mắt không hề chớp, thấy vẻ mặt khinh khỉnh của Phó Trường Đình, bèn nói tiếp, “Còn chuyện bắt bớ trẻ em? Nói xem! Có phải do người ăn không?”

“Không có! Nói bậy nói bạ!” Con mèo run rẩy sợ hãi.

“Người là đồ súc sinh ăn tham, ngoài người ra còn có thể là ai?” Khác hẳn với vẻ tao nhã lần đầu gặp gỡ và sự tinh ranh hôm gã cưới em gái, gương mặt y lúc này cực kỳ lạnh lùng, thần thái nghiêm nghị.

“Thực sự, thực sự không phải là em.” Mắt thấy chủ nhân tỏ ra không tin, con mèo gào khóc om sòm. Ôm lấy chân Hàn Thiên, khóc như mưa tuôn xối xả.

“Sự việc quan trọng, đâu phải người cứ nói không là không? Huống hồ ta tin thì đã làm sao? Đạo trưởng không tin, người cũng không thoát khỏi kiếp bị hỏa lôi đốt thân.” Không kịp cho ai trở tay, Hàn Thiên cúi người, túm lấy cái cổ lỏng lẻo của con mèo, lòng bàn tay lật lại, đem viên thuốc đen sì tống vào miệng nó, “Nói không chứng cứ cũng vô ích. Trước tiên súc ruột người cho đạo trưởng và vương gia nhìn, coi có đúng là không ăn thịt người không.”

“Ngoài thuốc có bọc đường, bên trong có chứa trùng, tục gọi là yếm trùng. Uống thuốc này rồi, yếm trùng sẽ nhân cơ hội xâm nhập vào bụng. Trùng này có năng lực phi thường như Hắc Tôn, cho dù bên trong có chứa nghìn vạn thứ cũng phải nôn ra bằng sạch, không có thuốc giải thì phải nôn đến chết mới thôi.” Tựa như nói chuyện không can hệ đến mình, con quỷ có vẻ mặt thánh thiện quay sang Tần Lan Khê cười nhẹ giải thích.

“Này có hơi...” Nhìn con mèo ôm bụng đau đớn lăn lộn trên đất, sắc mặt Tần Lan Khê trắng bệch.

“Oẹ ——” mùi hôi thối xộc lên đến trời, vô số thứ ô uế không rõ là gì cùng với nước dịch nhớp nháp cuộn cuộn như sông tuôn ra khỏi miệng con mèo. Nắm lấy cánh tay Hách Liên Phong, Tần Lan Khê không chịu nổi, bịt mũi lui ra sau.

“Thế nào? Bên trong có chứa vật chứng gì không?” Giữa mùi hôi thối tanh tưởi, chỉ có y và người kia vẫn bất động như tượng, không hề di chuyển nửa bước. Hàn Thiên nhìn thẳng Phó Trường Đình.

Đạo sĩ thất vọng cau mày, trong ánh nhìn hướng về phía Hàn Thiên không thể nói rõ là chán ghét hay khinh thường.

“Ừa...” cơn nôn mửa kéo dài không ngừng, bởi uy lực của yếm trùng khi chui vào ruột đục phá dạ dày, toàn bộ những thứ trong bụng con mèo đều nôn ra sạch sẽ. Sau một hồi thì không còn gì để nôn nữa. Thế nhưng yếm trùng vẫn không ngừng tác oai tác quái, cơ hồ muốn cắn thủng ruột. Con mèo nằm xụi lơ trên đất, khổ sở đến mặt cũng sắp tuôn ra, cầu xin tha thứ, “Chủ nhân, hu hu, không phải em, thực sự không phải em... đạo trưởng... hu hu hu...”

“Chịu đựng!” Từ đầu đến cuối, Hàn Thiên không hề liếc mắt nhìn con vật tội nghiệp. Gương mặt con quỷ có lòng dạ sắt đá lạnh lùng u ám nhìn Phó Trường Đình, không bỏ qua bất cứ cử chỉ nhỏ nhặt nào, “Đạo trưởng đã nói người trong sạch chưa? Đạo trưởng còn chưa mở miệng, sao ta có thể tha cho người?”

Vừa dứt lời, y bỗng cười, lẩm bẩm, “Sợ là đạo trưởng vẫn còn mang lòng nghi ngờ? Thôi thì để tôi mổ bụng moi ruột cho người xem, thế nào?”

Chưa nói xong, bạch quang trong tay áo đã lóe lên. Không để tâm đến mớ hỗn độn trên mặt đất, Hàn Thiên quỳ nửa người xuống, chúi thủ vừa rạch vào thịt ba phần, cổ con mèo lập tức rướm đầy máu.

“Chủ nhân!” Con mèo sợ đến hồn phi phách tán, rú lên một tiếng rồi ngất lịm.

“Dừng tay!” Gò má Tần Lan Khê trắng bệch, y mở mắt ra, không đành lòng nhìn nữa, “Hiểu lầm rồi, là do bản vương xằng bậy.”

Thân hình Hàn Thiên bất động, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi đảo qua khuôn mặt đạo giả từng chút từng chút một, “Đạo trưởng nghĩ thế nào?”

“...” Lửa giận hừng hực trong mắt, nhưng cổ tay bị Hách Liên Phong nắm chặt, Phó Trường Đình bắt đắc dĩ mím chặt đôi môi, cắn tức nhìn con quỷ lớn mặt càn rỡ.

“Hạnh Nhân.” Thông thả đứng lên, Hàn Thiên chậm rãi thu hồi chúi thủ, “Mang con quỷ tham ăn này về.”

“Vâng!” Một con thỏ lông vàng nhảy ra từ cạnh cửa dạ ran. Trong khi con mèo thì to mọng, con thỏ này lại gầy đến quái gở, dường như chỉ có da bọc xương. Hai cái răng thỏ vàng chóc chìa ra cực kỳ gây chú ý, vừa chói mắt vừa lớn không gì bì được.

Con thỏ nhảy đến chỗ con mèo, nhìn trái ngó phải thở dài một hơi, miệng lẩm bẩm không rõ câu gì, nâng con mèo lên đi một bước nhảy ba bước về phía Hàn Thiên.

Thấy y sắp bỏ đi, Phó Trường Đình không cần nghĩ ngợi, rút kiếm định cản.

“Đạo trưởng lại nghi ngờ tôi à?” Y ngoái đầu nhìn, đôi mắt tinh khiết tạc ngọc lưu ly, trong trẻo tựa nước hồ thu, sóng mắt uyển chuyển như thể che giấu muôn vàn biến hoá, “Tôi đây cũng phải tự mình chứng minh một phen rồi.”

Quỷ tiểu hiện lên, Hàn Thiên nâng tay lên trước mặt Phó Trường Đình, thoáng cái trên ngón tay thon thả mảnh dẻ lại thấy một viên thuốc đen sì.

Thấy y ngửa đầu chuẩn bị nuốt thuốc vào, Tần Lan Khê cuống quýt nói, “Công tử không cần làm thế!”

Hàn Thiên thu tay lại, nhìn Phó Trường Đình chăm chăm. Giằng co một hồi, cuối cùng đạo giả hạ trường kiếm xuống, lui sang một bên, nghiêng người để kẻ kia đi.

“Ha!” Cười nhẹ một tiếng, Hàn Thiên nâng vạt áo, thông thả bước ra khỏi phòng. Không biết là để giáo huấn Sơn Tra hay là để cho người trong phòng nghe mà nói, “Sinh ra không phải người, là bởi ta và người gột rửa chưa hết ác cốt. Chớ trách đạo trưởng bắt người, ai kêu người không phải là người! Có biết việc khó chịu nhất trên đời là gì không? Đó chính là một chữ ‘oan’, một chữ là đủ để ép người đời đời kiếp kiếp không thể siêu sinh, cho dù ở dưới mười tám tầng địa ngục chịu đủ mọi hành hạ da thịt cũng không thể xóa bỏ ô danh! Sống trên nhân thế ngâm hàm oan lại không được minh oan, sẽ trở thành quỷ, thành quỷ rồi lại càng không có cơ hội để biện bạch. Ha, giống như người thường luôn coi trọng hai chữ danh tiết, nào ai biết, yêu quái cũng muốn được trong sạch.”

Trong đêm, những đóa hải đường nở rộ, tung bay ngợp trời. Cánh hoa bé nhỏ khê khàng chui ra từ ống tay áo của Hàn Thiên, được gió đưa đẩy, vương trên vạt áo của Phó Trường Đình.

Quỷ khí mang theo hương hoa quanh quẩn trong mũi y. Thơm ngọt thuộc về phần hoa, cay đắng cô tịch cho buồn lòng ai? Là nỗi lòng của ai?

“Cho dù là người, cũng khó mà điên cuồng cố chấp như vậy.” Tần Lan Khê lắc đầu cảm thán.

Phó Trường Đình đột nhiên xốc lại tinh thần, rũ cánh hoa ra khỏi vạt áo. Khi ngẩng đầu lên, lại trở về một đạo giả lạnh lùng, cho dù mang diện mạo khôi ngô tuấn tú nhưng lại vô tâm vô tình.

Nếu không cố chấp, tại sao không chịu luân hồi chuyển thế, trái lại cứ day dứt níu kéo, đau khổ bám trụ chốn nhân gian? Quỷ, vẫn luôn cố chấp như vậy.

4. Chương 4

Hai hôm sau, Đậu Tử toàn thân lấm máu xuất hiện ở cửa đông. Mọi người hoảng hốt vội vàng ôm thẳng bé đã ngất xỉu về quán trọ. Đại phu nói, nó chỉ bị thương ngoài da, do sợ hãi quá độ mà sốt cao liên tục.

Đứa trẻ trong cơn mơ sáng không ngừng kêu lên, “A Mạc, A Mạc” vừa khóc lóc vừa kêu tên người bạn thường hay chơi đùa. Nhưng hỏi hết hàng xóm xung quanh, không nhà nào có con trẻ tên A Mạc.

Khách đến thăm nườm nượp trước giường bệnh, ai cũng tỏ vẻ thở phào nhẹ nhõm. Phó Trường Đình đứng tách biệt với đám đông, hai mắt khép hờ, nghe mọi người bàn tán, thần sắc dần trở nên âm trầm.

“Cứu bạn ấy, cứu bạn ấy! A Mạc, A Mạc còn ở đó!” Tối đến, Đậu Tử tỉnh lại, càng khóc lóc dữ dội hơn.

Mọi người nửa tin nửa ngờ, đốt đuốc, cầm đèn lồng hợp thành một đội đi xem xét khu vực ngoài thành. Họ làm như lời Đậu Tử nói, sục sạo trong những bụi lau sậy rậm rạp cách thành chừng ba dặm. Nhưng trừ một vũng máu lớn và một con cóc bị cắn thủng bụng nằm giữa vũng máu ra, hoàn toàn không thấy tung tích đứa nhỏ nào cả.

“Vậy là sao?” Tần Lan Khê hỏi.

“Yêu quái.” Liếc nhìn con cóc bị nghiền nát tứ chi phơi khô trên đất, Phó Trường Đình bình thản nói, “Tiểu yêu tâm thường, vừa mới biến thành người. Một khi gặp phải đồng loại có đạo hạnh cao thâm hơn, thì cũng chẳng khác gì một đứa trẻ tay không tác sát.”

Đồng loại cắn giết lẫn nhau, người cũng vậy, mà yêu cũng không hơn. Tình đời bạc bẽo, chỉ cần một câu nói, hay nửa đồng xu cũng đủ để tranh giành xâu xé, hưởng chi thiên hạ to lớn nhường ấy, sông núi gấm vóc bao la rộng mở.

Về mặt Tần Lan Khê trở nên căng thẳng, Phó Trường Đình không nói nữa, cất bước đi theo đoàn người.

Mọi người lần theo vết máu, sục sạo trong đám lau lách đến sâu bên trong ngọn núi, vết máu đen ngòm uốn lượn ngoằn ngoèo, kéo dài đến tận một cái hang động phủ ra mùi hôi tanh nồng nặc.

Phó Trường Đình nhíu mày, tay nâng trường kiếm, bước vào trong động. Vài thanh niên lớn gan do dự một hồi, cũng lục tục theo sau y, kể cả Tần Lan Khê và Hách Liên Phong. Vừa vào trong động họ đã tá hỏa, hồn vía lên mây. Ngay chính giữa hang là một con rắn khổng lồ, thân rắn phủ một lớp vảy đen sì như áo giáp, cơ thể xù xì, dài ngoẵng, giữa trán còn mọc ra một cái sừng. Con rắn to là vậy, lớp vảy đen nom cứng như sắt thép kia lại đang chảy máu đen không ngừng, bốc mùi tanh tưởi. Tựa như mới bị ai dùng dao nhỏ rạch qua, mấy vết thương khiến nó đang trong cơn phần nộ lôi đình, đôi mắt vàng khè giống hai cái đèn lồng lóe lên hung quang. Đây đâu phải là rắn, rành là con rắn tu luyện thành tinh!

Đám thanh niên đi theo sợ rụng rời tay chân, bỏ chạy trời chết ra ngoài.

Thanh sương kiếm tỏa ra hàn quang, kích động cửu thiên hỏa lôi. Phó Trường Đình trước sau vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, chỉ có đuôi lông mày hơi quắc lên, đồng tử ngưng tụ sương giá. Và rồi bão táp rít gào, sấm vang chớp giật, đất rung chuyển núi chao đảo, cảnh vật biến đổi. Y đứng giữa biển lửa xanh thẳm, mào sen cao vợi, ống tay áo tung bay, trầm tĩnh nhìn yêu nghiệt hình thù xấu xí kêu gào giữa ngọn hỏa lôi bốc ngàn ngút, không ngừng mắng nhiếc chửi rủa, cho đến khi mọi thứ chìm hẳn trong tĩnh lặng.

“Thiên sư, thiên sư sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Như không cam tâm, nó rống lên, phun ra ngậm oán khí cuối cùng.

Ánh lửa chói mắt, nhuộm đạo bào trắng như tuyết viền màu lam sẫm thành một thân xanh lam nhạt nhòa. Phó Trường Đình đứng sừng sững, thấp giọng niệm pháp quyết, hai mắt rũ xuống, nơi đáy mắt chỉ tồn tại duy nhất một khoảng lặng.

Sau đó mọi người tìm thấy từ đồng tro tàn trong hang mấy bộ đồ trẻ em cùng những món đồ chơi. Hóa ra những đứa trẻ mất tích đều bị yêu rắn ăn thịt. Mọi người bảo nhau.

“Thành chúng ta chưa bao giờ trải qua chuyện kỳ dị đến vậy.”

“Sao không? Nghe ông nội tôi bảo, chỗ này trước giờ vốn không sạch sẽ. Thiếu gì chuyện ma quái.”

“Xì, xạo vừa thôi. Ai mà tin?”

“Hừ! Không tin thì thôi. Tôi thêm vào nói với các người!”

Trà quán náo nhiệt hơn trước rất nhiều, có thể do yêu nghiệt đã bị diệt trừ, số người xuất hiện ngoài đường cũng đông đúc hơn. Có người gánh hàng rong bán dạo, có cô gái ôm làn mây tre đựng đầy hoa, thậm chí đối diện thư phòng, một ông cụ bầy bên ven đường cái sạp nhỏ bán những con thú làm bằng kẹo đường, đủ hấp dẫn để níu kéo bước chân của những đứa trẻ bị cấm cửa lâu ngày, chúng đứng nhìn mà chảy nước miếng, mãi không nở bỏ đi.

Tần Lan Khê buông chung trà, tự nhiên buồn rầu vô cớ mà cảm thán, “Coi bộ đã trách oan con mèo rồi.”

Nước trà trong chung trong veo, xanh biếc như ngọc, tựa đôi mắt con quỷ kia nhìn y. Phó Trường Đình đẩy nắp chung trà, đôi mắt quỷ biến mất, thế nhưng bóng dáng con quỷ đó vẫn lớn vờn trong đầu, không thể xua đi.

Trên đỉnh Chung Nam quanh năm mây mờ che phủ, sương trắng lập lờ tản mạn quanh mái đình vàng cong vút của điện Tam Thanh. Lư hương cả năm chưa bao giờ ngừng nghi ngút khói nhang, đượm mùi thơm ngọt dịu dịu. Thảng hoặc ghé qua buổi dạy sớm, mặt các chư tiên tạc trên tượng vàng nở nụ cười bí ẩn, lặng lẽ nhìn về phía trước như đang dạo bước vào cõi tiên xa xăm. Sương lãng đãng, khói lãng đãng, người cũng lãng đãng. Sương khói mông lung, đời người khác gì một hồi chiêm bao.

Trước cửa có một cây tùng già, thân cây cao vút, cành nhánh vạm vỡ như sừng rồng, có hơn trăm tuổi. Sớm tối cây đứng giữa nhang khói, nghe chuông môn giảng dạy điều hay lẽ phải, lâu ngày có linh thức. Dần dà, thường xuyên bắt gặp một ông lão râu tóc bạc phơ trên con đường nhỏ trước cửa núi, vận y sam màu lục sẫm, rất thích trêu đùa các tiểu đạo đồng mới nhập môn. Có khi dùng tiếng còi lãnh lót kêu gọi mấy con chim lạ có bộ lông sắc sỡ xinh đẹp, có khi ôm trong tay hai con sóc ngây thơ khả ái, đưa cho chúng quả thông là chúng có thể đu theo cánh tay bám lên vai tiểu đồng, cọt chiếc đuôi to xù mềm mượt như nhung vào mặt, khoan khoái như có gió xuân thổi ba hỷ qua. Tiểu đạo đồng rất thích vui đùa với ông lão, mỗi khi buổi học sáng kết thúc liền chen lấn chạy ra ngoài cửa núi. Ông lão hân hoan đứng chờ dưới tàng cây, khi cười gương mặt già nua liền xuất hiện vô vàn nếp nhăn nheo ngang dọc.

Sau đó, nhân một ngày chuông môn ra ngoài dạo chơi, mấy sư huynh bao vây lấy ông lão. Chỉ cần ấn một đạo hoàng phù đồ thắm lên đầu, dùng đỉnh bằng gỗ đào đóng vào xương, cộng thêm một chén nước thánh linh tuyến đã cúng dường chư tiên bảy bảy bốn mươi chín ngày, lập tức dễ dàng đánh tan hình người, phá hủy tu vi của cây. Một gốc cây tùng già to lớn, chỉ sau một đêm cành nhánh đã khô quắt lại, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng. Lá tùng rơi rụng như tuyết, cành cây gãy đổ không ngừng, dày đủ để che lấp những vết giày đen dẫm dẫm qua.

“Đã là yêu quái, nhất định chỉ biết mê hoặc lòng người, gây họa cho bá tánh. Nơi chốn tiên gia tu hành, há lại để cho yêu nghiệt làm cản!” Một vị sư huynh đánh thếp tuyên bố.

Từ đấy, không còn thấy ông lão do cây hóa thành nữa. Cây giống người mắc bệnh nguy kịch, ngày càng héo rũ. Qua ít năm, một đêm mưa to gió lớn, sấm giạt đùng đùng, sáng sớm hôm sau, đạo đồng quét tước mở cửa lớn ra, đã thấy trong sân một đống cháy đen thui, tối qua cây tùng già bị thiên lôi đánh trúng, chết tận gốc.

“Sau đó?” Tần Lan Khê chồm người ra phía trước, ngóng cổ cò hiều kỳ hỏi tới.

Phó Trường Đình chậm rãi nhấp một ngụm trà, lãnh đạm đáp, “Hết rồi.”

“...” Im lặng thật lâu. Vị vương gia trẻ tuổi nhăn nheo bao lần nhin không nổi lắc đầu thổ dài sườn sượt, “Người đó... người đã không thú vị thì thôi chứ... đến kể chuyện cũng vậy... thiệt là... ai ai...”

Kéo theo Hách Liên Phong, y thẳng tiến về phòng ngủ bên trong, “Đi, đi, đi! Về phòng ta uống rượu! Sớm biết nghe các người kể chuyện hấp tấp, chẳng thà bản vương ở trong phòng trùm chăn ngủ quách cho xong!”

Hách Liên Phong bắt đắc dĩ bị người kia lôi đi xềnh xệch. Trước khi đi cũng không quên tặng cho Phó Trường Đình cái cười khổ. Đạo giả tay vẫn đang cầm chén trà lấy làm chưng hững, rõ ràng là không muốn bản đạo kể chuyện, tại sao không kể thì giận, mà kể rồi cũng giận, là sao?

Đôi vợ chồng già dừng đằng sau bàn sớ sách nghe trọn vẹn câu chuyện, che miệng len lén cười. Đậu Tử xốc rèm lên, nhảy một bước ra khỏi cửa chạy đến. Người nó đã khỏe hẳn, nhưng chỉ nhớ mang máng chuyện bị lạc hôm trước.

“Em đi chơi với A Mạc... A Mạc bảo rằng trong thành không tốt, sẽ gặp chuyện dữ... hãy đi theo A Mạc... đột nhiên có một chú đi đến... chú ấy biến thành con rắn. A Mạc che cho em, bảo em mau chạy đi... Sau đó, sau đó... em không nhớ rõ nữa...” Không người lớn nào chịu lắng nghe cũng như truy rõ thực hư mấy lời ngây ngô của một đứa trẻ. Trong thành cũng chẳng nhiều nhân khẩu, làm gì có đứa bé nào tên A Mạc?

“Lâu rồi A Mạc không đến tìm em chơi, có phải bạn ấy giận em rồi không? Em đã bỏ rơi bạn ấy...” Kéo kéo ống tay áo dài thông của đạo giả, đứa trẻ nghiêm mặt ngửa lên nhìn, chờ đợi một câu trả lời.

“...” Đạo giả nào giờ luôn ăn ngay nói thẳng bỗng trầm mặc. Đối diện với đôi mắt sáng ngời như sao, nhất thời không biết đối đáp thế nào. Tựa như ngày trước, không biết nên giải thích với tiểu sư đệ trong phái, rằng tại sao ông lão trước cửa chẳng bao giờ xuất hiện nữa, “Bạn em đã chuyển chỗ.”

Người tu hành không nói láo. Đứa trẻ ngây thơ ngoe đầu tập trung suy nghĩ chuyển chỗ là sao, hoàn toàn không cảm nhận được sự do dự trong lời nói của đạo giả.

Đêm đã khuya, Phó Trường Đình một mình dạo bước trên phố. Trong lòng ưu phiền, ngay cả việc hít vào thở ra đơn giản cũng không được thông thuận, bèn dứt khoát ra ngoài tản bộ. Trăng treo đầu ngõ, toàn bộ thành Khúc Giang chìm trong giấc nồng, những đóa hoa hồng từng bừng nở rộ suốt mấy ngày qua cũng đã một nhòai, trốn sau tròng điệp lá xanh, chỉ thẹn thùng hé lộ một nửa áo hoa.

“Phó Trường Đình, người chém yêu trừ ma, diệt hết chúng quỷ trong thiên hạ, thật sự chưa từng giết lầm sao?” Lời chất vấn của con quỷ từ mấy hôm trước vẫn mãi vang vọng bên tai.

“A Mạc còn đến tìm em nữa không?” Ánh mắt ngây thơ của đứa bé lúc nào cũng hiện lên trước mắt.

Giết lầm? Có thật là yêu quái tà ma cũng có lương thiện? Không ai hồi đáp.

Chỉ là mấy ngày vừa qua, tà khí luôn quanh quẩn trong thành đã mất sạch không còn chút gì. Cứ như là do yêu rắn đã đền tội, thiên hạ lại thái bình. Đơn giản thái quá khiến lòng người khó mà yên tâm.

Yêu quái là lũ dụng tâm rắn rết, quỷ kế đa đoan. Trảm yêu trừ tà là trách nhiệm của người chính đạo, không phải vậy sao?

Trong đêm thanh vắng truyền đến tiếng nhạc mơ hồ, gián đoạn, khi có khi không. Phó Trường Đình bắt giác đi theo tiếng nhạc dẫn lối. Rẽ qua mấy con phố, trước mắt hiện lên quang cảnh thên thang thoắt đãng. Một hồ nước xanh trong vắng vẻ tĩnh lặng, in bóng trăng sáng tỏ. Sóng biếc dập dềnh, mặt nước gợn trùng trùng, hoàng kim lấp lánh, tựa như dệt một lớp áo vàng. Bất tri bất giác, y đã đến bên hồ Lâm ở cửa bắc.

Đối diện hồ nước là một cái thạch đình hình bát giác, dưới đình có người đang thổi tiêu, tiếng tiêu thê lương nào nùng. Tiếng nhạc mà Phó Trường Đình nghe được bắt nguồn từ đây.

Phát hiện có kẻ đến gần, người thổi tiêu nhạy cảm quay đầu lại. Gương mặt thanh tú, đuôi lông mày hếch cao, nét cười khiêu khích bên miệng, ngoài con quỷ càn rỡ lớn mật ra, còn có thể là ai?

Y vận trang phục màu tro bằng vải bông, đầu đội mào bạc, đường nét thánh thiện mộc mạc. Một cây tiêu trúc kẹp giữa ngón tay, đứng dưới ánh trăng mênh mông dịu vợi, phong thái xuất trần thoát tục tựa cao nhân lánh đời. Đáng tiếc, lời lẽ lại bén ngót như kiếm, “Nghe nói đã tìm ra đứa bé rồi, thật đáng mừng. Cơ thể tay chân vẫn toàn vẹn chứ? Có bị thiếu mất ngón tay nào không? Đạo trưởng có cần phải rạch bụng nô nhì nhà tôi ra kiểm chứng thực hư nữa chẳng?”

Không vui không buồn không giận, Phó Trường Đình ngay cả chớp mắt cũng không, chỉ có nét mặt đanh lại, môi mím chặt, phát ống tay áo dài, quay đầu bước đi.

Không vui không buồn không giận, Phó Trường Đình ngay cả chớp mắt cũng không, chỉ có nét mặt đanh lại, môi mím chặt, phát ống tay áo dài, quay đầu bước đi.

“Chờ đã...” Người phía sau gọi y, nhưng trong giọng nói có vài phần do dự, lại có vài phần không cam lòng, “Tôi muốn tìm người để nói, vừa vặn người đã đến rồi. Vậy để nói cho người nghe.”

Đạo giả hồ hững, chấp tay sau lưng tiếp tục đi.

Hàn Thiên nói, “Đứa trẻ đó... theo như người trên nhân gian, đêm nay là đầu thất của nó.”

Phó Trường Đình khựng bước, thoáng sửng sốt. Vội vàng quay đầu lại, con quỷ kia ngồi trong thạch đình, người chao nghiêng, ánh trăng chiếu một bên mặt của y, óng ánh một màu hư ảo. Người kia cũng không nhìn y, hai mắt rũ xuống, sao sáng, trắng tỏ, bóng nước, dịu dàng phản chiếu đôi đồng tử tựa ảo ảnh, “Đứa bé ấy là một con cóc, bình thường vốn sống khép kín. Người trong nhà cũng không thích nói chuyện với nó.”

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì phải đào hang. Yêu tinh cũng có đẹp tốt ác xấu. Không thì sao trên đời này thiếu gì các loại yêu quái, truyện liêu trai cứ nhè hồ ly, thỏ trắng, rắn là biến thành thiếu nữ xinh đẹp nguyện chung chăn gối, kết thành giai thoại mùi mẫn với thư sinh tuần tú, làm gì có truyền thuyết nào viết về lợn nái già kết đôi với anh nông dân? Loài cóc từ xưa đến giờ đã mang tướng mạo không đẹp, miệng rộng mắt lồi, trời sinh đã có bộ mặt sừng phồng đầy mụn, cho dù yêu quái xấu cách mấy cũng có quyền cười nhạo vẻ xấu xí của chúng.

“Chỉ có cháu ông chủ quán là chịu chơi với nó. Đời người vốn chỉ cần một tri kỷ là đủ. Yêu cũng được, quỷ cũng được, tấm lòng cũng không có gì khác nhau.” Y cúi đầu tự nói với mình, cầm chén rượu đặt trên bàn đá, tu một hơi cạn sạch.

Phó Trường Đình đứng trên thềm đá ngoài đình nhìn y, Hàn Thiên nghiêng sang một bên, nửa gương mặt đã ứng hồng. Con quỷ này không quen uống rượu, tửu lượng vô cùng thấp.

“Người chưa gặp nó. Từ khi nhóm các người vào thành, đứa nhỏ ấy cũng không dám bén mảng tới.” Y không nể nang nhìn người kia chằm chằm, từ trong ra ngoài đều là lời lẽ trách móc.

Đã quen với ánh mắt ngưỡng mộ của các sư huynh đệ, đạo giả ngay thẳng bất giác dời mắt đi chỗ khác, bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác hoảng hốt, dường như chính y đã phạm phải một sai lầm to lớn vô cùng độc ác.

“Sau đó, nó nhịn không nổi, nhân lúc người ra ngoài đã lén chuồn đến đó chơi đùa. Nó hãy còn nhỏ lắm, chỉ cần bốn chữ Tử Dương chân quân là đủ kinh hồn bạt vía rồi.” Dù vậy rốt cuộc cũng không màng nữa, cứ xông đến. Con nít chơi với nhau, chỉ là đơn giản làm một con diều, chỉ là đơn giản viết mấy chữ nguệch ngoạc như gà bới, chỉ là chơi những trò không biết gọi tên. Những bậc bề trên trải đời lại không hiểu được điều đó, cái duy nhất khiến bọn họ phụng mệnh từng ly từng tý chính là thánh chỉ của Ngọc Hoàng thượng đế.

Tiêu trúc bị ném ra không trung xoay mấy vòng, trước mặt Phó Trường Đình, từ tốn biến thành một đứa trẻ mặc áo đen. Đôi mắt to xé, miệng rộng hơn so với người bình thường, gò má lúm tằm những chấm nhỏ, thực sự không thể phán là đẹp. Nó sợ hãi nhìn Phó Trường Đình, cúi gằm đầu, vội vàng trốn bên cạnh Hàn Thiên. Ngón tay đan chặt lấy nhau, vẻ mặt căng thẳng bất an. Thật khó tưởng tượng một tiểu yêu tinh nhát gan là thế mà lại có dũng khí che chở cho bạn, một mình đối mặt với loài thiên địch độc ác.

“Bé ngoan.” Hàn Thiên yêu thương xoa đầu nó, ngón tay như lụa qua nước xuyên qua thân thể đứa trẻ, vương theo những sợi khói trắng. Khói tan biến, tiêu trở về là tiêu, “cách ——” một tiếng, rút xuống đất.

Hàn Thiên rũ mắt, nở nụ cười cay đắng, “Con người có ba hồn sáu phách. Cho dù cơ thể đã chết, nhưng hồn phách cũng không tiêu tan. Nội trong thất tuần bốn mươi chín ngày, vẫn có thể ở lại nhân gian đi theo người thân. Nhưng yêu quái thì không, chết là chết, tan thành tro bụi, không thể tái sinh.”

Thấy y cúi người nhặt tiêu trúc, Phó Trường Đình phát hiện tay phải người này mất một ngón, chỗ áp út trống trơn, như thể bị người ta chém đứt đến tận gốc, khó trách tiếng tiêu của y khi được khi mất, khúc không thành điệu.

Gió đêm dịu dàng lay động hàng liễu bên hồ Lâm, cành liễu dài xanh mượt những lá, tha thướt như tấm thân vũ nữ, đong đưa uyển chuyển dưới trời đêm.

“Sao ngươi lại biết những chuyện này?” Đôi mắt sáng quắc không hề vì nghĩa cử của yêu nghiệt mà tỏ ra cảm động, không bị vẻ liêu nhân của quỷ quái mê hoặc, Phó Trường Đình gắng hỏi.

“Trong thành có chuyện gì mà tôi không biết.” Hàn Thiên đáp nhanh, trên mặt hiện lên tia trào phúng, ánh mắt kín đáo, “Cũng như tôi biết, vì sao Lang Gia Vương và đạo trưởng đến thành Khúc Giang.”

Cả người Phó Trường Đình căng thẳng. Vờ như không nhìn thấy hàn ý trong mắt người này, con quỷ nở nụ cười gian xảo, lễ mễ giơ bầu rượu lên, rót đầy cái chén trống rỗng, “Cũng như đêm đó, ở cửa Tây thành, tôi biết người đứng dưới gốc cây.”

Đôi môi đỏ thắm đắc ý nhếch lên, cong veo tựa vầng trăng khuyết neo trên trời. Hàn Thiên nhìn Phó Trường Đình trừng mắt, lời nói không giấu được sự hào hứng, “Bởi vì tôi đã nhìn thấy trước rồi. Sáng sớm hôm đó, tại hạ đã ở cửa thành kính cẩn đợi đại giá.”

Nhìn thấy đạo sĩ sắc mặt đen thui, lòng không muốn tình không nguyện bị bạn bè lôi kéo rề rề đi theo; thấy y không ngừng liếc ngang ngó dọc, cuối cùng mới chậm rãi bước đến dưới tàng cây; thấy y thi triển thuật ẩn thân xong cũng không quên cẩn thận nhìn xung quanh một lượt; thấy không có ai để ý, khuôn mặt lạnh như đóng băng mới nở nụ cười vui vẻ mà không để ý kỹ sẽ không phát hiện ra. Thì ra, đạo sĩ đầu gỗ cũng không đến nỗi gỗ nguyên cây.

“Ngươi!” Phó Trường Đình nổi giận, khuôn mặt đoan chính nghiêm trang bỗng chốc chuyển màu đỏ tía, “Yêu nghiệt!”

Hàn Thiên phớt tỉnh uống rượu, lắc đầu ra chiều cảm thán. Kim Vân Tử đứng là không biết dạy đệ tử, làm việc cứ nhắc nguyên tắc đã đành, nói chuyện cũng hết sức vụng về, nói tới nói lui, không yêu nghiệt thì là nghiệp chướng, nghe gọi riết mà lỗ tai muốn mọc mốc. Cho dù là chân quân sáng láng hạ trần, nhưng bị nhốt cả ngày trên núi, cũng trở nên dần dộn.

“Đáng ghét!” Tức giận rồi sẽ rút kiếm sau lưng ra, bàn tay úp lại, ngọn hỏa lôi tốc lên.

Hàn Thiên lật đặt âm thầm đề phòng, ba bận động thủ với người này, y cũng bị thương không nhẹ. Sấm sét nhá ra nhưng lại chậm chạp không bùng lên. Đạo giả mặt mày âm u, lồng ngực phập phồng, đôi mắt lấp rẫy băng tuyết, tay nắm chặt chuôi nhưng mãi không rút trường kiếm. Như chưa từng nói gì, y chỉ liếc Hàn Thiên một cái thật sắc, xoay người, giũ áo bỏ đi.

Người này... Hàn Thiên kinh ngạc, đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn bóng lưng của y khuất dần. Môn đồ đắc ý được toàn bộ phái Chung Nam trên dưới ngưỡng mộ, bóng lưng thẳng tắp tựa từng xanh trước núi, trên con đường mòn rải đầy đá vụn, bị ánh trăng kia cắt thành cái bóng mạnh mẽ nhưng không kém phần uy nghiêm.

“Phó – Trường – Đình...” Nghe nói y là Tử Dương chân quân chuyển thế, mang sứ mệnh hàng yêu trừ ma, cứu giúp trăm họ. Mai sau, y sẽ trở thành chủ môn phái Chung Nam, thống lĩnh toàn bộ đạo gia, trở thành quốc sư phò tá quân vương, che chở lê dân. Cả đời này, ba chữ Phó Trường Đình đã định sẵn số mệnh dây đường với yêu ma quỷ quái.

Thầm gọi cái tên ấy từng chữ từng chữ một thật nhiều lần, Hàn Thiên ngửa đầu uống cạn chỗ rượu còn sót lại trong chén. Rượu như nổi lòng, uống vào ngổn ngang trăm mối tư vị.

Đi được vài bước, không đành lòng ngoái đầu lại, Phó Trường Đình dừng chân, xoay người dôi mắt trông xa. Con quỷ nói năng khó ưa ở trong thạch đình uống cạn chén rượu rồi cúi người nhặt những món đồ dưới chân lên. Bức tranh nét vẽ ngây vụn, mấy mảnh nan tre cái ngắn cái dài, con diều đang dở, một bộ khay chén bát đĩa nặn bằng đất sét... hết thấy đều là đồ chơi trẻ con. Ít hôm trước, Phó Trường Đình từng thấy qua trong sân quán trọ.

Động tác thông thả dịu dàng, tỉ mỉ vuốt ve từng món đồ một, rồi mới thả xuống hồ. Triều dâng triều hạ, trong chớp mắt nước hồ đón nhận lấy tất cả. Đường nhìn của Phó Trường Đình xuyên qua hàng liễu, dừng lại trên mặt Hàn Thiên.

Quỷ, có thể độc ác vô tình, có thể oán hờn các cố, cũng có thể lắng lơ dung tục xấu xa, thay đổi khôn lường, chúng sinh có muôn vạn ý niệm, chúng quỷ cũng có muôn vạn biến hóa. Chỉ duy nhất một hình dạng mà quỷ không nên có, chính là bi thương. Đã là quỷ thì không nên có vẻ mặt thương yêu xót xa như thế. Phó

Trường Đình chỉ mới nhìn thấy một lần, đó là trong buổi dạy sáng năm kia, giữa hương khói lượn lờ, thần tiên trên điện Tam Thanh cũng mang nét mặt ấy.

Cách hồ Lâm không xa là một hệ thống hẻm nhỏ đan xen chằng chịt như mạng nhện. Ngõ nhỏ quanh co, có khi đi vài bước gần xít đã đến cuối hẻm, có khi men theo bức tường đi mãi cũng không thấy tận cùng, mà chính ở nơi sơn cùng thủy tận nhất lại bỗng chốc thoáng lên một tia hy vọng.

Tận cùng con hẻm là một cửa hiệu bán đồ cũ nhỏ xíu không có tên. Mặt tiền của tiệm chỉ vền vền một tấm ván cửa rất lớn, tên của tiệm đã bị bảng hiệu tiệm rượu chi chít trước cửa sau phòng che khuất, bên trong quanh năm chỉ có một vệt sáng le lói. Chủ nhân cửa hiệu xem ra cũng không mặn mòi với việc làm ăn, trong tiệm tối om chất đống đủ đồ đạc linh tinh các loại, không nhìn ra nổi là vật gì, đồ đạc tối hù trải đều từ trên nóc tủ gỗ vừa xưa vừa cũ xuống tới dưới đất, khiến cho khách nhân dù muốn bước vào tiệm cũng không biết phải đặt chân nơi đâu.

Giờ này đã gần chính ngọ, mặt trời ban trưa nhô cao, cái nóng oi ả tỏa ra bốn phía. Tiệm nhỏ yên tĩnh do người đã chui hết vào trong bóng mát, không gian im ắng, từ trong ra ngoài đều mang cảm giác quanh quẽ. Phó Trường Đình đứng bên đường, dưới cái nắng chói chang rọi xuống đỉnh đầu, quan sát mãi vẫn không thấy có vị khách nào bước vào tiệm.

Thật ra người làm việc trong tiệm rất chịu khó, một tay cầm giẻ lau, một tay nắm chổi lông gà, từ sáng sớm mở cửa đã tất bật vục qua vục lại giữa mớ đồ hỗn độn sắp xếp thiếu trật tự trong tiệm, khi thì lau cái này, khi thì phui cái kia, bận rộn cả buổi trời, vẫn còn ôm bộ tửu khí^[1] Ba Tư ra sức hà hơi. Đó là một gã trung niên gầy đét, cao kều, khoác một trường sam màu vàng đất trông giống quần bao bố. Bất mắt nhất chính là cặp răng cửa óng vàng chìa ra ngoài miệng, tiếp với vẻ sáng bóng của chén rượu. Đạo giả có kim tinh hỏa nhãn, liếc một cái là nhìn thấu nguyên hình, đây là một con thỏ tinh. Phó Trường Đình nhớ rõ, Hàn Thiên gọi tên gã là Hạnh Nhân.

“Lại để mặc một mình ngộ làm... hừ hừ... đúng là khi dễ ngộ mà. Nói cho các người biết, thỏ bị dồn ép có ngày cũng biết cắn người...” Vừa làm việc vừa bất mãn cầu nhàu, Hạnh Nhân liếc cái bình rượu không vẩn một hạt bụi nhỏ trong tay, ngón tay cẩn thận miết trên thân bình lành lạnh, hà ra một hơi, dùng nui vãi lau lau. Món đồ có niên đại cũ kỹ mới tinh như thể vừa được người thợ kim hoàn chạm khắc xong nét hoa văn cuối cùng. Hạnh Nhân vô cùng thỏa mãn, cười toe toét, bình rượu có thể dùng làm gương soi, phản chiếu cái răng vàng to cộc, phản chiếu cái tủ gỗ chà bá lung lay sắp sụm bà chè đến nơi, phản chiếu luôn cả khuôn mặt đạo sĩ lạnh băng đeo cái túi bắt yêu bên lưng.

“Mèn ơi ——” một tiếng thét chói tai, cả người run bắn, bình rượu rớt xuống đất, rơi trên đồng phỉ thúy ngọc điệp, va vào cái đĩa đựng thẳng phân nữa, đụng phải cái bình bằng đồng để nghiêng để ngửa.

“Lách cách! Loảng xoảng! Leng keng!” Gà bay chó sủa.

“Ầm ỉ cái gì vậy hả? Có biết người ta đang ngủ không? Còn ầm ỉ nữa là đằng này đi mách chủ nhân, nhổ quách hai cây răng cửa yêu quý của đảng ấy bây giờ!” Một cái đầu to khủng long lá nhô ra sau bàn sổ sách, đỉnh đầu hói soi một mảng lớn, cái bụng nước lèo như muốn nhấc không lọt giữa bàn tính và vách tường. Quạu quọ ẹ nạt một câu, con mèo dụi dụi mắt, mơ màng phát hiện ra trước cửa có người, “Ồ hay! Hạnh Nhân, tôi sẽ đi mách với chủ nhân, ông không chịu ra đón khách! Vị khách quan này, muốn tìm gì... Má ơi!”

Lại một tiếng thét chói tai.

“Chuyện gì vậy? Sơn Tra nhà người ồn ào cái gì đó? Lại ngứa ghe phải không?” Phía sau rèm cửa dày truyền đến một tiếng quở trách không hài lòng.

Phó Trường Đình nhìn thoáng vào trong, nhắc vạt áo bước vô tiệm. Con thỏ còm cõi đứng sững tại chỗ, hai tròng mắt đảo qua đảo lại như sắp rớt ra ngoài. “Hự hự ——” con mèo run lấy bầy nuốt xuống một ngụm nước bọt, lưng dính sát vào vách tường, dường như làm vậy sẽ khiến cho cái bụng núc ních mỡ kia trông nhỏ hơn một tẹo.

“Sao không trả lời? Hạnh Nhân, Hạnh Nhân! Hai đứa đang làm trò quỷ gì đó?” Hồi lâu không nghe tiếng đáp, Hàn Thiên bên trong phòng có hơi sốt ruột.

“Chủ... nhân...” Sơn Tra yếu ớt đáp. Đạo sĩ đáng sợ kia, gã, gã, gã, gã đến đây, đến đây kia!

Phó Trường Đình dừng chân bên bàn sổ sách, nét mặt cứng đờ không bộc lộ cảm xúc, phát quan tề chỉnh, chân mày chạm tóc mai, toàn thân phẳng phất như được dao vót rìu xẻ, sắc sảo nét nào ra nét ấy, không dễ gì tìm ra một chút dịu dàng.

Y chậm rãi nhắc tay, trong lòng bàn tay là một cái bình sứ nhỏ tròn. Nhẹ nhàng đặt xuống bàn, Phó Trường Đình mím chặt môi, xoay người bỏ đi.

Chiếc bình sứ âm ẩm, có lẽ đã bị y nắm chặt rất lâu, lúc cầm lên ngấm ngấm vẫn có thể cảm nhận được một phần độ ẩm lưu lại. Mở nút bần ra, mùi thuốc sực nức khắp gian phòng bé nhỏ tù mù, dư vị mát rượi gợi nhớ đến hơi sương vĩnh viễn không tan quanh đỉnh Chung Nam, thậm chí như ngửi được mùi nền thơm hảo hạng đốt trên điện Tam Thanh, tỏa hương gỗ đàn nhàn nhạt. Phái Chung Nam quen sử dụng thuốc tốt, có công hiệu kỳ diệu như tan máu bầm, nối lại gân cốt, tái tạo da thịt. Thậm chí, có thể chữa lành vết thương do hỏa lôi gây nên.

Hàn Thiên bật cười, “Tên đạo sĩ gỗ này...”

“Người lại có chủ ý quỷ quái gì đó?” Một cơn gió lạnh thổi đến, trước mắt Hàn Thiên tối sầm, âm thanh già cỗi khàn khàn đột ngột vang lên.

“Sư huynh.” Tuy đã rất lâu kể từ lần đầu tiên đối diện với khuôn mặt của hắn, Hàn Thiên vẫn không khỏi hoảng hốt như cũ. Ngón tay gấp lại, nhanh chóng giấu chiếc bình sứ vào trong tay áo.

“Hừ!” Vì toàn thân đều quần bởi rất nhiều lớp vải đen, chỉ có thể dựa vào vóc dáng bệ vệ cùng giọng nói nặng trịch mà xác định đây là một người nam, “Mấy ngày không gặp, lá gan của tiểu sư đệ hình như lớn ra không ít.”

Cuống quít cúi đầu, Hàn Thiên nín thở đáp, “Hàn Thiên không dám.”

“Tốt nhất là không dám...” Những chữ cuối kéo dài ra, đằng sau nhiều lớp vải đen, có thể nhìn thấy một cặp mắt đỏ lừ.

Hàn Thiên vội vàng cúi đầu lần thứ hai. Lớp vải đen cạ vào nhau ‘soàn soạt’, mỗi tiếng cạ đều khiến người ta sởn hết da gà, “Huyết trận sao rồi?”

“Vẫn bình thường.”

“Vậy thì tốt. Để tinh hiện thế? Tử Dương chân quân? Ha ha ha... thì đã sao? Mưu sự tại nhân, đến ngày huyết trận thành công, để coi ông trời có thể cản được ta không?” Đường như cảnh tam giới phủ phục dưới chân y đang bày ra trước mắt, bóng đen cười ha hả.

Hàn Thiên nhìn thân hình vạm vỡ của hắn, cảm thấy đau lòng không thấu, “Sư huynh...”

“Làm tốt chuyện ta giao cho ngươi!” Còn chưa kịp nói lời khuyên nhủ, đối phương đã nạt nộ quả trách. Bóng đen đột nhiên phóng đến gần, cố gắng nhẹ giọng hết mức làm đôi đồng tử đỏ như máu càng nổi bật một cách kinh khủng, “Tiểu sư đệ, từ nhỏ đệ đã rất nghe lời. Ngoan ngoãn thủ ở đây, đừng có vọng tưởng tấy máu gì đó, chỉ tổ hại chính đệ thôi.”

“Đệ không có.” Mở to mắt, Hàn Thiên thản nhiên chống lại cái nhìn sát rạt của hắn.

“Ha ha ha...” Cười xong một trận rốn tóc gáy, cũng đột ngột như lúc đến, trước mắt bỗng sáng lòa, bóng đen dày đặc tử khí đã biến mất tăm.

Tựa như vừa trải qua một trận chiến ác liệt, Hàn Thiên rã rời ngồi phịch xuống ghế tựa, tay chân mất hết mọi cảm giác. Chiếc bình sứ trong ống tay áo men theo cổ tay trượt xuống lòng bàn tay, nhưng khi chạm vào chỉ thấy rần rần lạnh lẽo, không còn cảm xúc ấm áp như vừa rồi nữa.

[1] Tửu khí: bộ đồ dùng để đựng rượu và uống rượu.

5. Chương 5

Nắng hè chói chang, giữa trưa trời nóng như đổ lửa. Ve sầu dưới ánh nắng gay gắt thả sức kêu ra rả. Ven đường rất hiếm người đi lại, thành Khúc Giang dưới cái nóng khốc liệt nơi nào cũng trở nên xơ xác.

Vào độ ấy, trời không đoái hoài đến người, người không khác gì rơm rác. Hai nước Ngô Sở đánh nhau, chỉ sau một cuộc chiến, thương vong mấy vạn người. Lỗ Tĩnh Vương lại đẩy binh đánh đằng đông. Con trai Lan Tuân của Gia Nam Vương ném mật nằm gai, gây dựng quân đội vài năm nay, giờ binh đông tướng mạnh, rục rịch chuẩn bị đánh; chiến sự nơi tiền tuyến đang rất dữ dội, Lang Gia quân liên tục cấp báo, thúc giục Tần Lan Khê mau chóng quay về thái ấp.

Người trong trà quán bàn tán, mấy hôm nay chẳng thấy tay bán hàng rong chuyên lượn đường lách hẻm kia đâu, chắc là bị bắt đi lính rồi. Nơi nào cũng nhuốm khói lửa binh đao, chỉ nghe câu một vị tướng thành danh luôn đi cùng vạn bộ xương khô, xưa nay chinh phu được mấy ai chiến thắng trở về?

Nghệ nhân hát rong trên từng điểm gỗ nhịp phách, cau mày nhẹ than, “Khi được, chỉ có dân khổ. Lúc mất, cũng chỉ có dân chịu khổ.”

Tần Lan Khê bị chạm đúng nỗi lòng, khép quạt lại, lắc đầu liên tục, “Thà làm ngọn cỏ ven đường, còn hơn làm người thời loạn.”

Hách Liên Phong nhẹ nhàng nắm tay y, “Khi nào chúng ta lấy được Doanh châu, sẽ là lúc thiên hạ thái bình.”

Kẻ trộm cắp thì bắt phải xử tử, quân cướp quyền bính ngược lại trở thành chư hầu. Trong lòng bỗng nhớ đến những lời hiên ngang của Hàn Thiên, khói lửa ly lạc là ai đẩy lên, là ai hun đúc? Là quỷ? Là yêu? Là ma? Hay chính là... người?

Phó Trường Đình lặng thinh, tay nâng chén trà, khuôn mặt nghiêm nghị không hề khoác lên vẻ từ bi thường thấy ở người xuất gia. Lơ đãng ngó ra ngoài, bỗng thoáng thấy một cái bóng cao lêu nghêu chạy học tốc dưới lầu. Đó chẳng phải là...

Đứng bật dậy, khuôn mặt đóng băng của đạo giả chợt bừng tỉnh. Bất giác để lộ một thoáng cân nhắc.

Ông chủ quán già cả gà gât phía sau bàn sổ sách. Ngoài cửa quán trọ vắng teo như chùa bà đanh, trong quán không một bóng người. Bàn ghế cũ kỹ tro mình nơi đó, cảm nhận bóng thời gian lặng lẽ lướt qua.

Cạnh cửa chường ra một khuôn mặt nhọn choắt. Cái bóng nâu vàng nhoài người bên ngoài quán trọ xập xệ, cả người dính chặt vào tường, như muốn biến thành cái bóng đen in trên vách, “Sao lại bắt ngộ làm chuyện này hử trời?”

Hạnh Nhân rất sầu muộn, “Trời nóng nực muốn chết... giờ ạ, chủ nhân thật biết cách hành hạ người khác.”

Yêu quái chuyên tâm ngó trộm vào trong quán không hề hay biết trên mặt đất xuất hiện thêm cái bóng nữa. Phó Trường Đình im ru bà rù đứng sau lưng gã. Đạo sĩ trời sinh tính cổ hủ, cho dù đã hạ sơn vẫn không vứt bỏ nề nếp đạo gia. Trời nắng nỏ, y vẫn mặc đạo bào kín chu kín bưng bưng từ trên xuống dưới, ống tay áo dài quá đầu gối, đạo quan cao nghệu, nút thắt gài đến tận cằm. Y không hề sợ nóng, đứng dưới thái dương hừng hực, có phần thích thú nhìn con thỏ tinh đang lo lắng mà xoa tay giậm chân, sốt ruột đến độ mồ hôi nhỏ tong tong.

“Ai mà biết phòng gã đạo sĩ đó ở đâu? Nếu lỡ gã muốn bắt ngộ, ngộ biết làm sao bây giờ... Ai ai, tất cả là tại Sơn Tra! Giới lắm, muốn ăn bánh bao ngọt hả? Chết ghen đi!” Kéo tay áo lên, cẩn thận chà lau hai cái răng vàng. Hình như có gì kỳ kỳ, tự nhiên sau lưng gió lạnh dữ. Hạnh Nhân bất an quay đầu lại, “Mèn ơi...”

Người lão đạo, móng chắm bậu cửa. Con thỏ tinh gầy như que củi giơ hai tay lên bảo vệ riết ráu cặp răng cửa quý của gã, “Người, người, người, người...”

“Chủ nhân người tìm ta?” Nghe những lời lảm bảm vừa rồi của gã, Phó Trường Đình hỏi. Phàm là yêu ma quỷ quái, nhìn thấy y đều có phản ứng thế này. Phó Trường Đình thấy mãi thành quen. Chỉ có người kia... Hàn Thiên, dường như chưa bao giờ thấy nỗi sợ dâng trong mắt y, cho dù sấm sét đánh chín tầng mây, cho

dù kẻ kiểm sát cổ họng. Chỉ có càn rỡ cười ngất ngưỡng, chỉ có lạnh lùng nhìn chăm chăm, chỉ có hùng hồn phản biện, khi nhã nhặn, khi quá khích, khi tâm sự trùng trùng, người nọ có rất nhiều biểu cảm ngược ngạo, duy chỉ có sợ hãi là không.

“Ngộ, ngộ, ngộ...” Con yêu mặt mày vàng xin cố gắng bò dậy, nhưng không được như ý. Run run lấy trong tay áo ra một cái mặt ngọc bích xỏ dây bằng tơ tằm, đưa lên trước mặt Phó Trường Đình, “Chủ nhân nhà tôi sai tôi đến giao cái này.”

Hoa tai bằng ngọc bích, chạm trổ hình lá sen sống động, cánh hoa e ấp, một con cóc bé xíu ngồi trên lá. Người thợ rất khéo tay, tạo hình tinh tế, không giống vật bình thường ở nhân gian.

“Vốn là một cặp. Tiểu công tử nhà này có một cái, còn đây là, là của đứa nhỏ kia.” Thấy Phó Trường Đình lặng người nhìn, Hạnh Nhân thở một hơi dài, “Chủ nhân nói, dầu gì cũng nên giữ một vật làm kỷ niệm.”

Thở phào, rốt cuộc đã truyền đạt xong những gì chủ nhân dặn. Hạnh Nhân chột vật đứng lên, không đợi Phó Trường Đình đáp, co chân búng một cái, người đã mất tăm.

Đạo giả ngẩn ngơ đứng đấy, suy tư hồi lâu mới cúi đầu, trịnh trọng giắt vật ấy bên hông. Chiếc hoa tai hình lá sen nhẹ nhàng lóe sáng dưới ánh nắng chói mắt, tuy nhỏ bé nhưng bộc trực thẳng tâm can, thật giống đôi mắt đứa bé kia, đôi mắt bé con cóc tinh do Hàn Thiên dùng tiêu trúc hóa thành đêm ấy.

Gã bán hàng rong luôn cười cầu tài với mọi người đến giờ vẫn bật tằm, bà thím hay soi mói nhà bên cứ lải nhải với Tần Lan Khê miết, độ rày không thấy tay lái buôn thường xuyên qua lại giữa kinh thành và Doanh châu đâu, “Bên ngoài loạn quá sức, không ai dám xón xác.”

Vương gia tốt tính rất kiên nhẫn tám chuyện với bà ta. Người đàn bà chân chất miệng cắn hạt dưa, cất giọng sang sảng, “Ôi dời, thấy bán vải nhiều năm vậy thôi chứ mới có mười chín hà! Điểm nào cũng duyệt, tự nhiên có nguyên nốt ruồi đen chà bá trên mặt, phá tướng thẳng nhỏ đi. May mà là nam, là nữ chắc ê sắc rồi. Ha ha, nhân vô thập toàn, đời làm gì có ai hoàn hảo. Thời buổi giờ ai cũng như ai, không bị gì là tốt rồi, mọi sự rồi cũng sẽ qua thôi. Đợi đến ngày ông trời chịu mở mắt, không còn chiến tranh nữa thì tốt quá. Không biết tôi có phúc đợi đến ngày đó nữa không.”

Tần Lan Khê cười, đứng dậy pha trà cho bà ta, “Tuổi thím còn trẻ mà.”

Thừa lúc bà cô không để ý, y quay đầu lại liếc về phía bên này, nhướn mày háy mắt một cái, kèm theo nụ cười láu lỉnh.

Nhà trọ ế khách, cả gian phòng lớn chỉ lác đác vài vị khách ngồi nghỉ chân. Trời ngả dần về tây, thời tiết nóng nực oi ả rốt cuộc cũng được gió xua đi, ngọn gió thổi hiu hiu trước cửa, người ngồi trong quán cũng thấy man mát.

Hách Liên Phong cười làm mặt trêu y, chỉ có mỗi Phó Trường Đình lạc quẻ giữa trò đá mắt qua lại. Đại tướng quân trăm trận trăm thắng cùng với Lang Gia Vương là đôi bạn nối khố. Năm chín tuổi, Tần Lan Khê nhất được Hách Liên Phong sắp chết đói bên vệ đường, từ đó Hách Liên Phong trở thành cái bóng của Tần Lan Khê. Sớm tối bên nhau, cùng ăn cùng ngủ, tuy nói là chủ tớ, nhưng không khác gì tri kỷ. Dù là trên chiến trường, trong vòng trăm bước, có Tần Lan Khê ắt có Hách Liên Phong. Đám người ngồi lê đôi mách còn rỉ tai rằng, hai người họ ở chung một lều.

Mặc cho người ta nói gì, bọn họ cũng chẳng buồn để tâm. Nắm tay, bá vai, làm đủ trò thân mật coi thiên hạ như củ khoai.

“Bọn họ nói rằng, bản vương tồn tại vì người trong thiên hạ. Thật ra, so với thiên hạ, bản vương muốn một lần được là chính mình hơn.” Trước khi đi, Tần Lan Khê nhẹ nhàng nói với Phó Trường Đình, kèm theo nụ cười hiền từ, “Có thể không quá ba năm nữa, Thần Châu[1] sẽ thống nhất, lòng người quy thuận. Không còn ai phải chịu cảnh loạn lạc, hưởng thụ cuộc sống thái bình. Chỉ là, Tần Lan Khê sẽ không còn là Tần Lan Khê nữa.”

Đôi mắt xưa nay sáng ngời bỗng chốc hóa âm đạm, nhưng chỉ trong giây lát, lại chan chứa ý cười, “Nhưng mà, cho dù thế nào, Hách Liên cũng sẽ ở bên cạnh ta, đúng không? Đạo trưởng người có khả năng bói toán, có thể bói cho bản vương một quẻ không?”

Phó Trường Đình vội vã né ánh mắt của y, “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Đạo trưởng? Trường Đình?”

Chợt hoàn hồn, người Phó Trường Đình chưng lại, ánh mắt ngỡ ngàng, “Ừ?”

Hách Liên Phong siết trường đao giắt bên hông, lưỡng lự, “Sao vậy? Chưa bao giờ thấy đạo trưởng thất thần thế?”

“Không có gì.”

Tướng quân danh tiếng lẫy lừng, vóc người cao lớn vạm vỡ, tương xứng với khuôn mặt cương nghị, bao năm luyện võ cùng chinh chiến sa trường, chỉ cần nhú mày, cho dù không phát uy cũng thấy oai, so với vẻ dịu dàng nhỏ nhẹ của Tần Lan Khê càng oai muôn phần, “Vừa hay đêm trăng sáng. Đạo trưởng, chúng ta luận bàn một phen không?”

Phó Trường Đình ngó ra cửa sổ, trời đã lặn hẳn về tây, trăng sáng nhô lên cao, “Không được. Bần đạo phải xuất môn một chuyến.”

Hách Liên Phong tỏ ra nghi hoặc. Phó Trường Đình không nhiều lời nữa, nâng chén trà trong tay uống cạn, chỉnh đốn lại áo mũ, rồi phiêu diêu rời đi.

[1] Thần Châu: chỉ Trung Quốc.

Hai bên hồ Lâm liễu rũ thướt tha, phía sau hàng liễu dãy núi hùng vĩ trập trùng. Non xanh nước biếc ản hiện, trăng tròn vành vạnh sáng ngời.

Bên hàng liễu, dưới thạch đình, không hề có tiếng chim hót hay côn trùng rả rích, cũng không có tiếng tiêu nức nở như khóc than đêm ấy. Phó Trường Đình đứng trong đình, đối diện với hồ nước, chắp hai tay sau lưng. Hàn Thiển vẫn chưa xuất hiện, đạo giả chỉ có một mình, sắc mặt trầm tĩnh, tựa vào trường kiếm toàn tâm toàn ý chờ đợi. Trong tiềm thức, y luôn nghĩ rằng, người kia sẽ đến.

Người đến lại không phải là y.

“Đêm dài dằng dặc, cô đơn xiết bao. Chớ phí hoài ngày lành cảnh đẹp, để thiếp múa một điệu cho đạo trưởng hồng san sẻ đêm nay.” Ấm thanh nũng nịu đáng yêu đến từ đáy hồ.

Sóng nước loang thành một vòng, mặt hồ tĩnh lặng bỗng thi nhau gợn sóng. Bọt nước bắn tung tóe, một cô gái toàn thân lụa đỏ màu hoa hồng phát phơ như ngọn gió vút lên từ mặt hồ, chân váy tựa sóng, nhẹ nhàng lướt đi không để lại vết tích.

“Đạo trưởng thật tuấn tú.” Tiến đến gần, nàng ta che miệng cười yêu kiều, cặp mày ngài, đôi môi đỏ mọng, gò má ửng hồng, đôi mắt hoa đào quyến rũ, giữa trán là một đóa hồng đỏ thắm yêu dị, “Thiếp là Ly Cơ, bái kiến chân quân.”

Uyển chuyển cúi người, tựa liễu mềm gió nâng, tựa sen thấm mưa gột.

Đôi mày Phó Trường Đình cau lại, không để ý gì đến vẻ đẹp rực rỡ như mầu đơn của nàng ta mà quắc mắt, “Lui ra!”

Cá chép tinh tu luyện hơn năm trăm năm, dù mang dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành, cũng chưa chắc không chứa chấp bụng dạ ác độc gian xảo như rắn rết.

“Đúng là một người vô tình.” Nàng ta tức khắc lộ vẻ tủi thân, đôi mắt long lanh ngấn lệ. Đánh bạo tiến đến từng bước, dưới ánh trăng mồn mồn, bầu ngực đầy đặn lộ hơn phân nửa. Tay ngọc mềm mại như rong rêu không xương vươn đến, níu lấy tay áo của y, “Chàng ơi, cơ sao không ngó ngang đến em?”

Giọng ngọt lịm thấu tận xương, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi, tựa lan mà không phải lan, tựa xạ mà không phải xạ, nhập vào tận tâm, đẩy lên lửa dục rạo rục. Ánh mắt Phó Trường Đình càng thêm lạnh lẽo, sắc mặt sa sầm, vung tay áo gầm lên, “Láo xược!”

Thanh âm như chuông bạc, phá vỡ ma ám của nàng ta, tay áo phất phật gió, nhắm ngay mặt mà đánh ra một luồng kinh khí.

“Ồi ——” Ly Cơ kêu một tiếng thê thảm, vội vàng bưng tay che mặt, gò má ri rỉ máu. Bất chấp đau đớn, nàng ta chỉ lộ ra sắc mặt thê lương, “Đạo sĩ người thật quá nhẫn tâm!”

Chính khí Bắc Đẩu chạy quanh thân, Phó Trường Đình lạnh lùng, chưởng phát ra chỉ có sát khí, không hề có lấy nửa phần thương hoa tiếc ngọc, “Yêu nghiệt, người đã hại bao nhiêu mạng người rồi?”

“Sợ là đêm không xuể.” Ly Cơ chưa kịp đáp lại, trong rừng chợt vang lên tiếng cười khê. Hàn Thiên từ tốn bước ra. Nãy giờ hóng náo nhiệt đã lâu, con quỷ nở nụ cười ranh mãnh, “Hay cho người tu đạo lòng không tục niệm, giai nhân trước mặt vẫn vững tựa thái sơn.”

Không quan tâm đến lời trêu chọc của y, Phó Trường Đình hừ nhẹ, ngoảnh mặt qua, cảm hếch cao để lộ vẻ lãnh đạm.

Hàn Thiên lắc đầu bước đến bên hồ, chân hơi nhấc lên, đạp sóng lướt đi, “Khổ cho Ly Cơ tỷ tỷ của chúng ta, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.”

“Không đến lượt người xen mồm!” Hất cánh tay vươn đến của y, Ly Cơ nghiêng rằng hần học.

“Vậy sao?” Sóng nước trong hồ cuộn cuộn, y chậm rãi cúi đầu, cất tiếng nói dịu dàng không kém gì động tác nâng gương mặt bị thương của nàng ta lên, xem xét với vẻ trù mến. Dán sát bên tai Ly Cơ, Hàn Thiên chậm rãi nhả từng tiếng, “Y không phải là người mà chị có thể trêu vào. Chị nên cảm ơn bản đạo đêm nay đã cứu mạng đi, Ly – Cơ – tỷ – tỷ à.”

“Người!” Nghiến hàm răng bạc, nữ tử kiêu diễm tức giận đến độ mắt đỏ hoe, “Người dám nói với ta như thế!”

“Tại sao không?” Quay đầu lại ra hiệu nàng ta nhìn đạo sĩ đứng ở trong đình, Phó Trường Đình sắc thái không tình cảm, hờ hững nhìn hai kẻ một yêu một quỷ trên mặt nước. Giúp nàng ta lau vết máu xong, Hàn Thiên đứng thẳng lên, lấy ra một cái khăn lụa tự lau máu trên tay mình, “Chị nên bỏ cuộc thì hơn. Trong mắt của y, cho dù chị có đẹp tựa thuyền quỳên, cũng chẳng khác gì bạch cốt tinh. Mà bạch cốt tinh không chừng còn khá hơn chị, ít ra cũng không đến nỗi bị giập mũi.”

Nghe thoáng thì tưởng là quan tâm, kỳ thực đều là những câu đá xoáy, Ly Cơ tức càn hông trừng mắt, “Người dám đối xử với ta vậy sao?”

“Đạo trưởng, tôi nói có đúng không?” Không buồn ngó đến cô ả kẻ bên đương lồng lộn, Hàn Thiên từ từ quay đầu lại, cười hỏi Phó Trường Đình.

Gương mặt thuần khiết hé môi cười, thoáng chốc lu mờ cả ánh trăng, thoáng chốc lấp kín muôn ánh sao, chỉ là một nụ cười thoáng trên môi, chỉ là một tia láu lĩnh dâng trong mắt, đã đem trọn cái đẹp trên đời hóa thành cát bụi.

Phó Trường Đình mất hết ngôn từ, lời lẽ trong miệng đều bị ánh mắt biết cười của người kia nín lại. Trong đầu chỉ có một khoảng mênh mông trống rỗng, dường như ngẩn ngơ mất hồn dừng lại trên mặt hồ. Sau này, khi Phó Trường Đình đã là chưởng môn phái Chung Nam, đứng bên hồ Thái Bình đằng sau điện Lâm An ở kinh thành, vẫn không tự chủ được mà nhớ đến cảnh này, ngày này, giờ này, Hàn Thiên đứng trên hồ, đôi mắt tạc trắng rằm, nét cười như gió thoảng, sóng đã xanh như thế, khóe mắt đã cong như thế, gom hết mọi hoan hỉ vào trong một nụ cười.

Phía sau tiệm tạp hóa có một cái sân nhỏ. Trong sân không trồng hoa không mọc cỏ, không bố trí núi đá, cũng không có quỷ khí âm u, máu me loang lổ. Nơi ở của quỷ rất đơn sơ, một căn phòng toan hoàn thiếu ánh sáng ở sau tiệm, trong phòng chỉ có vồn vẹn một ô cửa sổ vuông vức, ngó ra có thể nhìn thấy cây ngân hạnh cao to trong sân. Dưới tán cây ngân hạnh là một cái bàn đá hình vuông, xung quanh là vài cái đôn đá thấp lè tè. Chỉ thiếu mỗi hồ nước xanh thẳm, còn lại hầu như bày trí không khác gì thạch đình bên hồ Lâm.

Y thích hồ Lâm. Phó Trường Đình ngầm suy đoán.

“Sơn Tra thích ăn quả ngân hạnh của cây này.” Hàn Thiên lơ đãng giải thích với Phó Trường Đình.

Đạo sĩ ngồi đối diện bấm sinh không thích cười, chỉ hơi gằn gặt đầu coi như đáp lời.

Hàn Thiên không để ý đến sự đáp lại của y, chỉ rót rượu tự chiêu cổ bản thân. Gương mặt của Phó Trường thoáng chốc có phần âm u.

“Đạo trưởng đến hồ để đợi tôi?”

“Phải.”

“Vì sao?”

Đôi môi bắt giác mím chặt, Phó Trường Đình tháo món trang sức giắt bên hông xuống để trước mặt người kia. Hàn Thiên hiểu ra, đồng tử thấp thoáng một ít đắc ý, lẩm bẩm nói, “Không ngờ là đạo trưởng sẽ nhận thật.”

“Vì sao?” Y chăm chú theo dõi người kia, không muốn bỏ qua bất cứ nổi lòng nào của người này.

Hàn Thiên điềm nhiên nhìn y, “Đối với tôi là một nổi canh cánh, còn đối với đạo trưởng là một lời cảnh báo. Cảnh báo người chớ có giết lầm kẻ vô tội.”

Không uống là lòng dạ của quý, lúc nào cũng không quên mỉa mai trái tim rắn lạnh như sắt của y.

“Cảnh báo...” Cúi đầu tự nói với chính mình, trong lòng không thể nói rõ là tức giận hay là hoang mang, ngọt mặn đắng cay cùng chua chất lẫn lộn. Đột nhiên y vươn tay ra giật lấy bầu rượu trong tay Hàn Thiên, rót đầy một chén rồi nốc thẳng vào họng, mùi vị cay nồng kích thích xộc lên đầy sáng khoái.

Hàn Thiên cười nói, “Đạo trưởng, người phá giới.”

Trong khi gò má y đã ửng hồng, ánh mắt đạo giả lại không hề có lấy chéch choáng, “Vừa rồi người cũng tự xưng bản đạo. Đạo trưởng, người cũng phá giới.”

Chả trách lần đầu gặp y cũng mặc trang phục đạo sĩ. Chẳng biết vì có gì, đạo giả chuyên thu phục ma quỷ, chỉ hỏi đã gây nghiệt gì, không màng đến quá khứ, bỗng có hơi hiếu kỳ về lai lịch của y. Không biết vì sao chết mà thành quỷ, không biết vì cái gì mà vẫn chấp nhất nương náu chốn nhân gian?

“A...” Bắt chước người kia giật lấy bầu rượu, Hàn Thiên ngửa đầu, rượu chảy xuống miệng, đi vào cổ họng, màu hồng đào lập tức lan tràn trên mặt. Dù đã ngà ngà nhưng vẫn còn thanh tỉnh, “Vậy là đạo trưởng đồng ý nghe lời khuyên bảo của tôi?”

Phó Trường Đình ngồi ngay ngắn, hai mắt sáng ngời, không hề chớp một cái nhìn thẳng vào mặt y. Khuôn mặt anh tuấn xuất chúng, khi đứng trên kim điện là một nhân tài rường cột mang khí chất long phượng, ra khỏi triều đình là một bậc phong lưu tài tử hớp mắt hồn vía người khác. Cho dù sa vào cảnh túng quẫn cùng đường, mặc quần áo vải thô cũng không xua được phong thái ung dung toát lên khắp người. Chỉ là y luôn nhất mực cố chấp, không thích xu nịnh, không cam chịu khuất phục, không viết rõ bốn chữ ‘nghiêm chỉnh đứng đắn’ lên mặt thì không chịu nổi. Cứng ngắc rập khuôn, đầu ra đầu dũa ra dũa, vô tư bộc trực, “Hàng yêu phục ma là nền tảng của chính đạo, như người nói, yêu quái cũng có thiện. Nhưng chỉ cần làm ác, bản đạo tuyệt đối không nhân nhượng.”

Y nói với thái độ nghiêm túc, từng lời từng chữ đều như rên sát đục đồng, lời lẽ mạnh mẽ hùng hồn. Hàn Thiên ngừng rót rượu, mặt ngây ra ngơ ngác nhìn y. Phó Trường Đình cũng không hề lảng tránh, sống lưng thẳng đừ, ngay ngắn như chuông đồng. Đây là đáp án mà y suy nghĩ bấy lâu, yêu phải bắt, quỷ phải tróc, phạm là làm việc ác, tuyệt đối không khoan dung.

Hàn Thiên nhắm mắt, lại cạn sạch một hơi, “Làm thiện là sao? Làm ác là sao?”

Phó Trường Đình nhận lấy chén rượu, cũng uống cạn một hơi, “Thiện ác đồng thời tồn tại, có thiện tức có ác.”

“Trăm năm làm thiện, một ngày làm ác, thì sao?”

“Giết.”

“Tích đức ngàn năm, sai lầm một lần, thì sao?”

“Giết.”

“Tu hành vạn năm, dấy một ý niệm, thì sao?”

“Giết.”

Đạo sĩ thật thà như đêm thể này, nên nói là ngay thẳng hay cố chấp đây? Hàn Thiên ngà ngà say, run run gơ ngón tay, cách một khoảng điểm vào giữa mi tâm người kia, “Người, người đúng là đạo sĩ gỗ...” Vài phần giễu cợt, vài phần thờ dài, vài phần thất vọng.

Phó Trường Đình mặc cho người kia cười, rượu vào đến miệng, vị cay nồng kích thích đến mấy cũng không xua tan được bằng giá kết tủa trên mặt y. Con quỷ tửu lượng kém nhếch khóe miệng, hai mắt híp lại, khuôn mặt đỏ rực như ông trời con, chỉ có đôi mắt vẫn sáng trong như thường, tựa chấm nhỏ lạc lõng giữa đêm đen, tỏa sáng lấp lờ, không dung chứa bất cứ điều gì khác trừ một Phó Trường Đình ngay thẳng.

“Nếu như... nếu như tôi làm chuyện ác thì sao? Đạo trưởng có ngoại lệ khai ân?” Con sâu rượu nằm úp nửa người trên bàn xoay mặt qua, ngây thơ đặt câu hỏi.

Tay run run không cầm nổi chén rượu, rượu chỉ còn một ít men theo chiếc cốc sứ trắng màu trời xanh ngắt sau cơn mưa, từ giữa ngón tay chảy xuống mặt bàn. Phó Trường Đình đau đầu nhìn bàn tay phải thiếu ngón áp út không trọn vẹn, vết tích đỏ thẫm vì say rượu nên trông càng chói mắt, “Không.”

Một từ thoát khỏi miệng, chắc như đinh đóng cột.

Ngoài bờ ruộng, bên hồ Lâm, mặt hồ sáng loáng như gương. Ly Cơ nhắc tay lên chậm rãi lau đi vệt đỏ sau rốn trên má, “Ta không thể trêu vào? Hừm... người thì đủ sức trêu vào chắc...? Hừ!”

Nàng ta hừ một tiếng, khuôn mặt đẹp như hoa phút chốc hung hãn không khác gì bà La Sát. Nàng gơ tay, ồng tay áo dập dềnh, bọt nước dưới chân đùn đùn, ngọn sóng bạc đầu nâng lên một nam thanh niên có thân hình cao lớn. Ly Cơ cười nũng nịu kéo cổ hắn, “Chỉ có chàng mới tốt thôi, tiểu lang quân của ta.”

Ngón tay vẫn vút hương thơm đắm say mơn trớn khuôn mặt đỏ ửng của gã, hai mắt gã mở to, đáy mắt rỗng không một màu đen đặc quánh, không tồn tại một tí biểu cảm. Ly Cơ thỏa mãn ôm gã, cười giòn giã rồi hai người chậm chậm chìm xuống đáy hồ.

Ánh trăng như vầng sương, sắc bạc dát mặt hồ, chiếu sáng khuôn mặt gã đàn ông. Lông mày rậm, mắt to, nước da ngăm đen, đáng tiếc trên má trái lại có một nốt ruồi đen to lộ, phá hỏng tướng mạo của gã.

6. Chương 6

Giữa hạ mưa liên miên, thời tiết chốc này chốc khác. Buổi sáng bầu trời trong vắt, thăm thẳm không gợn áng mây. Vừa qua trưa, tiếng sấm rền từ xa vọng lại đánh tan cái nắng, bầu trời bỗng tối sầm tối xị. Thoáng sau, chớp lóe, mây đen phủ thành. Mưa thổi trời thổi đất, thỏa thuê hệt như chư hầu nắm chặt binh quyền trong thiên hạ.

Chỉ chốc lát sau, nước tích thành sông. Nhóc con tinh nghịch mặc cho tiếng thúc giục í ới của mẹ, nhanh như cắt ào ra ngoài, giẫm lên những đóa hoa trôi nổi theo dòng nước. Bên tường thành, đám cỏ non xanh rờn mới vươn cao đôi chút không chống chọi được gió to, bị thổi rạp nghiêng ngã sang hai bên. Cây ngân hạnh sừng sững cao vút trong sân, một trận gió dữ dội ào tới, kéo theo một cơn mưa lá rụng rơi đầy đất.

Trong tiệm tạp hóa, thỏ tinh gầy còm đã quen với đồng đồ chất bừa bãi dưới đất, nhảy tới nhảy lui, một tay cầm quyển sổ sách dày cộm, ngẩng đầu lên điểm qua những món đồ quái dị các thứ, “Năm, mười, mười lăm, hai mươi... Ồ? Cái bình bách tước bằng đồng đầu mất rồi? Sơn Tra, ông lại vớt đồ lung tung.”

“Không phải đằng này nha, đừng có trách oan người tốt.” Con mèo tinh tham ăn chây lười ngả dưới chân Hàn Thiên một cách nịnh nọt, hai cái móng gơ lên cao, niềm nở dâng cái chén lớn đến trước mặt Hàn Thiên, “Chủ nhân ơi, ăn quả anh đào đi, em vừa mới hái xong đấy. Nhà thứ ba quẹo phải trong hẻm bán đậu hũ ở thành đông, cây anh đào nhà đó năm nay sai quả nhất, em địa từ nửa năm trước rồi đó.”

Vừa nói vừa lén lút thò cái móng múp míp vào trong chén thỏ liền hai quả, nuốt trọn vào miệng, ngay cả cành với hột cũng nuốt sạch trơn. Hạnh Nhân dòm dòm bằng ánh mắt kỳ thị, Sơn Tra cảm thấy hết sức thỏa mãn, xoa xoa cái bụng, “Hai ngày nữa, nho trong vườn ông cụ sau phố sẽ chín tới.”

“Còn dám ăn vụng nữa, ta sẽ nấu luôn người.” Trước bàn sổ sách cố ý để chừa một khoảng trống, kê ghế trúc ở đây, Hàn Thiên bình thản ngồi nhìn mưa gió nhân gian bên ngoài.

Quý kị ánh sáng, xưa nay chỉ có thể hiện thân vào ban đêm. Nhờ trận mưa to, y mới hiem khi có thể ra khỏi nội thất, nhìn ngắm khói lửa thế gian đã xa rời từ lâu.

Cơn giông ngoài phòng thật lớn, tiếng sấm diếc tai, mưa tuôn xối xả. Con mèo tham ăn thòm thèm day day cái cành anh đào trong tay, ngó ra ngoài cửa, “Á, không phải là gã đạo trưởng kia sao?”

Theo ngón tay chỉ, Hàn Thiên phóng mắt ra nhìn, trong làn mưa trắng xóa, đạo giả cầm ô khoan thai bước giữa dòng người chạy nhón nháo quả thật nổi bật. Chiếc ô làm bằng giấy dầu cũ kỹ, những ngón tay thon nắm chặt lấy cán, góc áo đạo bào viền màu xanh lam bị gió thổi cuốn đi. Trong cơn mưa như trút, y cứ chậm chậm mà đi giữa dòng hỗn loạn cuộn cuộn, dưới tán ô vàng hươm đỏ là một gương mặt anh tuấn không vui không buồn, giữa đôi mày không chọn một tia sóng.

“Chắc... ai cũng nói yêu quái không có mùi người. Nhưng vị đạo trưởng này so với bọn em, còn chẳng giống người bằng.” Cành anh đào trong tay rớt xuống đất, Sơn Tra không buồn ngó ngang, chỉ lắc đầu liên tục cảm thán.

Vốn dĩ y có phải là người dẫu. Hàn Thiên nghe vậy liền cười ngặt nghẽo, “Y là chân quân hạ phạm, quyết chí tẩy ô trừ uế, thanh trừng toàn bộ yêu tà trong thiên hạ. Bảo kiếm trên lưng có tên là U Minh kiếm, là chí bảo của phái Chung Nam. Tương truyền năm ấy là do chân nhân Phục Hổ đúc lên, có thể chém được Ma quân, giết chết Quý vương, thậm chí, tru tiên cũng được. Thứ đồ là bí mật trấn phái trong bảo khố được Chung Nam trên dưới thờ kính, không có chỉ dụ của chủ môn, muốn đụng vào mà dễ à. Người như vậy, sao có thể đánh đồng với kẻ xuất gia tầm thường treo chữ từ bi trên miệng của thế tục được?”

Đạo giả đội mưa đến tà tà dừng bước dưới mái hiên chật hẹp, đối diện với gian hàng tạp hóa, vừa vặn nghe những lời nửa khen nửa mĩa của con quý kia. Thần sắc Phó Trường Đình bất động, giơ ô lên, ngăn cách với màn mưa, lẳng lặng nghe y bình luận.

Hàn Thiên cũng chẳng kiên nhẫn, nhướn miệng cười với người kia, “Tôi nói có sai không?”

Đạo sĩ gõ nghiêm mặt, không giận dữ cũng không cười, âm điệu không cao không thấp, ngữ khí không mặn không nhạt, “Công tử quá khen.” Mặc cho lời nói khiêm nhường, nghe đi nghe lại cũng không bó ra một chút khiêm tốn.

Mưa tuôn ào ào, khuất lấp những tiếng ồn đằng sau cánh cửa đóng im ỉm của hàng xóm xung quanh, át đi tiếng nước chảy róc rách đổ xuống chân tường như dòng thác, mang thể giới của hai người, một đứng một ngồi, đẳng trong đẳng ngoài, ngăn cách bởi một màn mưa dày đặc, ngoại trừ tiếng mưa rơi bên tai, không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Con quý ngồi bên trong mắt húng hiếng, nhìn trực diện vào đạo giả vận bạch y ngoài cửa tiệm. Phó Trường Đình đứng ngắt ngưỡng trong gió, tựa cây tùng xanh cảnh phủ đầy tuyết trắng mà vẫn hiên ngang ngạo nghễ trên đỉnh núi Chung Nam. Ông tay áo rộng thùng thình phủ quá đầu gối bị gió thổi bay phấp phới. Tay áo dập dềnh, Hàn Thiên nhìn thoáng, bên hông người kia vẫn giắt món trụ sức mà y đưa tới. Đạo sĩ gõ thật cẩn thận, con quý nhủ thầm trong bụng.

Nước mưa tràn xuống mái hiên, quắt xuống tán ô, rỏ xuống mép giày, nhưng không hề chạm tới mái tóc đen như mực của y. Dường như quanh thân đã được kết giới bảo vệ nghiêm ngặt, cho dù đi cả đoạn đường ngược gió đến đây, y bào của đạo giả cũng không bị ướt mảnh nào.

“Quả là một thân chính khí Bắc Đẩu, đao thương dung nhập, bách độc bất xâm.” Đáy lòng Hàn Thiên thầm thán phục, đôi mắt trong veo thấu triệt ang áng một nỗi tư lự, “Sư phụ Kim Vân Tử của y ở độ tuổi này, sợ là cũng không có được tu vi nhường này.”

Chính khí Bắc Đẩu chuộng cấu tứ bình ổn, nặng như núi cao, tĩnh như mặt nước. Người tu đạo không vì thế vật mà mừng vui, không vì bản thân mà đau buồn. Lục phủ ngũ tạng thanh sạch, thất tình lục dục

đoạn trừ. Chí tình chí nghĩa, chí chân chí thuần, đắc thành chánh quả.

“Chúng đệ tử tầm thường tu luyện chừng mười năm, may ra mới có một, hai người giác ngộ, y đúng là nhân tài kiệt xuất. Nghe nói, sư phụ y xuống núi vân du tứ phương, trải qua nhân tình thế thái, buồn vui ly hợp, mọi cung bậc thăng trầm đã rồi, bốn mươi tuổi mới trở về Chung Nam, bế quan mười năm mới đắc thành chánh quả. Trong phái Chung Nam, đúng là kỳ tài hiếm có. A... người đó vốn là kỳ tài mà, trong Chung Nam ai lại không biết đó là người trác việt xuất chúng.”

Mưa tầm mưa tã, sầm sập trên mái ngói xanh đen, lung lay bụi chuối sau hè. Khi vãn vũ nghiêng ngả cả trời đất, lúc dịu dàng lất phất thấm ướt trong thỉnh lặng. Những cảnh vật mà y ngỡ đã quên từ lâu, lại lướt qua trong tâm trí.

Quanh đỉnh Chung Nam mênh mông sương trắng biển mây, điện Tam Thanh không giây nào ngừng nghỉ ngút khói nhang. Vào ngày đông giá rét, sáng sớm tinh mơ, trên đỉnh núi nơi áng mây đỗ lại, có một bóng thiếu niên luyện kiếm hăng say đến quên mình. Chuyển người như rồng cuộn, phi thân tựa nhận hồng vút bay, người đó sử kiếm như hoa, kiếm xoay tròn thành đóa hoa nở rộ giữa bầu trời mù mịt tuyết rơi, xoe cánh trước dãy núi từng sừng im lìm, phản chiếu hình bóng lên đôi đồng tử len lén dõi theo.

Cùng là đệ tử trẻ trong phái, nhưng người kia là đứa con cưng bao bọc bởi một vòng hào quang, chỉ cần vung tay hô một tiếng đã nhận được mọi sự cưng chiều. Còn y chỉ là một kẻ tầm thường, thiên tư tầm thường, ngộ tính tầm thường, vận phúc tầm thường, cứ vậy là một kẻ tu đạo tầm thường. Cứ vậy trọn đời sống kiếp tầm thường, kết cục sớm đã được định sẵn, Kim Vân Tử sẽ lên trời thành tiên, còn y chỉ có thể sống thọ và chết tại nhà.

Thế nhưng sư huynh lại không nghĩ vậy.

“Nhất định sẽ có một ngày, ta đứng trên thiên hạ như hắc hắc.” Sư huynh siết chặt tay thành nắm đấm phát thệ, tia sáng lạ lùng lóe lên trong mắt, hoàn toàn không giống với vẻ ôn hòa độ lượng thường ngày.

Y kinh ngạc nhìn, ánh mắt bối rối, đột nhiên không biết nên nhìn về hướng nào.

Thuở ấy, cả người lẫn tôi đều còn trẻ biết bao, nào biết vật đổi sao dời, nào biết cõi đời hiểm ác khó lường, nào biết lòng người dễ dàng đổi thay.

Sau từng ấy biến cố, ngày hôm nay, thiếu niên luyện kiếm trong tuyết thuở nào đã thành nhất đại tông sư, sư huynh nắm tay phát thệ ngày nào nay đã danh chấn thiên hạ, chỉ có y, vẫn ngẩn ngơ như cũ, ánh mắt bối rối không biết nên nhìn về đâu.

“Các hạ là cố nhân Chung Nam?” Đạo sĩ im lặng thật lâu lúc này mới mở miệng đặt câu hỏi.

Quý lạc trong hồi ức nghiêng đầu lắng nghe tiếng mưa rơi, nở nụ cười quý quý, ném câu hỏi lại cho người kia, “Người đoán xem.”

Phó Trường Đình lập tức trầm mặt, gã đạo sĩ này quá nghiêm túc, không cho phép trong lòng nhuốm một chút hoài nghi.

Trời lại quang đãng, ngoài kia ồn ã tiếng con nít réo gọi bọn bạn vui đùa ầm ĩ. Chiếc chuông đồng cũ xích treo trước cửa bị gió thổi ngã nghiêng, phát ra tiếng chuông đùng đục.

Nhẹ nhàng đứng dậy, cầm chén trà lạnh ngắt lạnh ngơ từ lúc nào trên bàn sổ sách, Hàn Thiên xoay người đi vào trong, vén rèm cửa lên, trở vào gian phòng tối mờ, “Nếu sau này về lại Chung Nam, có thể đi hỏi sư phụ người, đã tìm thấy lư hương tử kim chưa?”

Chén trà bằng gốm thô được nắm chặt trong lòng bàn tay, thế gian có lạnh cách mấy cũng chẳng bị được cái lạnh của một con quỷ vô tâm khuyết mất bóng hình. Trong tay của quý, không vương lại một chút ấm áp nào.

Quay lưng về phía Phó Trường Đình, Hàn Thiên không thấy vẻ nghiêm túc trên mặt đạo giả. Trong thoáng giây, mắt Phó Trường Đình hiện lên rất nhiều biểu cảm, nghi hoặc, ngỡ ngàng, khó hiểu... nhưng tựu trung lại, chính là vẻ đầy cân nhắc.

Cơn giông thứ ba trong hè vừa quét qua, con trai sáu tuổi nhà Trương thợ rèn liền biến mất tăm. Qua vài ngày sau, con gái vừa tròn năm tuổi của nhà Trần tú tài cũng đột nhiên biến mất ngay trong nhà. Yên ổn vừa mới nhen, thành Khúc Giang lại nổi cơn sóng gió. Lòng người hoảng sợ, nhà nào cũng đóng chặt cửa nẻo cài then chốt cẩn thận, xung quanh trở về với quang cảnh tiêu điều xơ xác.

Trước tình hình đó, Phó Trường Đình thường xuyên đứng trước tiệm tạp hóa quan sát hồi lâu. Đạo sĩ kiêu lời không nói năng gì, cũng không vào cửa, chỉ đứng nghiêm trang bên dưới mái hiên đối diện, có lúc thấy đứng đó cả buổi trời, có khi chỉ mới thoáng nhìn thấy bóng, quay đầu lại đã chẳng thấy người đâu. Mái hiên thấp tè, mặc cho muốn đề cần lên đạo quan chễm chệ, đạo sĩ cao ngạo sẽ chẳng bao giờ chịu cúi đầu xuống, ánh mắt chiếu thẳng vào trong tiệm tạp hóa vô cùng lạnh lùng, giống như đang tìm tòi nghiền ngẫm, đang đánh giá, đang quan sát, xuyên qua đồng đồ bát nháo như ngọn núi con con, tiến thẳng đến bên trong gian phòng buồng một lớp rèm cửa dày.

“Chủ nhân, vị đạo trưởng kia lại đến nữa rồi.” Mỗi bận Sơn Tra đều phải đến bên mảnh cửa thừa một tiếng.

“Mặc y.” Ngồi ngay ngắn giữa ánh sáng nhập nhoạng ảm đạm trong buồng, Hàn Thiên lãnh đạm đáp, “Nhìn lâu, y sẽ tự động đi.”

Ngày bay qua ngày, nhưng y vẫn kiên trì đến mỗi hôm, cho dù trời đang nóng nực oi ả, hay là mưa tuôn như trút. Đạo sĩ vận y phục chần chu gài nút thắt đến tận cằm, lưng đeo trường kiếm, môi mím chặt, tựa như cây cọc gỗ đóng ở đằng kia. Khuôn mặt vô cầu vô dục không lần ra được mục đích đến, lẳng lặng đến, im lìm đứng, nhìn người và vật bên trong tiệm tạp hóa, tựa như nhìn cả trăm lần cũng không chán.

Cuộc sống của ba người chủ tớ trôi qua cực kỳ đơn giản, bình minh khai trương, hoàng hôn đóng cửa. Việc làm ăn cũng hòm hòm, luôn có người hiếu kỳ vào trong tiệm hỏi han các thứ, nhìn thì nhiều mà mua thì ít. Hai con yêu tinh coi tiệm cũng không nản lòng, vẫn siêng năng chăm chỉ mang hàng hóa ra lau chùi một bận, rồi lại cẩn thận cất vào. Con thỏ keo kiệt mà tham lam, trong lúc chà lau khí cụ cũng không quên lấy miếng giẻ tỉ mỉ lau cái răng cửa của gã. Con mèo lười nhác lại thích ăn uống, trong lúc con thỏ bận tối mắt tối mũi, nó lại giả bộ đau bụng, nằm dài ườn trên bàn sổ sách ăn bánh ngọt.

Bên ngoài cửa tiệm có dây bìm bìm chui ra từ vách tường quấn vòng quanh, nụ hoa tím phớt be bé xinh xinh còn đương hé nở, thẹn thùng nấu ngay chính giữa khung cửa bên trái. Trên bậc cửa ngoài mấy nhánh cỏ dại không tên, còn có vài chùm cỏ ba lá nâng niu đóa hoa nhỏ xinh phấn hồng trong lòng. Trong hẻm vắng lặng, Phó Trường Đình có thể nghe rõ hai con yêu trong tiệm kháo nhau những gì, Hạnh Nhân ao ước cái đế cẩm nền vàng đựng trong hộp gỗ búi để trên kệ hàng cao nhất, Sơn Tra mãi tương tư đến quả dưa hấu khổng lồ ngâm trong giếng nước buổi sớm mai.

Sinh hoạt của loài yêu quái ẩn mình giữa nhân gian so ra còn đơn giản hơn con người nhiều.

Suốt ngày Hàn Thiên rất ít khi xuất hiện trong tiệm. Chỉ khi hoàng hôn buông xuống, y mới đi ra khỏi phòng tối, ngồi phía sau bàn sổ sách lật giở tập sổ dày cộm. Y hơi nghiêng đầu, khẽ liếc về phía Phó Trường Đình đang đứng ngoài kia, trong ánh mắt không có kinh ngạc cũng chẳng nhuốm nghi vấn, chỉ là một cái nhìn lướt bàng quan, tựa như đang nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết.

Khi trời mưa, y thường ngồi trên cái ghế trúc cũ đến sắp nát, tiếng ghế kêu ‘kèn kẹt’ hòa lẫn với tiếng mưa quất ràn rạt, nhàn tản nhìn Sơn Tra và Hạnh Nhân sắp xếp hàng hóa. Trong cái tiệm chỉ có một tấm ván cửa lớn bằng từng ấy, chẳng rõ cất giấu bao báu vật hiếm thấy, mà mỗi ngày con mèo với con thỏ đều dọn phở râu tôm, nhưng vẫn còn rất nhiều lọ hoa chưa lau chùi, rất nhiều hộp gỗ chưa quét bụi.

“Trong tay áo có gì đó, lấy ra.” Khẩu khí chắc nịch, Hàn Thiên đang nhắm mắt ngủ trưa nói với Hạnh Nhân.

Tay con thỏ tinh run lên, đứng lênh khênh trên thang gỗ, siết chặt lấy cái gương đồng trong tay, “Chủ nhân, ngộ không có...”

“Lấy ra, bằng không ta bẻ gãy răng ngươi.”

“Ngộ thực sự không có...”

Sơn Tra đứng một bên bực bội lắc lư cái thang, “Lấy ra nhanh đi, cả tôi còn nhìn thấy nữa là.”

Dùng dằng dùng dằng, Hạnh Nhân lấy trong tay áo ra một cái hộp gỗ nhỏ sơn son thiếp vàng.

“Cái nữa.” Vẫn nhắm mắt suốt, Hàn Thiên tựa người vào ghế trúc, khoan khoái tận hưởng cảm giác mát lạnh do mưa mang lại.

Thêm một chiếc vòng hà tu[1] vàng cất giấu trong tay áo.

“Đai lưng.”

Mặt Hạnh Nhân đã nhăn nhúm cùng cực, tâm không cam tình không nguyện móc từ đai lưng ra một cái ngọc đá cầu, “Hết thiết rồi mà.”

Hàn Thiên chỉ trưng ra một khuôn mặt lạnh thấu xương, “Sơn Tra, bẻ gãy răng nó cho ta.”

“Chủ nhân tha mạng! Còn có! Còn có!” Run lấy bầy cởi giày ra, mắt Hạnh Nhân ầng ầng nước, lấy ra khỏi giày hai cái lắc bạc kích cỡ khác nhau, “Ngộ thích những đồ lỏng lách... không kiềm lòng được nên...”

“Còn có lần sau...” Hàn Thiên mở mắt ra cắt ngang, đường nhìn đối diện với Phó Trường Đình đứng ngoài cửa, “Ta sẽ ném ngươi xuống hồ Lâm.”

Ánh nhìn nhuốm hơi lạnh dờn khỏi gương mặt của Phó Trường Đình, xẹt qua cái kệ hàng nặng trĩu, quét về phía hai con yêu nơm nớp sợ hãi bên dưới kệ hàng, “Sơn Tra, ngươi cũng vậy.”

Thở lẫn mèo đều sợ đến mức không dám thở mạnh, hai đứa ngờ nghech nhìn nhau một hồi, vội vàng nhào đến ôm lấy tay người kia, hai con đồng loạt rùng mình một cái hiện ra nguyên hình, cọ cọ chân y, “Chủ nhân à, hức hức...” Nước mắt long lanh, đáng thương thút thít.

“Không tiền đồ.” Con quỷ sa sầm mặt, nhìn đứa này, ngó đứa kia, vung tay áo, ùng ùng nổi giận quành trở về phòng.

Nhìn trọn cảnh tượng trên, Phó Trường Đình thấy Hàn Thiên biến mất sau gian phòng tối om om, từ đôi mắt lạnh băng chậm rãi hiện lên tiểu ý.

“Đạo sĩ gỗ.” Trong phòng tối, quỷ kia thấp giọng thì thào.

Trên chiếc bàn gỗ bên dưới song cửa có một chiếc hộp ngọc. Sáng sớm hôm nay ai đó đã để ở trước cửa tiệm tạp hóa. Trên hộp kèm theo một mảnh giấy quấn queo, Hàn Thiên đi đến bên cạnh bàn, cầm mảnh giấy lên, không buồn liếc mắt nhìn, cổ tay khẽ nhấc, mảnh giấy giữa ngón tay lập tức hóa thành bột vụn, rớt lả tả xuống đất.

Tay mở hộp ngọc ra, khí lạnh bốn bề, đầu ngón tay muốn đông cứng. Trong hộp có hai quả tim, tim người, bé hơn nắm tay của y, có lẽ chưa quá tám tuổi.

“Sư huynh...” Thở dài một tiếng, Hàn Thiên ngóng mắt ra phía trước, bầu trời mịt mù ngoài song cửa lảng hoa, giọt mưa tí tách rơi xuống chần song, tí tách lọt vào tai, tí tách khiến lòng người bàng hoàng.

Tiếng tiêu bên hồ Lâm nào nùng, nước hồ trong veo, liễu xanh nổi hàng đê.

Cô nàng mặc chiếc váy đỏ hoa hồng tha thướt nổi lên khỏi mặt hồ, làn da nõn nà, mặt tựa hoa đào, “Đệ đệ tốt, mấy ngày rồi chị không gặp chú, nhớ chết đi được.”

Hàn Thiên buông tiêu xuống, giấu cợt nhìn khuôn mặt trang điểm có phần đậm hơn trước, “Vết thương lành rồi sao?”

Cái cười lả giả lập tức biến thành cơn giận bốc lửa, khi Ly Cơ đến gần, bên dưới mấy lớp phấn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một vết đỏ kéo dài từ má trái đến khóe mắt, “Nhờ phúc của chú, chị sẽ nhớ kỹ cả đời.”

“Đó không phải là người chị có thể trêu chọc.” Con quỷ không biết sống chết càng mặc sức cười xỏ xiên, “Y cảnh cáo chị vậy là phải đạo rồi.”

“Thiên sư bảo chị đến đây cảnh cáo chú.” Uốn người ngồi trước bàn đá, Ly Cơ và Hàn Thiên đối mặt nhau, nàng ta tuy xinh đẹp hơn người, giọng nói mềm mại thánh thót, nhưng câu nào câu nấy đều rõ hung ác, “Lo mà làm tốt bổn phận của chú, đừng tự cho mình thông minh. Chơi với lửa có ngày bỏng thân.”

Hàn Thiên không đáp, lấy cái trống bỏi trên bàn ném xuống hồ nước. Mặt hồ rung động một thoáng, giây lát sau, đã không còn vết tích.

“Hừ!” Ly Cơ khinh thường, khoe môi hơi nhếch, đôi mày liễu nhướn lên, yếu điệu phóng xuống hồ nước, “Những gì cần nói chị đã nói xong, tự lo thân cho tốt đi.”

Tiếng tiêu gián đoạn đều đều như kể chuyện, Hàn Thiên liếc thấy bóng lưng kiêu hãnh của cô gái ấy, đầu ngẩng cao, áo choàng trắng như mây, chân váy tựa sóng nước, eo váy bằng lụa mỏng tha thướt ôm lấy thắt lưng nhỏ nhắn, người đẹp như vậy, đáng lẽ nên là phi tử nơi điện thần trên chín tầng trời, chứ không phải làm yêu nghiệt như bản chuyên quyền rũ người ta chốn nhân gian, “Chị cũng tự lo thân mình đi.”

Ly Cơ quay đầu lại, cười thản nhiên, đôi mắt phượng được tô vẽ cẩn thận lộ ra nét khinh miệt, “Thiên sư nói quả không sai, con người chú thua bởi lòng từ bi, quá nhẹ dạ, quá cả tin, người ngoài chỉ nhỏ một giọt nước mắt cá sấu, chú có thể tự khoét thịt mình.”

Nàng ta lắc đầu, nàng ta bật cười, bóng lưng xinh đẹp tha thướt mỗi bước đi đều đẹp tựa điệu múa. Hàn Thiên nắm tiêu trúc trong tay, ngồi trong đình, hỏi nàng ta mà không nhận được cười, “Thế còn chị? Không phải chị quá dễ dàng tin y sao?”

“Câm miệng! Ta thích y!” Ly Cơ bỗng nhiên ngừng cười. Nàng ta tức giận quay lại, trừng mắt với Hàn Thiên, chiếc cầm thon nhọn bị ánh trăng vạc sắc như dao, “Thích. Bởi vì thích, nên mới tin tưởng. Ta tin tưởng thiên sư.”

Nàng ta nhấn từng chữ một, lồng ngực bị lớp lụa mỏng bó chặt hằn hể mấp mô. Vẻ cười cợt suông sã bình thường đã biến mất, nữ yêu tinh trên hồ nước cho dù mê hoặc bao người cũng không khác gì cô gái bình thường chốn nhân gian, sẽ rất điên cuồng, sẽ rất cố chấp, sẽ rất ngốc nghếch, sẽ vì một người vĩnh viễn cũng không quay đầu lại, cho dù chính mình bị phá hủy cũng không tiếc nuối.

Hàn Thiên rũ mắt, nhìn bàn tay đang nắm chặt tiêu trúc của mình. Bàn tay phải khiếm khuyết, nơi ngón áp út chỉ có một khoảng rỗng tuếch.

[1] Vòng hà tu: sử dụng sợi tơ vàng mảnh mai như râu tôm để bện thành vòng tay.

7. Chương 7

Băng đi vài hôm, trong thành bỗng hết chuyện quái lạ. Người bán hàng rong mới tới than phiền với Dương quả phụ ở phố đông, cái trống bỏi trong gánh tự nhiên không cánh mà bay, trong túi tiền lại dôi ra một ít bạc vụn.

“Một cái trống bỏi không đáng giá vậy...” Người thanh niên thành thật hơi nhăn mày.

Dương quả phụ cười hì hì, móng tay vừa nhọn vừa dài túm lấy ống tay áo của người bán hàng, túm tới túm lui đã thấy túm hần vào trong phòng.

Quỷ kia trong tiệm tạp hóa lảng lảng vén một góc rèm lên, đạo sĩ vẫn luôn đứng ngoài cửa hàng lập tức lọt vào tầm mắt. Trưa trở trưa trưa nắng thánh bảy chói gai cả mắt, dưới cái nắng chói chang, bạch y của đạo giả ngẩng cao đầu bay nhẹ, chỉ đứng ở ngoài tiệm thôi đã thu hút ánh nhìn của mọi người.

Lát sau, Hàn Thiên nghe tiếng sột soạt bởi vạt áo của y lướt qua bậc cửa, tiếng bước chân chậm rãi từ xa đến gần, đều đều như giọng nói của y, trầm ổn, nghiêm trang, cứng nhắc.

Từ ba hôm trước, đạo sĩ chỉ đứng ngoài cửa nhìn hiện đã trực tiếp bước vào trong tiệm, dừng lại trước tấm rèm ngăn cách phòng trong, “Hàn công tử, tại hạ có một lời khuyên.”

Yêu quái bên ngoài lẫn con quỷ bên trong đều hết hồn, giống tai nghe câu kể tiếp.

Đạo sĩ hiếm khi lộ ra vẻ do dự, “Nếu được thì...”

“Sao?” Hàn Thiên sốt cả ruột, “Chuyện gì?”

“Có thể dọn đồ đạc gọn gàng hơn không?” Đường như cảm thấy nói vậy chưa đủ huych toẹt, đạo giả ương gàn mặt tỉnh khô còn thẳng thắn chua thêm, “Quá lộn xộn.”

Thành thật là đáng yêu, nhưng thành thật quá đáng thì, ưa không vô.

Hàn Thiên im lặng thật lâu.

Đạo giả đứng ở ngoài cửa tròn mười hôm, ngày ngày mặc gió mặc mưa kiên trì đến, hiện tại vẫn nghiêm mặt đứng ngoài màn, khẳng khẳng đợi một câu trả lời.

Quý trong phòng tối nghiêng rằng, “Hạnh Nhân, tiền khách.”

Y cũng không tự ái, cảm hơi khuỵu xuống, khom lưng cáo từ, “Bản đạo đã quấy rầy.”

Đi đến cạnh cửa, quý bên trong kiềm chế cơn tức, lạnh lẽo giễu cợt, “Đạo trưởng là người đứng ngoài khỏi lửa nhân gian, tiệm nhỏ què mùa, sợ rằng cho dù dọn dẹp kỹ càng cách mấy cũng không đạt đến mức ‘sạch sẽ’. Phiền đạo trưởng chỉ điểm chút ít được chứ?”

Bóng đạo sĩ rời đi bỗng khựng lại. Con quý phía sau rèm nhếch miệng cười đầy toan tính.

Cứ tưởng y sẽ hành động như thường lệ, hất cao cằm rồi phẩy tay áo bỏ đi một mách. Dè dàu y chịu ở lại thật, không nói tiếng nào, xắn cao tay áo, trèo lên thang gỗ, lôi toàn bộ hòm xiềng lớn nhỏ ở trên xuống, động tác gọn gàng, không cho Hàn Thiên kịp chõ vào một câu.

Sau mấy hôm mưa giông, trong tiệm ngai ngái hơi ẩm. Cái giá gỗ cũ kỹ bị dè rằng rắc muốn đổ đến nơi. Phó Trường tiện tay lấy ra một cái hộp gỗ. Hộp cũng ẩm, bên trong xếp một tấm vải dẹt vàng xỉn không còn nhận ra được màu sắc vốn có.

“Cắt ra từ long bào của hoàng đế tiền triều đó.” Hạnh Nhân xoa xoa tay kè kè sát bên Phó Trường Đình, cặp mắt tròn xoe lóe liên không chớp dôi theo cái hộp gỗ trong tay y, “Cẩn thận nha. Mua mất ba đồng đấy.”

Phó Trường Đình lại ngẩng đầu nhìn, lẫn trong đồng đồ bằng đồng chỉ có một cái hộp vuông là bằng đồng thau. Hộp tuy nhỏ nhưng cực kỳ nặng, cầm lên tay thấy nặng trình trịch. Nín thở mở ra, vậy mà bên trong chỉ có một cái lông vũ hai màu vàng xanh đan xen nhau.

“Lông Duy diệu.” Lười biếng trở người trên bàn sổ sách, Sơn Tra trong lột nguyên hình khịt khịt mũi, “Loài chim ứng với điềm xấu, mang trên người sẽ gặp chuyện xúi quẩy.”

Vàng bạc vũ khí, gương đồng đồ thiếc, đủ mọi hình dáng màu sắc, nhiều vô số kể. Còn có bình rượu nước ngoài trong suốt, khăn thêu của tú nương, cảnh hoa khô nhặt được ven đường, di vật thượng cổ chỉ có trong truyền thuyết... hầu như trong tiệm cái gì cũng có, sưu tầm nhiều như cát ngoài bãi biển, dường như muốn nhét mọi thứ trong thiên hạ vào hết cái áp bà tó này.

Qua hai ngày ngẩn ngủ, tựa như đã xem sạch mọi vật trên đời. Phó Trường Đình dễ hay ngừng tay, xem xét kệ hàng cẩn thận. Con quý ở trong phòng tối kia gom nhặt mấy thứ đồ này để làm gì nhỉ?

Trên giá gỗ cao nhất gần với nội thất nhất, một chiếc lư hương nhỏ nằm lơ lửng. Không giống những món hàng sạch sẽ tinh tươm kia, lư hương vương đầy mạng nhện, tro đóng một lớp dày bên ngoài. Không dằn lòng được, Phó Trường Đình nhẹ tay nhấc nó xuống.

“Hừ.” Sau rèm cửa bật ra một tiếng hừ nhẹ. Quý kia ngó trộm nãy giờ đứng khoanh tay tựa người bên khung cửa, rèm cửa hơi vén sang một bên, lạnh lùng nhìn cử chỉ của y.

Phủi lớp bụi đi, đây đúng là một cái lư hương tử kim chế tác tinh xảo. Ngón tay cẩn thận vuốt nhẹ mặt trong, trong lư có khắc kinh văn, chỉ có vài chữ ít ỏi nói lên xuất xứ của nó — lấy từ Côn Lôn, đúc tại Bồng Lai, cất ở Chung Nam.

“Này...” Phó Trường Đình xoay người hướng vào trong.

Rèm cửa đã che đi thân ảnh của Hàn Thiên, chỉ từ khe hở thấy được y rũ ống tay áo xuống, “Muốn lấy cứ lấy.” Thái độ lạnh lùng xa cách, điệu bộ bất cần.

“Ừ.” Đạo giả gạt đầu, lấy tay lau đi lớp bụi trên lư hương một cách nâng niu, “Vật của Chung Nam không thể lưu lạc bên ngoài.”

Lời nói trịnh trọng, khẩu khí trịnh trọng, ánh mắt cũng trịnh trọng nốt.

“Phụt ——” con mèo lẫn con thỏ trong tiệm đều bật cười ra tiếng.

Trong màn hình cũng cùng lúc truyền ra tiếng cười nhạo. Hàng yêu phục ma là chính đạo, thu hồi vật cũ cũng là chính đạo, trong mắt người phái Chung Nam, chỉ cần họ nghĩ vậy, tức là chính đạo khỏi cần bàn cãi.

Lời châm chọc còn chưa kịp thốt ra, đột nhiên tay người kia đưa vào trong rèm, mang theo một chuỗi tràng hạt. Hạt gỗ nhuộm mùi nhang khói lâu năm áo lên một lớp đen tuyền, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, hạt nào hạt nấy tròn trịa, nhẵn mịn, đã đeo trên tay đạo giả bấy lâu nay.

Hàn Thiên rũ mắt, lặng thinh nhìn bàn tay có khớp xương tách bạch của y. Đạo sĩ tính ưa sạch sẽ, ngay cả ngón tay cũng giữ gìn sạch sẽ, móng tay được cắt ngắn bầu bĩnh, trên đốt tay chỗ nào tiếp xúc với kiếm sẽ để lại vết chai dày cộm. Chuỗi tràng hạt đen bóng ở giữa ngón tay người đó khẽ lay động, ánh nhìn của y cũng không tự chủ mà lay lắt theo, “Làm gì thế?”

“Vật của Chung Nam, cũng là vật của công tử. Bàn đạo lấy vật đổi vật.” Lời lẽ trước sau vẫn đương nhiên như thế, giống như trên đời này không có lời khó khăn nào mà Phó Trường Đình không dám nói thẳng ra.

Giữa khung cửa và rèm chỉ tạo ra một khoảng rất hẹp, quý đứng bên trong cửa cúi đầu, chỉ lộ ra gần một nửa khuôn mặt tái nhợt hơn người thường. Đạo sĩ ngoài cửa vẫn cố chấp đưa tay vào trong, khuôn mặt luôn mang theo chính khí cũng bị màn hình che khuất hơn phân nửa.

“Lư hương không đáng giá đến vậy.” Hàn Thiên mở mắt, đường nhìn dọc theo cánh tay để lưng chừng cho đến đôi mắt đen sâu thẳm tựa chuỗi tràng hạt trong tay kia, “Nếu đạo trưởng cảm thấy áy náy, tại hạ có thể xin lấy một vật của đạo trưởng.”

Mắt Phó Trường Đình chợt lóe lên, “Vật gì?”

“Đạo bào của người.” Con quý phía sau rèm ngửa đầu, ánh mắt kiên định, vẻ mặt nghiêm nghị, khóe miệng không mang theo nét cười, “Tại hạ muốn đạo bào trên người đạo trưởng.”

Mặt đạo giả hiện lên vẻ ngạc nhiên, trầm ngâm một hồi, y trịnh trọng gạt đầu, “Được. Bàn đạo sẽ mang đến cho công tử.”

Ngay cả câu tại sao cũng không hỏi, y phóng nhanh lên thang gỗ, đặt cái lư hương ngay ngắn lại chỗ cũ, phát ổng tay áo ung dung rời đi. Đôi mắt theo bóng lưng khuất dạng của y hồi lâu, Hàn Thiên nghiêng người tựa vào khung cửa, sững sốt đủ rồi, đôi mắt lại từ từ cong lên, “Đạo sĩ gỗ có khác.”

Đạo sĩ gỗ đi rồi không thấy quay lại. Hàn Thiên ngồi thẳng lưng bên khung cửa sổ trong phòng, nhìn tia nắng rực rỡ từ từ hóa thành sắc đỏ như ngọn lửa, rồi lại chuyển sang xám nhờ, cuối cùng chỉ còn một màu đen bao trùm. Trong tiệm thật vắng vẻ, không có khách vắng lại.

Cầm đèn lồng trong tay, con quý lắc đầu, khóe môi hơi nhếch lên, ánh lửa hắt ra một nụ cười tự trào. Cầm tiêu trúc, Hàn Thiên đi đến hồ Lâm.

Cảnh non nước ở hồ Lâm vẫn thế, mặt nước âm u che giấu hết tất cả, không để lại dấu vết gì. Trăng sáng mênh mông, sóng trùng điệp điệp, tiếng tiêu thoảng được thoảng mất. Thổi làn điệu gián đoạn được một lúc lâu, phút chốc đã bị gió bạt đi. Hàn Thiên thôi không thổi nữa, giơ bàn tay phải lên, nhìn ngón tay thiếu mất của mình. Thảo nào người ta hay nói muốn mất toàn thân, chỉ thiếu một ngón tay, không ngờ lại vất vả đến vậy.

Duỗi dài tay ra, với tay lên cao thật cao, Hàn Thiên nghiêng đầu, thích thú nhìn ngắm ngón tay bị khuyết mất của mình. Khoảng trống giữa ngón giữa và ngón út vừa vặn chứa lấy mảnh trăng lưỡi liềm neo tại góc trời hẹp kia. Hai ngón tay khép lại, mở ra, ánh trăng cũng theo đó mà lúc ẩn lúc hiện, thoát tối thoát sáng. Chơi đủ rồi, Hàn Thiên hạ tay xuống, đôi mắt vốn trông vời nơi xa cũng hạ theo, ánh trăng giữa ngón tay đổi thành đạo giả đứng dưới đình.

Gã đạo sĩ luôn mồm la hét yêu nghiệt này nọ, dường như cũng ẩn tính ranh ma, cứ luôn lảng lạng xuất hiện trước mặt người khác. Hàn Thiên giơ tay lên, mỉm cười nhìn xuyên qua khoảng trống rồi mới thông thả đi đến chỗ người kia, “Tại hạ cho rằng, đạo trưởng đã đổi ý.”

Khuôn mặt cứng nhắc của Phó Trường Đình vốn vạn năm không đổi, ngạc nhiên thay, âm điệu khô như ngói bỗng có vài phần chênh vênh, “Đạo bào của bản đạo đã cũ, đây là của sư đệ.”

Để giúp đỡ bá tánh, đệ tử Chung Nam phân tán khắp thiên hạ. Có điều đạo quán gần nhất chỗ này cũng phải trong thành Doanh Thủy ở Minh châu. Bằng tốc độ của con người, ngựa khỏe dồn vó câu đi liên tục cũng phải mất tròn ba ngày mới đến. Cho dù y có pháp thuật cao thâm, muốn đi về trong vòng vài canh giờ cũng không phải dễ dàng gì.

Trong mắt người thường, họa chẳng chỉ là một lời nói đùa. Nào ngờ y lại tưởng thật. Hàn Thiên sững sờ, buông tay xuống, nương theo ánh trăng kinh ngạc nhìn vào mắt y. Đạo giả luôn áo mũ chỉnh tề, đi đứng thông dong, giờ thì ống tay áo trắng tinh không dính thế tục ám phải khói bụi, đôi giày đen không chạm côi trần lấm đầy bùn ẩm, vài sợi tóc bên dưới đạo quan bay lòa xòa trước trán, ướt rượt mồ hôi.

Ngực y phập phồng liên tục, ho nhẹ hai tiếng, âm thanh khô khốc cũng không át được tiếng thở dốc, “Đồ mới, chưa từng mặc qua.”

Đã thở hổn hển vậy rồi, mà cũng không quên giải thích đâu ra đấy.

Nét cười của Hàn Thiên càng đậm hơn, chống khuỷu tay lên bàn đá, một tay vuốt cằm, một tay cầm tiêu trúc phe phẩy chỉ thẳng vào ngực người kia, “Nếu tôi chỉ muốn bộ đồ trên người đạo trưởng thì sao?”

Nét cười của Hàn Thiên càng đậm hơn, chống khuỷu tay lên bàn đá, một tay vuốt cằm, một tay cầm tiêu trúc phe phẩy chỉ thẳng vào ngực người kia, “Nếu tôi chỉ muốn bộ đồ trên người đạo trưởng thì sao?”

Khuôn mặt đạo giả còn thở dốc đánh lại, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt tràn ngập ý cười kia. Con quỷ giáo hoạt diêm nhiên đối mặt với y, nói lời xấu xa cốt muốn nhìn thấy vẻ khó xử trong mắt y, “Lúc đó tại hạ nói là muốn đạo bào trên người đạo trưởng kia mà.”

Hai bên nhìn nhau, người không nói, tôi cũng không nói, chỉ nhìn thấy chính mình trong đôi mắt đối phương. Lát sau, mắt Phó Trường Đình chợt lóe sáng, “Được.”

Đôi vai khẽ rung, ngoại bào rộng thùng thình đã được cởi ra.

Hàn Thiên chỉ thấy một màn trắng tinh. Xoạt xoạt mấy tiếng, ngoại bào thêu hoa văn mây cuốn màu xám bạc đã được xếp gọn đặt trên bàn. Lại giương mắt lên nhìn, đạo sĩ cực nghiêm túc đang chuẩn bị cởi bỏ đai lưng của mình.

“Người, người, người...” Y cứng họng, tiêu trúc trong tay run run chỉ về phía người kia, mặt Hàn Thiên không biết diễn tả nỗi choáng váng làm sao, “Người thực sự, thực sự là...”

Cái tên đạo sĩ này, chẳng nhẽ chưa bao giờ biết hai chữ ‘trêu đùa’ viết làm sao hử? Con quỷ dở mếu dở cười không biết phải nói thế nào, “Tên đạo sĩ này... này... này đừng cười!”

Phó Trường Đình vẫn nắm lấy đai lưng, khó hiểu nhìn vẻ mặt biến đổi dữ dội của người kia, “Công tử có gì cần dặn?”

“Ha ha ha ha...” Nhịn không nổi, y phá ra cười. Khoanh tay lên bàn, Hàn Thiên bụm mặt cười suýt té ghế, “Người đúng là, đạo sĩ đúng là...”

Nên nói cái gì bây giờ? Vừa cười vừa lắc đầu liên tục. Tiếng cười trong trẻo hòa vào gió, xao động mặt hồ từng đợt.

Phó Trường Đình nín thính mặc cho người ta cười, đạo sĩ thật thà giờ mới tỉnh ngộ, hóa ra là bị chọc. Đôi mày nhú dữ dội, y bối rối nắm chặt y phục, đôi mắt không đề nén được lộ ra không ít tức giận.

Hàn Thiên thấy vậy càng cười dai, thêm mấy tiếng húng hắng phụ họa, mãi mới miễn cưỡng nghỉ cười. Cầm lấy đạo bào được đạo sĩ không quản nghìn dặm đưa tới trao đổi, nếp gấp thẳng thớm tinh tươm, thật giống người nam nhân nói sao làm vậy trước mặt.

“Bao nhiêu năm rồi mà vẫn thế.” Than thầm trong lòng rồi lại buột miệng thốt ra, quở kia cảm khái không thôi. Vạt áo màu xanh thẫm, tay áo thêu hoa văn mây cuốn sẫm màu tinh xảo. Vẫn là kiểu dáng năm xưa.

Năm xưa, y hãy còn là đứa trẻ ngây thơ của năm xưa. Ngày ấy, sương sớm mênh mông, bông bênh như voan mỏng uốn lượn quanh núi Chung Nam, chuông đồng đen đồ sộ trên tháp ngân nga ba tiếng thật vang, đã đến giờ lên lớp. Trong điện Tam Thanh lớp lớp hàng hàng chúng đệ tử ngồi chật kín cúi thấp đầu đọc bài. Đạo quan hoa sen ngay ngắn ngự trên mái tóc đen mực, tà áo viền màu xanh thẫm càng tôn lên khuôn mặt búng ra sữa của bé con. Chúng đệ tử khắc khổ ngồi ngay ngắn, mặt cúi thấp tràn đầy ôn hòa, gió sương thổi ồng tay áo phấp phới, hoa văn tối màu thêu trên tay áo mơ hồ thấp thoáng tựa khói trong mây mù, mênh mông dung hòa thành biển mây bàng bạc. Cảnh tượng bao la cuộn cuộn, trăm năm sau vẫn lặng lẽ trườn vào giấc mộng u tịch của y, nửa mơ màng nửa ảo ảnh, loang loáng khói sương vắng vất ánh chớp.

“Xét vai vế, người phải tôn tôi một tiếng sư thúc.” Giọng điệu quở kia cố tỏ ra phô trương hết mức, chỉ có mặt là không đổi sắc, “Sư phụ người Kim Vân Tử trước khi nhậm chức chương môn, là đại đệ tử ngôi thứ nhất. Tôi nhập môn muộn nhất, nếu không có sư huynh nhật được ở chân núi, hẳn giờ này đã luân hồi siêu sinh từ lâu.”

Sư phụ nói, y bị cha mẹ vứt dưới chân núi. Đúng lúc sư huynh lên xuống núi chơi đùa, nghe được tiếng khóc, bèn đem y về phái. Khi đó, y chỉ mới ba tuổi nên chẳng nhớ nổi chuyện đó. Sư huynh ba ngày hai bận lại xách y ra giải trí, hết véo vặt lại xoa nắn mặt mày, còn tấm tắc cảm thán, “Nhóc này da mỏng thịt mềm, ta đúng là nhật được của báu.”

Một vị sư huynh khác xía vào, “Xui cái lại là con trai. Con gái thì tốt rồi, vô tình nhật được vợ ghen.”

Sư huynh cũng không giận, ngoác miệng cười còn lớn hơn những người kia. Chỉ có y mãi giẫy dụa trong tay sư huynh thế nào cũng không thoát ra được, bắn đến độ hai mắt nhòe nhoẹt.

Bởi vì đứng hàng thấp chệch, các sư huynh rất thích ăn hiếp y. Khi đó tuổi còn nhỏ, học hành chưa đến nơi đến chốn, lúc bị hành ra bã cũng chỉ biết ngồi chồm hổm khóc vắng lên. Lần nào sư huynh cũng sút vó chạy đến, đập đám người bắt nạt y nằm bò ra đất, sau đó lại vuốt tóc y, chộp hai vai, miệng cười toe toét không giấu được vẻ kiêu ngạo, “Tiểu sư đệ do ta nhật được, là người của ta. Bắt nạt nó thì có bản lĩnh gì chứ, có ngon thì múa may với ta này.”

“Sư huynh là người xuất sắc nhất trong lứa, không tính sư phụ người.” Đạo bào đặt trên bàn được y mãi mê dùng tay vuốt phẳng, ngón tay lưu luyến quanh quẩn trên lớp vải trắng tinh. Đôi mắt Hàn Thiên không hề nhìn thấy cung trăng ở xa xa, cũng không thấy Phó Trường Đình trước mặt, ánh mắt mơ màng, đọng đầy bởi những hoa văn đậm nhạt đan quyện nhau.

Phó Trường Đình trầm giọng nói, “Sư phụ chưa từng cho tôi biết những chuyện này.”

Chương môn Chung Nam đã thành người đắc đạo vượt khỏi tam giới, chuyện hôm qua, coi như chết cùng hôm qua, sợ là đã tiêu tán cùng hương khói ngày ngày lượn lờ trên điện Tam Thanh từ lâu.

Con quở vẫn tiếc nuối côi người nheo mắt, “Người đó không biết những việc này đâu.”

Đại sư huynh là hạc giữa bầy gà, mắt không nhiễm bụi trần, chỉ cần ngẩng đầu đi qua chúng đệ tử thiên tư bình thường, để lại cho bọn họ một cái bóng lưng phong nhã hào hoa là được rồi, mấy chuyện khác cũng chỉ thừa thãi.

“Người có nhớ tên húy của những sư huynh đệ cùng lứa không? Nhập môn lúc nào? Người từ đâu đến? Tu vi ra sao không?”

Phó Trường Đình thành thật cúi đầu lắc lắc.

Ngón tay Hàn Thiên vẽ vòng tròn, cuối cùng dừng lại ở vị trí gần trái tim trên ngực áo đạo bào, “Thế nên sư huynh hận người đó.”

Cho dù là thèm muốn, đồ kỵ, yêu thích, căm thù, thế gian này chuyện đáng hận nhất chính là việc người ngày ngày đêm đêm miệng nhắc đến hẳn, khắc vào trong mắt, khắc vào trong tim, nhưng người ta lại lãnh đạm hờ hững tựa người vô can, chưa bao giờ ngó ngang đến người.

“Luận khắc khổ, sư huynh không thua kém y. Luận chăm chỉ, sư huynh chẳng bao giờ chểnh mảng. Luận ngộ tính, sư huynh cũng là người thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng mà, về thiên tư...” Số trời đã định, người có đấu tranh cách mấy, bất quá cũng chỉ là một nét bút sơ sài trên sổ sinh tử. Chỉ một nét bút, đã trở thành chấp ngộ cả đời của sư huynh. Trọng tâm câu chuyện bị đẩy quá xa, Hàn Thiên chợt bừng tỉnh, nhìn lướt gương mặt lắng nghe chăm chú của đạo sĩ, chậm rãi giơ tay phải lên, “Sư phụ người lần đầu nhìn đến tôi, cũng chỉ vì lư hương này.”

Tay phải bị mất một ngón run rẩy vươn đến trước mặt Phó Trường Đình, Hàn Thiên hít sâu một hơi, tốc độ nói chậm lại, buông từng chữ một hỏi người kia, “Theo luật Chung Nam, đệ tử trộm cắp, phải xử thế nào?”

Tốc độ nói của Phó Trường Đình cũng chậm theo, nhìn đối phương không chớp mắt, khuôn mặt của con quỷ hiện tại là một khuôn mặt đầy bi thương, “Kẻ trộm cắp đáng khinh, ngang tội sỉ nhục thầy, phải chặt một ngón tay, trục xuất khỏi sư môn.”

“Vậy nên, tôi không thể mặc đạo bào này nữa.” Miệng nói nhẹ hẫng, ngón tay này giờ vẫn quăn luyến trên đạo bào chậm rãi ấn xuống quét một đường sau cuối. Hàn Thiên dứt mắt ra, hệt như cái ngoái nhìn cuối cùng trước cửa núi. Tay trái phát một cái, một lớp vải bọc lấy bộ đồ cẩn thận, không để hở chỗ nào, “Cháu ngoan, cháu làm sư thúc rất vui. Có cần thúc nói cho cháu biết, bảo vật pháp khí của Chung Nam cất ở đâu không?”

Không để ý đến sự đùa cợt đó, Phó Trường Đình bỗng vươn tay ra, nắm chặt lấy tay phải chưa kịp rút lại của y.

“Người...” Hàn Thiên giật mình, cố giằng tay lại. Lòng bàn tay đạo giả nóng hổi, hừng hực khiến y nhớ đến độ ấm lưu trên cái bình thuốc kia. Quỷ tính âm, chỉ cần một ít nhiệt độ là có thể lấp đầy cái hố rỗng toác trong tim.

Ánh mắt Phó Trường Đình vẫn vậy, không thấy vui buồn. Y khẳng khẳng nắm lấy bàn tay người kia, tay còn lại vuốt dọc cổ tay, tựa như có gió xuân thảng ba ấm áp bên hồ Lâm ve vẩy, hây hây chuỗi giữa những ngón tay giao nhau của hai người, xoa qua mu bàn tay, cuối cùng tuột ống tay áo xuống, nắm lấy cổ tay gầy guộc của Hàn Thiên.

Hàn Thiên cảm thấy cổ tay cũng thật ấm áp, cúi đầu nhìn, vẫn là chuỗi tràng hạt sáng nay Phó Trường Đình truyền qua rèm cửa, giờ đang chao động trên cổ tay của chính mình.

Không đợi y đặt câu hỏi, Phó Trường Đình đã cướp lời, “Giúp ích cho việc tu hành, trợ giúp người sớm được luân hồi.”

“Tôi không...” Thốt ra lời cự tuyệt, Hàn Thiên cố gắng giật ra, muốn giằng khỏi tay người kia, kết quả là kéo chuỗi tràng hạt kia quấn chặt lấy cổ tay phải.

Lòng bàn tay đạo giả dán sát mu bàn tay của y, những ngón tay đan vào nhau. Hàn Thiên phát hiện ra, đôi mắt chính trực của Phó Trường Đình đang chiếu thẳng vào ngón tay út của y, tim nảy lên một cái, càng cố gắng tăng phần giãy dụa, “Buông tay ra!”

Trong tình huống này, không hề thấy khuôn mặt ngày thường vẫn tuân theo khuôn phép của đạo giả có nửa phần thoái nhượng, vừa trở tay lại, người kia liền vững vàng bắt lấy mu bàn tay của y, mặc cho bàn tay mình chứng chuyện nhục nhã trước kia phơi bày dưới ánh mắt của cả hai.

“Người!” Mắt Hàn Thiên hoe đỏ, nghiêng rằng ngoảnh đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy bất cứ sự khinh thường nào trong mắt người kia. Ánh mắt đó y đã thấy nhiều lắm rồi. Không cần gã đạo sĩ cương trực này lặp lại.

“Chuyện hôm qua, coi như chết cùng hôm qua.” Nhìn ngón tay thiếu mất, đôi mắt đạo giả vẫn trong suốt, vẫn là khuôn mặt vô tư khi định tội phản tử chúng yêu quái tà ma, chân mày lần khóe mắt, đều nói không hết sự dục dằn thương xót, “Luân hồi đi thôi, trần gian khổ lắm.”

8. Chương 8

“Chuyện hôm qua, coi như chết cùng hôm qua.” Nhìn ngón tay thiếu mất, đôi mắt đạo giả vẫn trong suốt, vẫn là khuôn mặt vô tư khi định tội phán tử chúng yêu quái tà ma, chân mày lẩn khéo mắt, đều nói không hết sự dịu dàng thương xót, “Luân hồi đi thôi, trần gian khổ lắm.”

Đã bao lâu rồi mới có người nói với y như vậy? Ánh mắt thế kia, giọng nói thế kia, lòng bàn tay nóng rực nhường ấy, chỉ có tám chữ, thật ít ỏi, nhưng cứ chui vào tai rồi lọt thẳng xuống đáy lòng, tựa như vừa rồi y thả một hộp son xuống hồ. Chỉ một tiếng ‘chũm’ nho nhỏ, có thể tạo ra biết bao rung động. Sự chua chát, nỗi oan ức, bị thương cùng phần nộ, bao nhiêu tâm tình phức tạp không thể nói cho tỏ tường đều bị một câu nói ngắn ngủi khơi dậy, phun trào từ nơi sâu thẳm nhất, rồi hết thấy lại bị ngăn ở cổ họng.

Một gã đạo sĩ đường hoàng chính trực như người thì biết gì về tôi chứ! Người hiểu được bao nhiêu về tôi?

Rất lâu sau đó, con quỷ này giờ vẫn cúi cúi đầu nhìn xuống từ từ ngẩng lên, đôi mắt trên khuôn mặt tuấn đạt thanh tú tràn đầy vẻ châm biếm, “Tôi – không – đồng – ý.”

“Từ lúc biết chú đến nay, chị chưa bao giờ thấy chú cười tươi đến thế.” Trăng treo đầu cành liễu, Ly Cơ ngồi trên nhánh liễu ngoài thạch đình bật cười khanh khách. Thân cây ngả về phía hồ nước bằng phẳng, chia ra một cảnh to tướng. Cô gái mặc trên người một bộ xiêm y bằng lụa mỏng đỏ rực khoan khoái nửa nằm nửa ngồi bên trên, áo choàng đỏ chói buông lơ lửng khuỷu tay, rủ xuống cùng những nhánh mềm, gió đêm mãi miết đưa đẩy, “Trước đây chú từng cười như thế khi nào?”

Sao đạo này ai cũng thích hỏi về quá khứ của y thế nhỉ. Hàn Thiên lấy trong tay áo ra một con chuồn chuồn tre, thả xuống hồ, “Núi Chung Nam, lúc còn sống ở đó.”

“Tại sao?” Cá chép tinh tò mò hỏi.

Hàn Thiên lắc đầu, “Không nhớ rõ.” Có lẽ vì được nghe sư huynh kể chuyện cười, có lẽ vì lén theo sư huynh xuống núi mà không bị sư phụ phát hiện, cũng có thể, không vì gì hết, chỉ là niềm vui đơn thuần mà thôi. Lâu quá rồi, chuyện gì cũng sớm quên sạch.

“Đồ quỷ sứ, mà nói chung nhìn chú cũng chả có vẻ gì hoạt bát năng động cả.” Nàng ta chẳng tin, nhếch miệng khinh khỉnh, hiếng mắt một cái, ngữ điệu lại khôi phục về cũ, “Cùng là đạo sĩ mà cách biệt như trời với đất. Gã đạo sĩ kia, hờ hờ, nhìn bên ngoài cũng đã không tệ. Tuy tính tình như khúc gỗ, nhưng lúc cỏi ngoại bào ra thì... ha ha ha ha, ngon lành phết.”

Móng tay dài nhọn sơn một lớp đầy mân mê cánh môi đỏ mọng, nữ yêu tinh dưới trăng giống một con mèo đương lim dim, ánh mắt lả lơi, lẳng lơ không có lấy một chút đứng đắn, “Nếu còn có thể gặp lại hần thì, người đầu mà đẹp trai ghê...”

Hàn Thiên không khách khí thọc gậy bánh xe, “Vết thương trên mặt chị cũng đẹp ghê.”

“Câm miệng!” Sắc mặt Ly Cơ đột nhiên thay đổi, khuôn mặt sắc sảo bỗng trở nên méo mó. Nàng ta vội vã giơ tay lên che đi vết hồng bên má cho dù có trang điểm đậm cách mấy cũng không che được hoàn toàn, thoát sau, đôi mắt đẹp vừa lúng liếng, nụ cười giả tạo lại trở về, dừng trên mặt của Hàn Thiên, “Tên quỷ sứ này, suýt nữa lại bị chú dắt mũi rồi.”

Khắp người nàng ta sức ra mùi thơm nồng diết mũi, trong đôi mắt phượng mỹ miều có vài phần hả hê, vài phần yêu dị, “Vị đạo trưởng kia thích chú. Mà chú thì...”

Phần cuối câu nói được kéo rất dài, nàng ta thông thả vừa ưỡn ẹo vừa cười cợt nhìn về mặt trở nên căng thẳng của đối phương. Đêm đó nàng ta ở dưới hồ đã thấy hết trơn, đạo bào của Phó Trường Đình, ký ức của Hàn Thiên, đôi tay đan lấy nhau của họ.

Hàn Thiên chậm rãi lấy một con búp bê trong tay áo ra, nhấc tay lên ném xuống hồ, “Sư huynh tôi không thích chị.”

Ly Cơ che miệng, cười vang một trận. Nàng ta ngồi dậy, hai chân vắt vẻo trên cành cây, đu đưa cùng tấm áo choàng và nhánh liễu rủ, “Chú động tâm rồi. Chị sẽ bấm báo hết thấy với thiên sư.”

“Huynh ấy không quan tâm đâu.”

“Y quan tâm.”

“Huynh ấy không quan tâm đến chị.” Hàn Thiên vịn bàn đá, ngồi ngay ngắn dưới đình, tao nhã hết như một thư sinh đến đây chơi hồ ngoạn cảnh. Quay đầu lại, y nhìn dung nhan hoa lệ của cô gái kia bằng ánh mắt thông cảm, “Sư huynh không thích chị.”

Y đã nói rất nhiều lần, khi thì nói trắng phớ ra, khi thì nói một cách chân thành, khi thì khuyên lơn tận tình, nói hoài nói mãi, nói không biết bao nhiêu bận mà kể. Xong rồi nàng ta vẫn một mực phản đối kịch liệt rồi lại bướng bỉnh tuyên bố, “Y sẽ thích! Y sẽ thích ta! Đàn ông nào thấy ta mà không thích chứ, y cũng không ngoại lệ.”

“Tại sao?” Hàn Thiên khó hiểu quá chừng, bởi vì y là kẻ duy nhất không bị mê hoặc bởi sắc đẹp của chị ta chẳng?

Lúc này đến phiên nàng ta hỏi ngược, “Vậy còn chú? Đạo sĩ kia làm sao hả?”

Cứng họng rồi, Hàn Thiên nín thinh.

Đạo sĩ gõ chẳng làm gì cả, vẫn thẳng tưng như thân cung, ngày ngày cần mẫn dọn dẹp đồng đồ đạc lộn xộn trên kệ hàng.

“Đây là cái gì?” Y thường đặt câu hỏi với những món đồ kỳ quái hiếm thấy trên kệ.

Hạnh Nhân nhìn thoáng qua rồi đáp, “Xương đùi của lôi thú.”

Phó Trường Đình mím môi, cầm cái hộp lên ngắm soi tỉ mỉ, “Dùng làm gì?”

“Có người nói trong lúc sét đánh mà cầm nó có thể dẫn sét.” Sơn Tra bình tĩnh mòng, duỗi eo một cái, nhón một quả dương mai để trên bàn bỏ vào miệng, “Chẳng dùng làm gì hết.”

Cau mày nghiêm mặt ngẫm nghĩ một lúc, Phó Trường Đình lắc đầu, rút một cái hộp sắt ra khỏi kệ, lại là một thứ cổ quái khác, “Đây là...”

Hạnh Nhân kiễ chân thò đầu qua ngó một chút, “Lỗ tai trâu quỳ Đông Hải.”

Không đợi y hỏi, một quả dương mai đã mất hút trong miệng con thỏ, nhai đến dậy mùi thơm nồng, “Để bên tai có thể nghe được tiếng trống.”

Phó Trường Đình nửa tin nửa ngờ, cầm cái tai trâu chậm rãi để bên tai. Chưa kịp nghe ra tiếng trống tiếng tréo gì thì đã nghe tiếng cười khúc khích của Hàn Thiên ở bên trong.

“Xạo á. Làm gì có chuyện đó.” Sơn Tra tốt bụng mách cho y biết. Nhấn nha chọn ra một quả dương mai lớn nhất, ánh mắt mèo tinh nháng lên vẻ khinh bỉ, “Chỉ có bốn đồng tiền mà đòi có ích lợi gì phỏng?”

Nhánh cỏ xanh trong núi hoang, hòn đá cuội bên bờ sông nào đấy, cầu nại hà trên sông hoàng tuyền... những thứ cất trong tiệm của con quỷ này đều thế, nghe tên thì có vẻ rất huyền diệu, thực chất thì chẳng có gì, Phó Trường Đình lại càng không hiểu nổi, Hàn Thiên định bụng làm gì mà lại cất giấu những thứ này?

Nghi hoặc nhìn về phía tấm rèm màu lam, quỷ đằng sau tấm rèm dày đã nhìn thấy y. Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang cho dù đã suy nghĩ đủ kiểu mà vẫn không sao hiểu nổi đó, tâm trạng của quỷ bỗng phẫn vô cùng, cười khúc khích không thôi.

Nghe tiếng cười đó, đạo trưởng lại càng thêm bí, cầm cái hộp lật tới lật lui ngắm soi, bộ dạng siêng năng thật giống một học sinh muốn trở tài trước mặt thầy, song ấp úng mãi cũng chẳng rì ra được câu đầu tiên.

Đúng là một gã đạo sĩ cần mẫn, không cho phép có bất cứ hoài nghi nào, Hàn Thiên thầm nghĩ trong bụng.

Điều này trở thành thú vui mới của quỷ. Nhất là những ngày mưa to, y xách cái ghế trúc xanh rậm rì cũ nát kê đại một chỗ trong tiệm, Hạnh Nhân bưng trà, Sơn Tra đấm chân. Hàn Thiên thả hồn theo tiếng mưa rào rạt và hơi lạnh se se trong không khí, vừa an nhàn nhìn Phó Trường Đình mồ hôi mồ kê đứng trước kệ hàng, suy nghĩ đến nát cả óc.

“Đạo trưởng, trên mặt người có cái nấm nè.” Chỉ vào vùng nhẵn nhẵn giữa đôi mày người kia, Hàn Thiên cười với vẻ ngây thơ vô số tội.

Nghe y trêu, Phó Trường Đình xoa xoa mi tâm, xoay nửa người lại, giơ lên một mẫu xương ngắn cụt, “Cái này là xương ngón tay, của ai vậy?”

Lẽ nào nghi mình ăn thịt người? Nghĩ vậy, Hàn Thiên không cười nữa, ngả người ra sau như muốn ép toàn bộ cơ thể lún vào trong ghế trúc, ép đến mức chiếc ghế kêu lên kêu kệt, “Của tôi.”

Xoè hai tay ra, thiếu mất một ngón nên không thể đánh đàn thối tiêu, mà thôi, trước giờ mình cũng chả ưa cái của đó, “Con người thường muốn cơ thể trọn vẹn, không phải sao?”

Thứ trong tay Phó Trường Đình bỗng trở nên thật nặng nề, ngón tay trắng hếu bỗng trở nên trĩu khùng khiếp, “Tại sao lại để đây?”

Không dùng vải lụa bọc lại, không cất trong hộp gấm, cũng không đào sâu ba thước đất chôn xuống. Vật như vậy mà lại tiện tay nhét vào một cái hộp, ném lên kệ hàng, lẫn lộn trong đồng đồ tạp nhạp nhiều vô kể, giữa mớ phế vật không dùng được việc gì.

“Bởi vì nó là vật vô dụng.” Dường như đọc được suy nghĩ của y, Hàn Thiên nhìn thoáng cơn mưa tầm tã ngoài tiệm, đứng lên đi vào trong phòng, “Đã là đồ vô dụng, cần gì phải phí tâm suy nghĩ.”

Nụ cười của y thật yếu ớt, khiến người kia càng cau mày dữ dội hơn, khuôn mặt vốn dĩ đã căng ra nghiêm nghị lại càng thêm âm u dữ dội. Lúc lướt qua, Phó Trường Đình bỗng nhiên túm tay áo của y, Hàn Thiên ngạc nhiên quay đầu lại. Ngoài kia mưa vẫn rơi, âm thanh của Phó Trường Đình thật giống một cơn mưa mùa hạ mát lạnh, trong đó len lỏi một ít ấm áp, “Cất lại cẩn thận.”

Tên đạo sĩ này, thật thích dúi đồ cho người khác. Lần nào cũng ngang ngạnh nắm tay, không thềm phân trần một câu đã dúi thứ gì đó vào trong tay, không cho người ta từ chối câu nào.

Nói xong rồi, y lại xoay người, khom lưng lúi từng cái hộp kích cỡ khác nhau được sắp xếp ngay ngắn xuống, mở ra, lau chùi, đóng lại, nghiêng đầu nghĩ ngợi một hồi, lại cẩn thận đặt lại vị trí thích hợp. Một khi đã đặt tay xuống, y tuyệt đối không lưỡng lự, chưa bao giờ thấy y đặt món đồ nào đã mở ra xuống lần thứ hai. Đạo sĩ không ưa nói chuyện, trong sắc trời âm u, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng được vùng sáng loang loáng tôn thêm vẻ tuần lãng. Hồi trước những tướng sư phụ Kim Vân Tử của y đã đủ khô khan lắm rồi, dè dặt người đó lại có thể kiếm ra một tên đệ tử còn chán ngắt hơn.

Hàn Thiên không đành lòng được nhìn hộp gỗ trong tay, nó chứa đựng hài cốt của y, là minh chứng duy nhất cho việc y từng tồn tại trên đời. Nhìn xuống nữa, dừng lại ở chuỗi tràng hạt trên tay y.

Chuỗi hạt gỗ Phó Trường Đình đưa vẫn còn đeo trên tay. Bình thường không nhận ra đạo sĩ có khuôn mặt tuần tú ấy kỳ thực rất cường tráng khoẻ mạnh, đeo trên cổ tay người đó là một món đồ vừa vặn, đeo lên tay Hàn Thiên thì lại dôi ra hai hạt. Hàn Thiên không biết khi nào lại có thói quen, lúc rảnh rỗi sẽ dùng tay trái áp lấy chuỗi hạt kéo lên từ từ dọc theo cánh tay, ấn rồi dụi, dụi rồi miết, lặp đi lặp lại.

Cái hộp trong tay ấm áp như chuỗi hạt trên tay vậy. Không chỉ thế, những món đồ trên kệ gỗ được người kia sắp xếp, chuông đồng treo trước cửa ngày ngày bị đạo quan của y khua vang, chén trà hãy còn xâm xấp nước để trên bàn sổ sách... toàn bộ gian tiệm nhỏ đều ngấm hơi thở của y, không còn ảm đạm chán chường, mà ngay ngắn có trật tự, một ngọn gió nhẹ nhàng phe phẩy sau cơn mưa, tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Cho dù chỉ là ánh sáng cũng mang theo ấm áp, hết như khi lòng bàn tay người đó áp lên tay y.

Này đạo sĩ, thứ người sắp xếp không phải là căn tiệm này, mà chính là trái tim tôi.

Này đạo sĩ, thứ người sắp xếp không phải là căn tiệm này, mà chính là trái tim tôi.

“Tôi không muốn luân hồi.” Kéo tấm rèm cửa ngày ngày đối diện với y, Hàn Thiên nhìn gian phòng quạnh quẽ, dừng bước ngay trước cửa, “Vì trần gian khổ lắm.”

Phó Trường Đình sau lưng bỗng ngừng tay, đứng thẳng dậy, ngoái đầu lại nhìn y.

Hàn Thiên lừng chừng không quay đầu lại, chỉ nhìn vào tấm rèm nhỏ ngăn cách bên trong đến mất hồn. Mấy ngày qua, y thường xuyên thông qua khe hẹp nhìn lên người bên ngoài, thỉnh thoảng ánh mắt đụng nhau. Trong mắt Phó Trường Đình lộ ra vài phần thâm trầm sâu xa, chỉ cần một cái liếc cũng có thể nhìn thấu tâm y. Người đó thương hại y. Hàn Thiên thậm chí có thể tìm thấy trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không vui không buồn một tia thương hại. Người đó là Phó Trường Đình, là Tử Dương chân quân

chuyển thế, là đạo sĩ mặt lạnh thề quyết phải tuyệt diệt dị tộc trong thiên hạ, ấy vậy mà thương hại y, một cô hồn dã quỷ phiêu dăng giữa trần gian.

Đạo sĩ gõ, người đời bảo người có ý chí sắt đá, nhưng hoá ra, người lại nhu tình như nước. Khoé miệng không tự chủ được mà nhếch lên, song quỹ kia cười không nổi, y biết người đó đang nhìn mình. Điều đáng ghét nhất ở đạo sĩ chính là ánh mắt lảng lảng nhìn người khác, khuôn mặt như pho tượng khắc bằng gỗ đá rõ ràng nói một câu thôi cũng ngại phí hơi, vậy mà chỉ cần một ánh mắt im lìm là có thể khêu lên bí mật ẩn sâu trong lòng y, hết như giữa trong đồng đồ tạp nhạp chất chồng như núi, người đó có thể dễ dàng tìm thấy ngón tay bị mất, “Luân hồi chuyển thế có nghĩa lý gì? Sinh lão bệnh tử, yêu hận ly biệt, chẳng lẽ không khổ? Tham sân si vọng, bị ai oán tăng, còn gì là hạnh phúc? Đã từng khổ một kiếp, hà cớ gì phải tự chuốc lấy phiền não, chịu khổ đời đời kiếp kiếp?”

Sinh ra làm người, đói kém rách rưới là khổ; sinh ra làm vật, dãi nắng dầm mưa là khổ. Vì chuyện vụn vặt, vì người học hặc, vì chúng chà đạp, tránh sao khỏi cái khổ? Cho dù tích đức chín kiếp, ngày ngày làm việc tốt, một ngày trời kia giáng điềm lạ, cất tiếng khóc chào đời sinh vào kiếp đế vương. Là người trên muôn triệu người, là chủ của chín vạn dặm sơn hà. Hậu cung đẹp như mây, trong tay nắm quyền khuấy nước chọc trời. Đấu đá lẫn nhau, lá trái lá phải, đi trên con đường đế vương dẫm đầy máu tanh. Dốc lòng dốc sức, tận tâm tận lực làm một vị quân vương anh minh thấu tỏ trời xanh. Có thể được một ngày thật sự vui vẻ, có thể được một lúc chân chính tự do sao? Khi mắt đã nhắm hơi đã cạn, cũng sẽ nằm yên dưới một nắm đất vàng, trước mộ là cỏ rạp tàn úa. Chỉ cần qua một chiếc cầu, uống một chén canh Mạnh bà thang là lại thấy mệnh mang mờ mịt, lại tiếp tục luân hồi, mang chuyện trước kia tái diễn, này những thăng trầm, vui buồn oán giận, một lần rồi lại một lần, đau buồn cách mấy cũng đành xót xa để bụng, tim vẫn đau mà thân vẫn bị đoạ đầy, có thể thay đổi được gì?

“Luân hồi mãi đến khi dương thọ hết thì cũng phải chết. Đời đời kiếp kiếp, sinh sinh tử tử, rồi cũng hồn phi phách tán, tội tình gì bằng mọi giá để bản thân bị dày vò? Chẳng bằng như hiện giờ, chí ít có thể sống yên ổn an thân, hao tổn công sức vậy, để rồi có được mấy ngày thanh nhàn đâu.” Hàn Thiên tuy nói với Phó Trường Đình, song lẽ cũng là nói với chính mình.

Sở dĩ không để ý chuyện gì, là bởi bản thân đã không còn gì để mất. Không còn gì để mất thì tim phổi cũng trở khác, chẳng bao giờ còn là chính mình, ít ra cũng có được một tâm hồn thanh thản, không đau đớn không oán than.

Y cố tình lưu lại nhân thế, hoá ra không phải vì luyến tiếc, mà vì chán ngấy nên từ bỏ. Phó Trường Đình bỗng nhiên tỉnh ngộ, biết cần phải nói với y những gì. Thế nhưng Hàn Thiên đã đi vào trong, buông tay hạ rèm xuống. Thân hình hao gầy lập tức khuất sau tấm rèm màu lam.

Một tấm vải mong mỏng, lại như một cái khe nứt sâu hoắm ngăn cách giữa hai người. Cảm giác mất mát không duyên cớ ào tới, cùng với bị thương thì nhau bén rễ trong lòng, trăm ngàn lời muốn nói nghẹn nơi cổ họng, Phó Trường Đình mờ mịt đứng yên một chỗ, lòng giằng xé, hai chân như bị đóng đinh, mãi không nhắc bước nổi.

“Đừng nghe lời chủ nhân. Y hay nói lời chói tai.” Thấy vẻ mặt suy sụp của đạo sĩ, Hạnh Nhân lắc đầu, lấy cái giá cắm nền sắp rơi khỏi tay y, hà một hơi, dùng tay áo lau lau rồi đặt lại trên kệ, “Chủ nhân ưa nói dối. Không tin đạo trưởng cứ hỏi Sơn Tra.”

Phó Trường Đình đứng bất động tựa như không nghe thấy. Từ khi bị pháp thuật của y đả thương, Sơn Tra khó duy trì hình người, suốt ngày làm một con mèo béo lười tư thế thoải mái ngủ gà gật sau bàn sổ sách.

“Y hay nói nếu tôi còn ăn vụng sẽ rạch bụng tôi ra.” Đem thêm giọng mũi nhừa nhựa, Sơn Tra tỉnh lại trong cơn ngái ngủ, “Mà đến giờ tôi vẫn béo khỏe đấy thôi.”

“Lâu lắm rồi, y còn nói muốn nhổ răng vàng của ngộ.” Sở quỹ trong phòng nghe thấy, Hạnh Nhân theo thói quen kéo tay lên lau cái răng cửa chìa ra ngoài môi của gã, sau đó ngượng ngùng cười, “Trước đây có Vũ cô nương, y còn có người trò chuyện. Tiếc là giờ Vũ cô nương cũng xuất giá rồi.”

Phó Trường Đình miên man nhớ lại tình huống lần đầu tiên Hàn Thiên đến tìm hắn.

“Em gái nhỏ trong nhà ngưỡng mộ đại danh của chân quân từ lâu, ngày nhớ đêm mong, tương tư không dứt. Nay em ấy sắp xuất giá. Tại hạ cả gan, đặc biệt mời đạo trưởng ba ngày sau đến thành Tây dự lễ lúc nửa

đêm, hồng an ủi tấm tình si luyến xưa kia.”

Chỉ đơn giản là tâm nguyện của em gái, y cam lòng bất chấp tính mệnh có thể gặp nguy, vận đạo bào, đội mũ sen, khom người cúi mặt, ra về kính xin. Giữa quỹ khí dày đặc, chỉ khi nhắc đến chữ ‘em gái’, mới thấy rõ khoé môi nhẹ nhếch lên vẽ một cái cười mỉm.

Phó Trường Đình nhớ vị tân nương phục sức một màu đỏ ở ngoài thành tây, đứng trước kiệu hoa, nàng xoay người lại, khăn voan đỏ thắm hơi vén lên, lộ ra một nụ cười thắm.

Y nhớ rõ lúc đó Hàn Thiên nắm tay nàng, cúi đầu rủ rỉ, viền mắt cong veo, môi mỏng thoáng nhếch, tỏ rõ sự thân thiết vô cùng, cùng sự thuận hoà vô tận.

“Y còn nói muốn đuổi bọn ngộ đi. Ai... mấy câu này, nói xong quên ngay hà.” Cúi đầu xuống, mấy vũng nước đọng ngoài phòng phản chiếu cái răng cửa bóng loáng, Hạnh Nhân thoả mãn bước đến bàn sổ sách, nhắc ấm trà lên, rồi đưa cho Phó Trường Đình chén trà vừa được châm thêm, “Thật ra y không nỡ. Giống như không nỡ để Vũ cô nương xuất giá. Có điều, cũng không còn cách nào khác.”

Phó Trường Đình cảm thấy trong lời nói còn ẩn ý sâu xa, muốn hỏi vì sao. Thở tỉnh sờ sờ mũi, kéo trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, “Ngộ với Sơn Tra đều được chủ nhân cứu. Ngộ không cẩn thận nên lọt bẫy của thợ săn. Tên kia... ăn vụng trong phòng bếp của tửu lâu nên bị bắt... đều là chủ nhân cứu chúng ta.”

“Nếu y thật sự không quan tâm, y sẽ không ở lại đây.” Sơn Tra góp lời.

Hai yêu quái mở to mắt tha thiết nhìn Phó Trường Đình, cặp mắt tròn xoe trong trẻo, tràn đầy hy vọng. Phó Trường Đình đột nhiên cảm thấy bản thân không cách nào đối diện với bọn chúng, quay đầu đi liếc mắt nhìn vào trong phòng kia, nơi đây vẫn tĩnh lặng như cũ, yên ắng không tiếng động, “Y...”

“Y là thế đó, đạo trưởng đừng để bụng.” Yêu quái nói. Phát giác ra sự xấu hổ của y, hai yêu quái đưa thì sờ rằng đưa thì sờ đầu, bên trái bên phải, vội vội vàng vàng sắp xếp kệ hàng theo cách thức của Phó Trường Đình, “Đạo trưởng, núi Chung Nam như thế nào? Một năm bốn mùa toàn là tuyết na?”

“Đồ ăn chay ở đó ngon hông?”

“Chủ nhân nói, trên đỉnh núi có thể thấy mặt trời mọc.”

Lúc về, thỏ và mèo cùng đưa y ra tới cửa, bọn chúng trao đổi ánh mắt, còn cẩn thận liên liếc về phía tấm rèm không mấy may nhúc nhích, thấy ánh mắt nghi hoặc của Phó Trường Đình, Hạnh Nhân cười gượng gạo, gơ tay ra nắm lấy tay áo của y, “Hắc hắc, đạo trưởng, ngộ tiễn ngài.”

“Vũ cô nương đi. Ngộ với Sơn Tra... cũng không đồng tình. Đừng thấy chủ nhân không buồn ngó tới đồ trong tiệm, chủ nhân cũng mấy món đồ còn hơn bọn ngộ. Toàn là những thứ chủ nhân tự tay lấy về mà.” Níu chặt lấy tay áo đạo giả, Hạnh Nhân bươn qua con hẻm nhỏ, hai bên là những cửa tiệm nhỏ bé chen chúc lố nhố giống nhau, tiệm bán đồ trang sức cũ, tiệm thu mua sách cũ, tiệm may cổ xưa... con thỏ cứ nói mãi miết không ngớt, “Trừ những thứ đó ra, chủ nhân không giữ thứ gì khác.”

Phó Trường Đình nghe lơ mơ. Cửa ngõ đã gần ngay trước mắt, ra khỏi ngõ nhỏ là con đường dài nối liền từ đẳng nam đến đẳng bắc của thành Khúc Giang. Thái dương sụp xuống trong ráng chiều hung đỏ, trong ngọn gió thổi từ ngoài thành vào phả phát mùi khói báo động. Tiểu yêu quái vốn vẫn khiếp sợ đạo giả bỗng ngẩng phắt đầu lên, chặn trước mặt Phó Trường Đình. Cổ gẳng dìm nỗi sợ hãi xuống, nó nhìn thẳng Phó Trường Đình, nói gặng, “Chủ nhân là người tốt, thật đó.”

Phó Trường Đình kinh ngạc nhìn ánh mắt kiên định của nó, “Sao lại nói vậy?”

“Ngộ...” Con thỏ cả kinh, hoảng hốt vọt một bước sang bên kia, men chân tường nhảy ra thật xa, “Ngộ cũng không biết.”

“Ôi, nguy rồi...” Đau khổ vỗ vỗ đầu, Hạnh Nhân không dám nán ná lâu, nhanh chân chạy vọt đi, chạy được nửa đường, nó lộn ngược lại, vẫn không từ bỏ ý định mà nhìn đạo trưởng bình tĩnh nói, “Đạo trưởng, chủ nhân thực sự chưa từng làm gì hết.”

9. Chương 9

Mỗi ngày Phó Trường Đình đều đi con đường từ tiệm tạp hoá đến quán trọ hai lần. Khi đi mặt trời mọc, khi về mặt trời lặn, vô tình đã khắc sâu cảnh vật ven đường. Chập bình minh, chập hoàng hôn, Phó Trường Đình đi lòng vòng nhìn cảnh bên hồ Lâm. Cảnh sắc bên hồ rất đẹp, nhưng chẳng mấy người trong thành bén mảng tới.

“Cái hồ này không sạch sẽ đâu, năm nào cũng có người rơi xuống hồ, chết không tìm thấy xác.” Một người đi qua đường hạ giọng lén nói với đạo giả, “Nghe đâu là quỷ nước tìm thể thân.”

Khoé mắt bỗng thấy một bóng áo đỏ, giữa đám liễu rủ ven hồ, cá chép tinh quẫy rữ kiêu sa đang chớp mắt với y. Phó Trường Đình ngó lơ, đi thẳng đến dưới thạch đình, nhìn sóng gợn lăn tăn trên hồ đến xuất thần. Sau đó, nhặt lên một cành liễu gãy dưới đất ném vào hồ.

Sóng cuộn trào, thoáng sau, cành liễu đã biến mất tăm.

Đứng một mình thêm chập nữa, Phó Trường Đình mới thu hồi ánh mắt. Liếc một cái, nữ yêu treo mình trên nhánh liễu vẫn còn cười hí hót với y. Đạo giả phớt lờ, quay đầu phẩy tay áo bỏ đi.

Trên đường về, Phó Trường Đình lại trông thấy người đàn bà mất con. Quần áo rách bươm, ngồi bất động bên vệ đường, thỉnh thoảng bật dậy, túm lấy vạt áo người qua đường, “Con, con của tôi.”

Khóc rống rồi lại la hét. Người qua đường tức giận mắng chửi, ánh mắt chị ta trở về thần thái ngây đại, chậm chạp ngồi xuống chỗ cũ, trong tay vẫn nắm chặt lấy cái trống bỏi cũ nát.

Phó Trường Đình đi đến trước mặt chị ta.

Hồi sau, mới thấy chị ta đỡ dần ngẩng mặt lên, “Ông cướp con của tôi.”

Đạo giả ngồi xuống, mặt đối mặt, tập trung nhìn đôi mắt liên tục né tránh của người đàn bà, “Con của chị tên gì?”

“Văn, Tòng Văn.”

“Bao tuổi?”

“Năm tuổi.”

“Sinh lúc nào?”

“Ngày sáu tháng năm giờ Ty.”

“Giờ Ty hai khắc?”

“Phải.”

Một hỏi một đáp, y hỏi bằng giọng rất trầm, người đàn bà mở to mắt, kinh ngạc nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của y, từ từ, bàn tay nắm chặt cái trống bỏi thả lỏng ra.

Hai mắt Phó Trường Đình nhìn thẳng, vững vàng phong toả đôi mắt người đàn bà kia, cẩn thận vươn tay rút cái trống bỏi ra khỏi tay chị ta, “Cái này là của Tòng Văn?”

“Phải.”

“Cháu nó rất thích chơi sao?”

“Mỗi ngày đều mang bên người, không chịu buông ra.”

Đầu ngón tay miết trên mặt trống ám đầy bụi được trang trí bằng mấy nét bút, sau đó dùng hai ngón tay chậm rãi quét qua. Sắc mặt Phó Trường Đình lạnh lẽo, nương theo vật nặng cuối chiều tỉ mỉ quan sát, trên đầu ngón tay còn đọng lại vài giọt nước. Vạt vạt đều có linh hồn, hồn phách có thể đậu lại trong vạt, vạt

chết có thể lưu lại khí tức của chủ cũ. Dựa vào khí tức lưu lại có thể biết đứa trẻ đó bây giờ đang ở đâu, “Ngọn gió cuốn Tòng Văn đi phát ra từ phương nào?”

“Là... phương bắc.”

Phương bắc, nơi đầy rẫy hơi nước...

Nhẹ nhàng đặt lại cái trống bỏi vào tay người đàn bà, Phó Trường Đình dời mắt, đứng thẳng dậy, tiếp tục đường về.

Quán trọ đã đóng cửa từ sớm.

“Thời buổi loạn lạc mà, ai dám chạy lung tung? Nghe đâu, quân Lỗ Tĩnh Vương đánh Ngọc thành rồi. Ai... Già Nam Vương cũng dẹp xong Trùng châu, đại quân của Lang Gia Vương cũng tiến đến Động Đình. Đánh nhau mãi cũng phải mệt, sao cứ đánh miết thế, đến người cũng không thấy đâu? Đạo trưởng biết chưa, ngoài kia lại có nhà mất trẻ đấy. Giờ đến cả mẹ lẫn con đều mất tích, còn thêm hai cô chưa lấy chồng nữa. Ai... những ngày sống thấp thỏm còn kéo dài đến bao giờ nữa không biết?” Lão chủ vừa cảm rằm vừa tát tả chạy đến nhà bếp, bưng ra phần cơm nước để dành cho y.

Nhờ phúc của Tần Lan Khê, vị vương gia ưa cười ưa buồn đưa đi đến đâu cũng được người ta thích, cả Hách Liên Phong lẫn Phó Trường Đình cũng được thơm lây. Thấy y dạo này về muộn, ông chủ luôn chờ lại một phần thức ăn chay, dậy kỹ bằng lồng hấp, đảm bảo y vừa về là lập tức có cơm nóng canh sốt bưng lên.

“Bận rộn là tốt, nhưng đừng để đói, đau bao tử chết. Người xuất gia phải bôn ba tứ xứ, càng phải quan tâm chăm sóc cơ thể. Giờ ít thầy thiếu thuốc, chỉ cần lỡ bị đau đầu thôi cũng đủ khổn đốn rồi.” Nghe tiếng động trong tiệm, bà chủ cũng bước ra khỏi nhà bếp, lo lắng dặn dò.

“Phiền hai bác bận tâm rồi.” Phó Trường Đình vái tạ cảm ơn một cách trịnh trọng.

Hai ông bà vội vàng xua tay, bảo nhận không nổi đâu. Cười vang rồi lại lạnh lện trở vào bếp, bảo muốn làm cho đạo giả thêm một đĩa rau.

Phó Trường Đình lơ đãng nảy ra một ý tưởng kỳ quái trong đầu. Đó là mang con quỷ trong tiệm tạp hoá đến đây ném thử đồ chay của bà chủ, để y ngồi giữa hai ông bà, nghe hai người đó cảm rằm, nhìn gương mặt tươi cười từ ái của họ. Chẳng vì gì cả, chỉ là muốn y cảm nhận được một phần quan tâm.

Có điều con quỷ ấy nhất định không chịu. Phó Trường Đình chắc mẩm.

Cây hải đường ở sân sau từng bừng trở bông, rõ ràng đã qua kỳ nở hoa từ lâu, những đoá hoa trùng điệp vẫn không ngừng nở rộ giữa cành lá sum suê, cả một cây khoác áo hoa như sắp thôn tính hết toàn bộ cành nhánh.

Phó Trường Đình ngẩng đầu nhìn hoa, sau đó chuyển mắt sang Hách Liên Phong đang đứng ngay giữa sân. Hách Liên Phong chậm rãi lau thanh trường đao của gã, dưới chân là mấy cái xác ngổn ngang.

“Lỗ Tĩnh Vương?” Phó Trường Đình hỏi.

Hách Liên Phong gật đầu, “Cảnh cáo chúng ta, muốn chúng ta nhanh cuốn xéo.”

Bị phát hiện hành tung cũng không đáng ngạc nhiên cho lắm, đến thành Khúc Giang đã nửa tháng, nếu Lỗ Tĩnh Vương không có hành động gì mới là kỳ. Chuyện này cũng chứng tỏ một điều, trong thành Khúc Giang thật sự có cái mà Lỗ Tĩnh Vương không muốn bọn họ biết.

Đạo giả khoan thai nhìn lướt xuống đất, thích khách mặc y phục dạ hành, khăn đen bịt mặt, chỉ có đôi mắt chứa hung quang hây còn tròn tròn, trong đó sát khí chưa tiêu hết. Chỉ là một tên sát thủ tầm thường, không phải phường tà ma gì, “Vương gia đâu?”

“Còn đang ngủ, đừng đánh thức y.” Giọng của Hách Liên Phong rất trầm, cổ tay nhẹ nhàng xoay lại, trên thân đao mảnh dài được chà lau sáng loáng bóng loé lên ánh bạc, phản chiếu đôi người sâu hút âm u của gã, “Sáng mai ta sẽ đưa y về Lang Gia.”

Chiến sự ở tiền tuyến đang giằng co, Lỗ Tĩnh Vương hôm nay đã quyết tâm lấy Ngọc thành, Lang Gia quân cũng di chuyển đến Động Đình, hai bên nhất định sẽ có một trận giao tranh ác liệt ngay biên giới Cẩm châu.

Nếu thắng có thể thống nhất thiên hạ, nhược bằng bại thì coi như tâm huyết hai đời thành dã tràng xe cát. Đại chiến trước mắt, thủ lĩnh Tần Lan Khê và Hách Liên Phong dĩ nhiên phải đích thân đến tiền tuyến. Có điều, trước mắt còn một chuyện cấp bách phải giải quyết...

“Chuyện người điều tra đến đâu rồi?” Vứt miếng vải lau máu trong tay, Hách Liên Phong xoay người về phía Phó Trường Đình, “Từ đầu xuân đến giờ, Lỗ quân một đường nam hạ trận nào cũng bách chiến bách thắng, thắng một cách quái gở.”

Lời người ta kháo nhau quả không sai, mỗi khi Lỗ quân bị dồn đến bước đường cùng, trên chiến trường lập tức có mây đen che trời, phút chốc xuất hiện một trận bão cát khủng khiếp mịt mù. Trong cơn hỗn độn đó, không ai biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng la hét rền rĩ, tiếng kêu gào thảm thiết thê lương. Sau khi khói đen biến mất, thấy người ngổn ngang khắp nơi, cả người lẫn vật đều ô hô ai tai.

Cũng từ lúc ấy, người ta bắt đầu đồn thổi chuyện người mất tích.

Sải hai bước lên phía trước, Phó Trường Đình kính cẩn nói, “Được tám, chín phần rồi.”

Nghe vậy, Hách Liên Phong nhú mày, “Đúng là huyết trận sao?”

“Móc lấy tim, phong toả hồn, bức phần nộ, tạo oán hờn. Dùng oán làm khí, có thể lấy mạng người.” Cánh hoa hải đường dính trên mũi giày của đạo giả, đường nhìn của đạo giả hạ xuống, vết máu dưới đất đã bị cánh hoa khoả lấp.

Khói đen che trời chính là oán hận. Một chữ ‘oán’ khắc trong tâm, một khi tâm bất bình, sẽ có oán khí lan tràn.

Hách Liên Phong khó chịu cau chặt đôi mày, “Đạo sĩ nói, Lỗ Tĩnh Vương và Thiên Cơ Tử lấy huyết trận để tích tụ oán khí, sau đó dùng nó giết người?”

Phó Trường Đình lắc đầu, “Huyết trận nuôi dưỡng oán khí.” Nếu chỉ tích tụ, ngưng kết không thôi thì sẽ không tạo ra được oán khí mãnh liệt như thế.

“Làm sao dưỡng?” Vừa buột miệng, mặt Hách Liên Phong cứng lại, “Người mất tích...”

Vùng giữa chân mày đạo giả phủ sương băng giá, gương mặt không hề dao động, “Giết người để tạo oán khí, rồi lại dùng oán khí giết người.”

Mắt Hách Liên Phong loé lên một tia phức tạp, “Trên đời này thực sự có thứ phương pháp tàn ác thế sao.”

Gió hè mát rượi, hoa rụng lả tả, cơn mưa hoa lác đác rơi xuống thân người, tạo ra mấy bóng đen nhỏ li ti trên mặt y, “Cấm thuật của Chung Nam.”

Theo luật Chung Nam, lên tập cấm thuật là can tội khi sư diệt tổ, giết không tha. Cho dù bỏ chạy đến chân trời góc biển nào, cũng quyết truy bắt diệt trừ cho bằng được.

Hách Liên Phong thở một hơi dài, “Xoẹt ——” một tiếng, tra trường đao lại vào vỏ, “Phá trận mất bao lâu?”

“Ngắn thì nửa tháng, lâu thì mấy năm.”

“Lâu thế sao?”

“Có một số việc, bản đạo cần phải xác định lại.” Đạo giả luôn nói chuyện rành rọt thẳng thắn, lần đầu tiên tỏ ra lưỡng lự.

“Chuyện gì?”

“Đồng đẳng.”

Nơi lập huyết trận đáng lẽ phải có oán khí ngút trời, nhưng trong thành Khúc Giang chỉ có một cỗ tử khí lảng bãng khi có khi không. Mấy bữa nay, ngay cả tử khí cũng không thấy nổi. Kẻ có dụng tâm ắt phải bày cách che đậy. Theo tình hình chiến đấu của Lỗ quân, tể phẩm của huyết trận nhất định rất nhiều, một trận thế khổng lồ lại có oán khí khủng khiếp cỡ này càng cần có người ở gần coi chừng mọi lúc mọi nơi, để tránh bất trắc. Mà người kia... là đồng đẳng không cần phải hoài nghi.

Hai mắt khép hờ, Hách Liên Phong ôm trường đao trầm ngâm, “Ta cho ngươi mười ngày.”

Phó Trường Đình cúi đầu, “Được.”

Mùi máu tanh dưới đất mãi không tan đi, Hách Liên Phong lấy trong người ra một cái bình nhỏ, giật nút bần, cẩn thận rảy một ít bột phấn lên chỗ thi thể. Một làn khói xanh bốc lên, y phục dạ hành màu đen lập tức rã ra, thi thể nhanh chóng rúm ró, chỉ một thoáng sau đã trở thành nhúm bột trắng lớn bằng gan bàn tay, một trận gió sượt qua đã cuốn tung về nơi xa.

Mạng người là vậy đó. Cho dù người ta nói tha thiết bi thống cỡ gì, nặng tựa thái sơn thế nào, đáng quý ra sao, cũng chỉ là một làn khói xanh. Một câu nói, một lời thuật lại, một tội danh, là có thể dẫn đến núi xương chất đống, máu chảy thành sông. Chỉ cần một lý do đường hoàng, việc tàn sát người lập tức thành chính nghĩa.

“Y không chịu nổi cảnh này.” Xóc lại tinh thần, Hách Liên Phong giải thích với Phó Trường Đình.

Chỉ có gã là hiểu rõ Tần Lan Khê. Lúc này, người đó đang ngủ say trong phòng.

Xử lý vết tích dưới đất xong, Hách Liên Phong nhấc chân lên thêm đá, đi tới bên ngoài phòng Tần Lan Khê, tựa cửa ngồi xuống đất, “Đừng nói cho y biết.”

“Ừ.”

Trong đôi mắt sâu thẳm thâm trầm của gã mơ hồ thoáng vẻ dịu dàng, “Hai hôm nay khó lắm y mới được ngủ say.”

Phó Trường Đình nhìn thấy cả. Đạo giả dự định quay về phòng, thấy y ngồi trước phòng Tần Lan Khê hộ vệ thế kia, không khỏi thốt lên, “Tần Lan Khê nói, trừ ngươi ra, y chẳng có gì cả.”

“...” Mắt Hách Liên Phong lộ rõ sự kinh ngạc, gã đột nhiên cúi đầu, cố gắng nắm chặt lấy trường đao trong tay khiến các đốt ngón tay hơi trắng ra, “Đó là vì y chưa từng trắng tay bao giờ cả.”

“Người trắng tay thật sự, không bao giờ có duy nhất, họ chỉ muốn hết thấy.” Nhìn bóng lưng Phó Trường Đình rời đi, Hách Liên Phong lẳng lặng nói, bên tai là tiếng hít thở sâu của Tần Lan Khê.

Y ngủ thật say giấc, vô ưu vô sầu, không hề hay biết gì chuyện ngoài phòng.

Hạnh Nhân từ nhà vườn ở thành tây xách về một quả dưa hấu khổng lồ, “Chỉ mất có hai đồng thôi.” Con thỏ khôn khéo hình mũi nói.

Sơn Tra ôm quả dưa hấu, bỏ vào cái giỏ đan tre, buộc dây thừng, thả xuống giếng nhà bên cạnh. Tối tối, chùng trắng nhô cao mới vớt lên. Vỏ dưa xanh um, sờ vào mát lạnh. Con mèo thèm ăn đến độ nước bọt nhỏ tí tách, không thèm vô nhà lấy dao, trực tiếp dùng tay bổ quả dưa thành hai.

“Bụp ——” một tiếng, nước dưa xịt tứ tung, bắn đầy lên mặt. Sơn Tra liếm khóe miệng, cười ngớ ngẩn, “Ngọt quá.”

Hàn Thiên ở bên cạnh, trông thấy mà dở khóc dở cười.

Hạnh Nhân nhào tới, đá Sơn Tra qua một bên. Vung dao lên, xắt hai khối dưa bị con mèo bổ nham nhở không bằng nhau thành mấy miếng nhỏ ngay cạnh, đặt lên cái đĩa trắng, sau đó chạy tung tắp đến dưới tầng cây ngăn hạnh, dâng lên cho Hàn Thiên, “Chủ nhân, đừng thối nữa. Ăn dưa hấu đi nà, ngọt lắm.”

Sơn Tra phía sau thở phì phò cáu bẳn. Tên kia cũng mặc kệ, đặt đĩa lên bàn, cười tít cả mắt đợi Hàn Thiên.

Trong sân sau tiệm tạp hóa, tiếng tiêu nào nùng ngưng bật, thay vào đó là tiếng lá cây sần sật và tiếng con mèo với con thỏ gấu ó nhau.

Dưa hấu giòn ngọt nhai thích miệng, gió mát the the thổi. Dưới bầu trời đêm, vài con đom đóm lập lòe bay lượn, một con chuồn chuồn đuôi dài đậu xuống bàn đá, trong bụi cỏ tiếng dế mèn kêu ra rả không thôi.

“Cuộc sống thần tiên là vậy na...” Phưỡn bụng nằm phè ra đất, Sơn Tra hiện nguyên hình, xoa bụng sướng rên.

“Không tiền đồ, chỉ có mỗi quả dưa hấu mà ông... ạch... đã phủ phê thế này.” Sơn Tra ăn no xong còn ợ mấy tiếng, con thỏ giơ chân lên đá đá cái đồng thịt đó, “Mau đứng lên dọn dẹp phụ coi, suốt ngày chỉ biết ăn.”

“Ê, thỏ nhà ngươi lại ngại rằng cửa vương víu hủ, dám sai bảo bổn đại gia đây.”

“Xi! Ông mà là đại gia? Hô hô hô, chết cười mất. Đại gia nhà ai bị hói đầu vậy?”

“Ông ông ông... coi tôi bẻ răng ông cho biết!”

“Ngon thì nhào vô... để thỏ gia đây nhổ trụi lông nhà ngươi.”

Ong ổng mở rồi liền quơ tay quơ chân, hai con hiện nguyên hình, hét lẫn chỗ này lại xả chỗ kia. Âm thanh ồm ồm hòa với tiếng lá cây ngân hạnh xoèn xoẹt, dọa con chuồn chuồn dưới tán đập cánh bay mất đất.

Hàn Thiên buông chung rượu, “Còn quây nữa ta đem các ngươi cho Ly Cơ tắm bổ.”

Hai con yêu quái liền im thin thít. Sờ sờ mũi, ngoan ngoan tách ra, lượm vỏ dưa rớt dưới đất, rón ra rón rén trở vào trong tiệm.

Trong sân chỉ còn mỗi Hàn Thiên, lá cây trên đầu xào xạc không dứt. Hàn Thiên chậm rãi quay đầu lại, đưa mắt về phía trước, nhìn thẳng vào chỗ tối trong góc, “Sư huynh, sư đệ kính cẩn đợi đã lâu.”

“Chỉ sợ người đệ chờ không phải là ta.” Tiếng cười khàn đặc từ chỗ tối truyền đến. Một bóng đen đập dềnh lướt ra, “Tiểu sư đệ, gần đây có khỏe không?”

“Nhờ phúc của sư huynh, mọi chuyện đều thuận lợi.” Rượu trong chén hơi sánh, Hàn Thiên phải ráng hết sức mới nắm chặt được chén rượu trong tay, không để cho rượu tràn ra, “Trong khi sư huynh đang bận tòng quân xuất chinh, ở Ngọc thành xa xôi mà vẫn không ngại cực khổ để tâm đến đây, Hàn Thiên xin ghi lòng tạc dạ.”

Bóng đen quần bên ngoài bởi lớp lớp vải đen dày bật ra tiếng cười ‘khằng khặc’ quái dị, “Thật không?”

“Thật.”

“Ha ha ha ha... Tiểu sư đệ, càng ngày ngươi càng hay nói hơn đấy.” Dừng lại bên bàn đá, hắn đưa cánh tay khô đen sùi ra cầm bình rượu rót đầy chén, “Ngày nào cũng ở gần đệ tử yêu quý của Kim Vân Tử, đáng lẽ ngươi phải trở nên ít nói giống nó mới đúng chứ.”

Hàn Thiên chấn động, vội vàng quay ra đối diện hắn, “Sư đệ không dám.”

“Đừng nghĩ ta không ở Doanh châu là ngươi có thể tự tung tự tác,” Giọng nói ràn rạt tàn khốc hết như bão cát ngoài sa mạc, hắn lướt đến, khuôn mặt quần vải đen gần kề trong gang tấc.

Cách lớp vải đen, Hàn Thiên có thể nhìn rõ đôi đồng tử đỏ sẫm của hắn, “Sư huynh, đệ không có. Là y...”

“Ngươi dám nói, ngươi chưa từng có tâm phản lại không?” Không khách khí cắt ngang lời biện minh của y. Đồng tử máu sau vải đen không hề chớp, hết như hai lỗ máu lạnh lùng chiếu thẳng vào tận đáy lòng Hàn Thiên, “Tiểu sư đệ, ngươi vẫn cứ ngây thơ thế đấy. Muốn chạy trốn sao? Ha ha... cho dù ngươi có bản lĩnh chạy khỏi huyết trận, tên sư diệt ngay thẳng kia sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nó là ai? Ngươi là ai? Vì sao nó đến đây? Vì sao ngươi ở đây? Chính tà không chung đường, ma đạo nhập nhằng. Nghĩ lại xem ngươi đã làm cái gì, còn nhớ trước đây phái Chung Nam đã làm gì với chúng ta không? Mùi vị bị đuổi cùng giết tuyệt, ngươi đã quên rồi sao?”

Đầu ngón tay không dần được mà run rẩy, rượu tràn ra khỏi chén chảy xuống mu bàn tay, lạnh quá, hết như vừa ăn dưa hấu ướp băng vào bụng, toàn thân đều run lên.

“Sư huynh...” Hàn Thiên yếu ớt mở miệng. Cái sai ấy, cùng tất cả chuyện ngày trước, là lỗi của chúng ta. Lòng tràn đầy sợ hãi, lời chuẩn bị thoát ra khỏi miệng đều bị nuốt ngược vào trong.

“Câm miệng!” Hắn đột nhiên nhích tới gần, ngón tay như xương khô hết như rắn trườn dọc theo mu bàn tay của Hàn Thiên, sau đó thô bạo nắm lấy cổ tay người kia. Đeo trên cổ tay là chuỗi tràng hạt Phó Trường Đình đưa cho, “Đồ gì của Chung Nam đây?”

Đột ngột, hần bật cười thật to, tiếng cười khô đanh hết như con dao bị cùn, không ngừng vò xé trái tim của quý, “Nó đưa ngươi cái này sao? Muốn ngươi tu hành đắc đạo? Bảo ngươi luân hồi chuyển thế? Ha ha ha ha ha... Nó thích ngươi? Thật sao? Hay là chỉ để tra xét huyết trận? Ngươi có biết mỗi ngày nó đều đến hồ không?”

Thoáng liếc về phía bóng áo đỏ trên chóp tường. Cô ả xinh đẹp ngồi trên tường tỏ vẻ vô tội, thản nhiên nhìn y cười. Hàn Thiên cảm thấy sự lạnh lẽo nơi cổ tay đang từ từ ngấm vào trong lòng, “Đệ không biết.”

“Không phải do ngươi dẫn dắt nó đến sao?” Con mắt đỏ như máu lóe lên tia yêu dị, bóng đen gần sức nắm cổ tay y, hạt châu trên cổ tay bị ép như sắp ngấn vào trong làn da tái nhợt của Hàn Thiên, “Đừng tưởng ta không hay biết gì. Nhất cử nhất động của ngươi đều trong tầm mắt ta. Ngươi muốn giúp nó phá trận, giúp đỡ Đế tinh, cứu vớt sinh linh hử? Cho dù ngươi sẽ hồn phi phách tán... Ha ha ha ha... Tính làm gì chứ? Lập công chuộc tội? Lãng tử hồi đầu? Quay về làm đệ tử Chung Nam như trước? Bị ta nói trúng rồi phải không, tiểu sư đệ?”

“Hàn Thiên, Hàn Thiên không dám.” Đau đến nghẹn lời, Hàn Thiên cắn răng, khuôn mặt trắng xanh không chừa chỗ nào.

Cô ả trên tường càng cười hả hê, che miệng nhếch lên, hết như con mèo lim dim khoan khoái, khóe mắt tràn đầy vẻ cay nghiệt.

“Hừ, ta đoán là ngươi cũng không dám.” Hần nhích gần hơn nữa, lớp khăn đen gần như đụng chóp mũi Hàn Thiên. Khí tức lạnh lẽo khô khốc lập tức xẹt qua mu bàn tay, dọc theo ngón tay run rẩy tràn xuống từng ly từng tý một, hần rút chén rượu trong tay Hàn Thiên ra, đem chén rượu vừa rót đầy của mình nhẹ nhàng nhét vào giữa ngón tay con quý, “Lo làm tốt chuyện ngươi nên làm, đừng để sư huynh phải bận tâm đến ngươi nữa.”

Dưới bàn tay thúc ép của hần, Hàn Thiên không thể không cúi đầu uống cạn rượu, rồi ho một trận sắc sụa. Bóng đen nới lỏng tay, lui về sau một bước, đứng trước mặt Hàn Thiên, ánh mắt hung ác hiểm độc, “Sắp tới ngày vương gia bước lên đỉnh rồi, nếu trận bị hủy, hừ, ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi trốn lọt là xong chuyện sao?”

Đường nhìn ác độc đột nhiên quét mạnh về phía gian nhà đốt đèn kia. Sơn Tra và Hạnh Nhân đang ghé mắt bên song cửa nhìn chăm chú lập tức thắt đầu, dựa lưng vào vách tường, hai con đồng thời toát mồ hôi lạnh toàn thân.

“Hàn Thiên tuyệt không có ý này!” Phát hiện ra ánh mắt kia hướng đi đâu, nét mặt Hàn Thiên căng thẳng, sải một bước dài đứng thẳng trước mặt kẻ kia, “Sư huynh, những gì đệ đã đồng ý với sư huynh đệ tuyệt đối không đổi ý. Nhưng mà, xin sư huynh cũng đừng quên lời hứa ban đầu với đệ.”

Khí tức ổn định, Hàn Thiên nhìn thẳng đôi huyết đồng xa lạ kia, thần tình nghiêm nghị nhưng cũng nhuốm một tia bi thương khó nén.

Bóng đen hừ lạnh một tiếng, nói, “Ta tự có chủ trương.”

“Tạ ơn sư huynh.” Hàn Thiên cúi đầu, nhịn cơn đau ở cổ tay, chấp tay vái một cái thật sâu.

Bóng đen không buồn nhìn, tung người bỏ đi.

Bóng đỏ chớp một cái, cũng bật bóng hình.

Trong đêm truyền đến lời chất vấn khàn khàn của hần, “Nó tin ngươi thật sao?”

Rùng mình, Hàn Thiên nhìn lại, chỉ có trăng sáng tỏ, sao lấp lánh, vài con đom đóm bay rì rì trên đầu.

Ngón tay lại không nghe lời mà run lên, Hàn Thiên run run rót đầy chén rượu lần nữa, đưa đến bên môi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, “Không tin.”

10. Chương 10

Năm ấy trời đông giá rét, việc học phải tạm đình chỉ. Sư thúc trông coi kinh các nhận lời mời của lão hữu đến Côn Lôn phẩm trà. Tạm thời kinh các không có người trông coi. Các vị sư tôn bàn bạc một hồi, quyết định để các đệ tử nhập môn trên năm năm thay phiên trông coi mỗi đêm.

Kinh các của phái Chung Nam đặt tại tòa tháp trên đỉnh Ánh Húc, cách xa điện Tam Thanh và chỗ mọi người cư ngụ, muốn đến phải băng qua một cái cầu treo xích sắt dài thật dài.

Y nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên đi trên cầu treo, dưới chân là biển mây bát ngát, vách đá dựng đứng vạn trượng, tim trong ngực không tự chủ được mà đánh lô tô theo nhịp chân lao đao bên dưới ván gỗ. Ghì chặt lấy dây xích, y lo mọ mãi cũng không dám tiến thêm bước thứ hai, rất sợ chỉ cần hơi quá lực một tẹo là tấm gỗ mục dưới chân sẽ cùng y rớt thẳng xuống vực sâu. Sư huynh quay đầu lại, nắm tay y, vừa dụ dỗ vừa lôi kéo, che chở cho y suốt đoạn đường đi từ đầu bên đây đến đầu bên kia vách núi.

Các sư huynh khác lấy chuyện đó ra giễu y thật dai. Y trừng mắt, ưỡn thẳng lưng, khoanh tay trước ngực mà phản bác ra trò, “Đừng tưởng đệ không biết, sư phụ bảo đệ là các huynh đi qua cầu lần đầu tiên còn vãi ra quần cơ.” Chúng sư huynh sờ sờ mũi, về sau hết dám trêu.

Sư huynh ngồi cạnh chụp vai y kéo qua, nựng mặt rồi cười hết sức nham nhở, “Tiểu sư đệ của ta đã nhớn rồi!”

Đêm đông rét lạnh, không ai muốn đội mưa đội tuyết đi gác đêm, chưa kể nửa đường phải băng qua một cái cầu treo nhìn thôi cũng đủ ớn ớn. Huống hồ kinh các tí mị ngoài kia, đêm dài đằng đằng, gió thổi tuyết gào, ai mà biết trong đêm sẽ xảy ra chuyện gì? Sư huynh ngược lại tỏ vẻ hứng thú, ban ngày thường đứng ở đầu cầu vuốt cằm, ngó tòa tháp như có điều suy nghĩ.

Người khác thấy vậy bèn ùn ùn đẩy chuyện khổ ải cho hán ôm sô. Mà hán cũng chẳng thêm từ chối, nhận hết nhận hết. Hoàn toàn không thấy đáng vẽ gian trá hay tính toán khôn khéo như xưa.

Hàn Thiên ở bên cạnh nhìn mà hết hồn. Y nghiêng đầu, chân mày vừa nhướn, khoe miệng khê nhếch thì cánh tay dài ưỡn quen thuộc đã đập lên vai, ôm trọn y vào lòng, “Tiểu sư đệ, đệ chắc chắn không đành lòng để sư huynh một mình qua vực đứng không?”

“Đệ...” Hàn Thiên muốn nói, tự huynh kiếm chuyện, can gì đến đệ?

Mà người kia ôm y lại càng thêm chặt cứng, khuôn mặt anh tuấn cứ nhích lại gần, gần hơn nữa, cho đến khi sắp đụng vào chóp mũi y, “Tiểu sư đệ, người bình thường hiểu sư huynh nhất là ai nào? Sao đệ có thể...”

Da mặt mỏng của tiểu sư đệ ửng hồng hồng, ngất ngất ngư ngư, mê mê hoặc hoặc, suy nghĩ rối loạn từng pheo.

Cho nên những đêm mùa đông năm ấy, hơn nửa thời gian y cùng với sư huynh ngồi bên bếp lò trong kinh các. Đã qua mấy độ xuân thu kể từ lần đầu tiên đặt chân lên cầu treo. Lần thứ hai bước lên tấm ván gỗ lỏng lẻo, sư huynh cầm đèn lồng đi trước đột nhiên dừng lại, xoay người lại nắm tay y.

“Đệ không sợ.” Y quật cường muốn giắt tay ra, mắt rục lên vài phần tức giận.

Sư huynh cũng không để ý phản kháng đó, nhân cơ hội lừa ngón tay vào tay Hàn Thiên.

“Tiểu sư đệ của ta đã trưởng thành rồi.” Hán nói. Tựa ngày xưa trước mặt mọi người lớn lối cùng huênh hoang. Hán mỉm cười nhìn y, có phần bùi ngùi xen lẫn âu sầu.

Hàn Thiên hốt nhiên ngây ngẩn, bối rối dời mắt đi, không dám nhìn vào đôi mắt sáng ngời tựa ánh sao kia. Đêm này qua đêm khác, y mặc cho người đó nắm tay, vượt qua nơi cao vạn trượng đi đi về về. Chân đạp trên đám mây, tưởng chừng như đang dạo bước giữa trời tiên. Đi tới đoạn lưng chừng, trước lẫn sau đều là một khoảng không hoang hoải, gió lay xích sắt khua vang, ván gỗ dưới chân cứ mỗi bước lại rung lên lạch cạch. Y nắm chặt tay sư huynh, giờ khắc ấy chỉ còn mỗi bàn tay vững chãi đó, ấm áp, dày rộng, chỗ che cho trái tim như muốn lao xuống cầu treo của y.

Khi ấy, y đã nhất mực tin rằng, họ sẽ mãi cùng đi với nhau như thế. Cho dù bão tuyết vẫn vũ, cho dù vực sâu khôn cùng. Sư huynh sẽ vẫn nắm tay, đi trước mở lối cho y.

Tàng thư trong kinh các nhiều vô kể. Sư huynh nói, phạm là đạo gia luận tác, cho dù chỉ có dăm lời đôi ý cũng lưu trữ trong này. Y chẳng có hứng thú gì với đồng sách cổ vàng ố ấy. Ban ngày nghe sư phụ giảng kinh đã thấy đau đầu nhức não, tay tiện thể lật giở một tý thì đã ngã bên bếp lò cháy hực ngủ như chết. Lúc thức giấc thì thấy ngoài cửa sổ tối mịt, nến đã lụi một nửa, sư huynh hăng còn đang cầm thẻ tre mục nát xem say sưa.

Kinh các cũng chẳng rét mướt như các sư huynh khác kêu ca. Sư huynh đã chuyển đến tháp rất nhiều than củi từ trước. Một cái bếp lò thật lớn được xê ra giữa, căn phòng đượm nồng ấm áp tựa xuân về, dễ chịu như chỗ ở ngày thường. Lắng nghe tiếng gió rền rĩ ngoài kia, y ngoẹo đầu, nhìn khuôn mặt thắm hồng lửa bếp của sư huynh, nhìn miết, nhìn miết, nhìn đến ngây người.

Phát hiện ra cái nhìn chăm chú đó, sư huynh gơ thẻ tre lên, “Tiểu đạo sĩ, ta là yêu quái. Sư huynh người bị ta ăn mất rồi. Giờ đến phiên người.”

Thế rồi làm bộ muốn nhào tới trước, y trùm chăn bông cười khanh khách. Cười xong rồi, lại khò khò tiếp. Trong mộng mơ thấy xuân về hoa khoe sắc, hạt nắng vàng ươm.

Nếu như hồi ngày ấy có nơi nào lưu luyến? Hẳn là đêm đông trong kinh các chỉ thuộc về hai người họ. Ngửi mùi mực thoảng, mỗi bếp lửa, nghe gió reo um, đêm này lại đến đêm khác, thật an bình ấm áp, thanh tĩnh như tranh.

Về cuối mùa đông năm ấy, một cái lư hương tử kim trong kho phòng biến mất. Lư hương đó là di vật thượng cổ truyền lại. Trên vách lư có khắc dòng chữ ngoằn ngoèo ghi rõ xuất xứ — lấy từ Côn Lôn, đúc tại Bồng Lai, cất ở Chung Nam. Hàn Thiên từng nghe các sư huynh bàn tán, có người nói, vật ấy có phép màu, khi vận khí ngôi thiên, đốt huân hương trong lư sẽ cho hiệu quả màu nhiệm. Với người tu hành thì đây quả là một bảo vật hiếm có.

Mọi người lục tung kho phòng lên tìm mà cũng chẳng thấy lư hương đâu. Chương môn nghe báo tin đi đến, sắc mặt rất nghiêm trọng. Các vị sư thúc sư bá ai nấy cũng tỏ vẻ căng thẳng. Đến kho phòng cũng phải băng qua cầu treo, đêm đông rét cóng, vực cao vạn trượng, người ngoài không dễ dàng xâm nhập. Các sư huynh lên thăm xì, e là người bên trong ăn cắp. Hàn Thiên có bối phận thấp nhất, một mình chui vào trong góc, lảng máng nghe bọn họ bảo y như thật, “Nhất định là người trong chúng ta trộm. Có pháp khí trợ giúp, công lực tiến triển cực nhanh. Đến lúc đó đừng nói là Kim Vân Tử, trên dưới Chung Nam cũng chẳng là gì.”

Một câu vô tình lọt tai, tim bỗng nhảy dựng lên. Y nhớ đêm gác ở kinh các, sớm hôm luôn ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng. Sư huynh nói là hương mai lạnh đấy thôi, nhưng trên đỉnh Ánh Húc lại chẳng có cội mai nào.

Đêm đó trong kinh các, bếp lò vẫn đỏ lửa. Y ủ kín trong chăn bông, nhắm mắt như thường lệ. Nhưng bàn tay này dưới chăn bóp chặt lấy mu bàn tay kia, dấn mình không được ngủ. Hồi sau, vài tiếng động nhỏ vang lên, mùi thơm quen thuộc lạ lùng đã len vào mũi, thẳng như mùi gỗ đàn, thẳng như hương xạ, ngửi vào cảm thấy dịu tinh thần, thẳng thốt lại có cảm giác chơi vơi.

Y bỗng mở bừng mắt, sư huynh đang nhắm mắt nhập định, dưới gối bày ra tám thẻ tre cổ xưa mà hẳn thường xem, bên cạnh thẻ tre cổ chính là cái lư hương nhỏ bé tinh xảo.

Y cứ ngốc nghếch ngồi đấy không nói được lời nào, chẳng mấy chốc là bao, nhưng đối với Hàn Thiên là quãng thời gian đằng đẳng nhất đời. Sư huynh điều tức xong, chậm rãi mở mắt ra, đối diện với đôi mắt trừng to của y.

“Sư huynh, lư hương này ở đâu vậy?” Sợ lắm, cứ như người làm sai là y, y rất muốn hỏi, lời nói lại chập chờn như khói xanh trên đường.

Sư huynh vốn dẻo mồm dẻo miệng, phút chốc ngoại trừ né tránh ánh mắt, không đáp được một chữ.

Y hiểu hết cả rồi, cho dù bếp lò cháy hừng hực, song cơ thể lạnh thấu xương như ướp băng.

“Ta... ta không cam lòng. Hết thấy Chung Nam sao chỉ tung hê mình Kim Vân Tử lên trời? Thiên tư hơn người thì sao? Lê nào không thể dùng siêng năng bù đắp? Cùng là đệ tử Chung Nam, vì có gì ta và đệ nhất định phải làm người thường cả đời?” Sư huynh bỏ về trước, cách lớp chăn bông dày thòp lấy vai y, “Tiểu

sư đệ, sư huynh không cố ý đâu. Chỉ là bộ tâm pháp này ta thực sự hiểu không thông, ba ngày, không, hai ngày, hai ngày nữa, hiểu thông rồi ta sẽ để lại chỗ cũ. Người khác chỉ nói là lư hương bị ai đó đem đi chỗ khác, tuyệt đối không nghi ngờ ta và đệ. Tiểu sư đệ, đệ nghe ta nói, chỉ hai ngày thôi!”

Hàn Thiên rối loạn quá, chỉ biết ngốc nghếch nhìn khuôn mặt nửa quen nửa lạ đó. Đây là vị sư huynh mà y biết sao, cho dù tính cách khó ưa ngông cuồng nhưng luôn dịu dàng săn sóc y đây sao? Miệng hé ra, song cổ họng sắt lại không phát ra âm tiết gì. Ngoài phòng, gió thổi inh tai.

Hai ngày, hai ngày, rồi lại hai ngày, sư huynh cứ bảo mai sẽ xong. Ngày mai rồi lại ngày mai, tâm pháp trên thẻ tre cổ vẫn thâm sâu ảo diệu. Vật là vật chết, lưu truyền thì nghe có vẻ kì diệu lắm, chung quy cũng có giới hạn trợ giúp, suy cho cùng cũng chỉ là vật mà thôi.

Sắc mặt chường môn ngày càng xấu thêm, trưởng lão quản lý hình luật đề nghị, phải tra xét kỹ càng, xử lý nghiêm khắc. Trong nội bộ sư môn, ai cũng nhón nhác.

Y đứng ngoài nghe các sư huynh bàn tán, chừng hai ngày nữa sẽ bắt đầu rà soát phòng ngủ của đệ tử, mỗi góc mỗi cạnh đều không bỏ qua. Trong đó có chỗ của bọn họ, dĩ nhiên gồm cả kinh các. Nói chung là chạy trời không khỏi nắng, cho dù thế nào, cũng phải có một người khai ra chuyện này.

Ngẩng đầu lên, y hoang mang tìm kiếm bóng dáng sư huynh. Sư huynh đang đứng giữa đám người xôn xao, tán hươu tán vượn, vui vẻ rôm rả như người vô sự, chỉ là từ đầu đến cuối đều trốn tránh cái nhìn chăm chăm của Hàn Thiên.

Nhịn thêm ba ngày nữa, y đến tìm sư phụ. Sư phụ dẫn y đến gặp trưởng môn. Đứng một mình trong phòng, trưởng môn cúi đầu hỏi y, lư hương đâu rồi?

Hàn Thiên lệt giữa mù khơi, đầu trống trơn, trong mũi hình như vẫn còn vương mùi thơm lạ lùng đêm ấy.

“Đã mất rồi.” Y nghe mình nói.

Không ai tin. Cho nên hết người này đến hỏi han, lại có người kia ngon ngọt khuyên nhủ, còn lớn tiếng quát nạt, vừa đâm vừa xoa.

“Đã mất rồi.” Y khẳng định. Không thêm chữ nào.

Theo luật Chung Nam, trộm cắp đồng nghĩa sỉ nhục sư môn, chặt một ngón tay, trục xuất khỏi phái.

Ngày đó, mùa đông sắp tàn đổ một trận tuyết sau cuối, y mềm người như bún, mặc cho bị kéo đi rồi đẩy ra khỏi cửa, té xuống thêm đá. Không màng toàn thân lạnh tuyết, y gượng ngẩng đầu lên, nhìn đại môn đang từ từ đóng lại lần cuối, kia là trưởng môn râu tóc bạc phơ, đây là sư phụ mắt đương rưng rưng, còn có Kim Vân Tử mục hạ vô trần... Bơ vơ dõi ánh nhìn dừng lại nửa chừng trên người sư huynh.

Sư huynh đã cứu y, không có sư huynh sẽ không có y. Hàn Thiên tự nói với mình.

Ba năm, y sống thật lặng lẽ trong thôn dưới chân núi Chung Nam. Cả đời y trừ Chung Nam ra cũng chưa từng đặt chân đến nơi khác. Có lúc, đứng bên bờ rào quây quanh sân, đôi mắt trông xa, kia khói ráng hừng hờ, núi non trùng điệp, quen thuộc đấy nhưng lại xa xôi chừng nào.

Sư huynh cũng hay đến thăm y. Hồi trước y chỉ biết sư huynh thường chuẩn êm xuống núi, đâu hay sư huynh lại rành rẽ tất tần tật đến vậy. Ngay cả gian nhà để y đặt chân cũng là của sư huynh tìm cho. Có điều, càng về sau, sư huynh càng đến thưa dần. Nhưng đâu sao mỗi lần đến, sư huynh vẫn theo thói cũ tiến gần bên y, ôm lấy bờ vai, vân vê khuôn mặt, trò chuyện rồi lại chọc cười bằng thích.

Tuy bị trục xuất khỏi sư môn, Hàn Thiên vẫn sống giản dị như trước, ngày ngày luyện tập tâm pháp tu hành. Sư huynh hết lòng bảo ban, truyền cho y bài võ mới được học xong. Ngày vui ngắn ngủi khiến y quên rất nhiều việc, ví như lư hương giờ đâu rồi? Ví như sư huynh vì sao không hỏi lý do y hành động thế? Ví như những lời xì xào của người trong thôn với y?

Hồi đầu người ta còn cho y là khách tha hương đến nương nhờ họ hàng nhưng không thành. Qua một khoảng thời gian, có đệ tử Chung Nam xuống núi mua đồ lặt vặt, trên đường đụng mặt nhau. Vì thể thân phận khó đồ Chung Nam bị phôi bày sạch bách trước thiên hạ. Những thôn dân trước đây nhiệt tình với y cũng trở nên xa lánh, từ từ rồi không qua lại nữa.

“Lúc trước tôi đã nói hấn ta cổ quái rồi, trừ sư huynh của hấn ra thì đối với ai cũng thờ ơ. Không muốn nói cũng không được, chó cắn là chó không sửa mà, té ra là có dụng tâm khác. Còn không biết xấu hổ mà nhận mình là người tu hành, tôi khinh! Đúng một bụng dã tâm ô uế! Người ta bảo sao nhỉ? Ngày phòng đêm bị, cướp nhà làm sao phòng cho nổi! Thật đúng là. Sao hấn còn không biết xấu hổ mà lơ xớ chỗ này? Là tôi thì đã lẩn đi thật xa rồi.”

Hai người vận đạo bào rì rầm suốt dọc con đường nhỏ vắt ngang thôn. Hàn Thiên đi phía trước bọn họ, nghe những lời xì xào không hề có ý hạ âm thanh đó, lưng như bị dao đâm. Bất giác kéo kéo ống tay áo xuống, che tay phải lại.

Ngày rộng tháng dài, nghi vấn trong lòng càng khó dần được. Trong đầu y chỉ toàn là chuyện mùa đông năm ấy, sư huynh trong kinh các cầm thể tre xem đến say sưa, “Sư huynh, bộ tâm pháp đó huynh đã luyện xong chưa?”

Sư huynh đang chậm rãi nói bỗng im bặt, mặt thoát xanh thoát trắng, biến đổi vô số trạng thái. Cuối cùng, hấn miễn cưỡng cười nói, “Gạt đi chơi thôi, chứ ta đã ngưng luyện lâu rồi. Khi đó ta bị ma xui quỷ khiến.”

Tiếp đó, là chuyện cái lư hương. Sư huynh đáp không được, hết nhìn đông lại ngó tây, khổ sở né tránh y lần tay phải của y. Nỗi lòng của Hàn Thiên thật khó diễn tả thành lời, gắng gượng nhếch môi, cố ép mình nói, “Ủm? Ha ha... không sao... ha ha...”

Sau đó, sư huynh không đến nữa.

Nhưng các đệ tử Chung Nam khác lại thường xuyên lui tới chỗ y với thái độ kỳ lạ. Mỗi lần xuống núi đi ngang qua làng, bọn họ đều dừng lại bên hàng rào thấp tè quây quanh sân chào hỏi. Có một lần, mấy tiểu đạo đồng Hàn Thiên chưa từng thấy bao giờ còn tươi cười hơn hử gọi y là ‘sư huynh’.

Hàn Thiên nửa mừng nửa sợ, đứng sững tại chỗ không biết nên trả lời thế nào.

Các sư huynh đệ đồng môn có quen biết đứng cạnh đó cũng ngó người, kéo tay đạo đồng, giục đi nhanh.

Mỗi lần bọn họ chào hỏi y, đều nhắc khéo đến sư huynh, “Dạo này hấn không đến tìm người sao? Không lần nào hết hả?”

Hàn Thiên hồ nghi, “Huynh ấy ở trên núi. Không có pháp chỉ của sư tôn, lên xuống núi sẽ bị phạt.”

Bọn họ không nói nữa, trả lời qua quýt rồi nhanh chóng rời đi.

Tim của Hàn Thiên vì thế mà giật thót, đầu xoay vòng vòng nhưng không lần ra được đầu mối.

Không lâu sau, một hôm nửa đêm, mọi âm thanh đều ngưng nghỉ. Sư huynh toàn thân đầm máu lão đảo chạy ào vào trong sân. Hàn Thiên hốt hoảng đỡ hấn, trong lúc kéo vào, suýt nữa tim mất võ nát vì sợ hãi. Sư huynh vốn cao hơn y cả cái đầu, giờ lại gầy như cây sậy. Không dẫn lòng được mà đưa hấn đến trước cửa quan sát cận kề, thấy gò má hấn teo tóp, nước da vàng ệch, toàn thân quắt lại như chỉ còn mỗi bộ xương. Hàn Thiên suýt nữa đã nhận không ra hấn, “Sư huynh, huynh...”

Sư huynh thều thào nói, bàn tay gầy kinh khủng như móng gà chộp cứng lấy vai y, móng tay dài nhọn đâm rách áo, bấm vào da thịt, “Tiểu sư đệ, cứu ta...”

Tiếng ồn ào từ xa dần truyền đến gần hơn, y ngẩng đầu nhìn ngóng núi Chung Nam ở phía xa. Trong màn đêm lam sẫm, không còn trông thấy biển mây khói sương mờ ảo của ban ngày, mà chỉ có ánh đuốc sáng rọi cả vòm trời. Trong ấn tượng của y, sư môn chưa từng rầm rộ như thế.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Bọn họ đang tìm huynh sao?” Y không hiểu gì cả, nổi bất an càng mãnh liệt hơn.

“Hừ, quả nhiên như ta đoán. Bọn người là cá mè một lứa.” Hàn Thiên không quen với người vừa lên tiếng. Nhưng y nhớ rõ giọng nói này. Trên đường đến thôn hôm ấy, hấn là kẻ đi phía sau buông lời mai mỉa. Mấy hôm sau cũng chính hấn là kẻ liên tục chạy đến đây hỏi han hành tung của sư huynh.

“Theo luật Chung Nam, lên luyện cấm thuật là tội khi sư diệt tổ, giết không tha.”

Vô số tạp âm ầm ĩ dội vào tai y, Hàn Thiên chẳng còn rõ bọn họ nói cái gì nữa.

“Còn không mau mang đồ ăn cấp giao ra đây!”

Hàng hàng lớp lớp ngọn đuốc giương lên hợp thành một biển lửa chói mắt. Ánh lửa khiến Hàn Thiên thấy cay mắt, “Tôi không có.” Y biện hộ cho mình.

Đổi lại là vô số tiếng cười rần rần, “Người không có? Vậy sao người lại ở đây? Ngón tay của người đâu mất rồi?”

“Tôi...” Y nghẹn lời, không nói được, cúi đầu xuống. Sư huynh nằm trong lòng y, máu không ngừng tuôn ra từ ngực và ánh lửa không ngừng bức bách khiến mắt y hoa lên.

“Sư đệ là phường trộm cắp, sư huynh cũng là phường trộm cắp. Chắc chắc, hôm nay nếu không thanh trừng hai tên phản bội các người, danh dự Chung Nam ta làm sao có thể giữ vững? Mặt mũi phái Chung Nam sao còn có chỗ đứng trên đời nữa?”

Âm thanh tán đồng rộ lên như mây. Khí thế hùng hực dần đầu y cúi thấp hơn.

“Tôi không có, sư huynh cũng vậy. Tôi muốn gặp chương môn.” Y cúi đầu kiên trì nói.

Nhưng không ai chịu nghe.

“Nghịch đồ”, “bại hoại”, “dẫn sói vào nhà”... những lời nhục mạ cùng với ngọn đuốc trong tay bọn họ đều rừng rực bốc cháy như nhau.

Bọn họ tiến đến gần, Hàn Thiên nhìn riết trường kiếm bọn họ tuốt ra khỏi vỏ, mũi kiếm phản chiếu ánh lửa tạo thành thứ ánh sáng gai mắt.

Sư huynh nắm tay y đau quá, ánh mắt khinh bỉ của bọn họ lại sắc bén như đao, lời nói của bọn họ, sự xem thường của bọn họ, thái độ vơ đũa cả nắm của bọn họ... máu sôi lên, gân xanh nổi lên, y giận dữ cầm lấy bội kiếm của sư huynh ở dưới đất...

Sau đó Hàn Thiên không còn biết gì nữa. Ký ức cuối cùng dừng chân trong biển lửa không nhìn thấy tận cùng.

Lúc Phó Trường Đình chạy đến thì Hàn Thiên đang ngủ dưới thạch đình. Tiếng tiêu đêm nay đau đớn khác thường, lúc dừng lúc nghỉ, khi gián khi đoạn, xa xôi vắng đến đánh động sự tĩnh lặng quanh y. Phó Trường Đình vội vàng chạy thẳng một mạch theo tiếng tiêu, thế nhưng giai điệu mỏng tên như dây tơ lại im bất giữa chừng.

Đạo giả nhẹ nhàng hạ bước đến bên cạnh người kia. Bình rượu trên bàn đã rỗng không, trúc tiêu lạc lõng chống chọi một bên, trong tay con quỷ say khướt vẫn còn lưu luyến giữ lấy chén rượu bằng gốm trắng, bên trong tịnh không còn một giọt.

Người này không uống rượu khi thổi tiêu, Phó Trường Đình nhớ mà, bởi chỉ cần một chén cũng đủ lúy túy.

“Sư huynh...” Một tiếng thở dài yếu ớt vụt ra khỏi miệng quỷ say.

Khẽ lắc đầu, đạo giả vươn tay ra định lấy chén rượu trong tay y đi. Ngón tay tái nhợt đột nhiên khẽ mấp máy, buông lỏng chén ra, nhưng lại tựa như dây leo quấn lấy ngón tay đạo giả, thật cẩn thận níu lấy lông đầu tiên của ngón trỏ.

11. Chương 11

“Sư huynh...” Một tiếng thở dài yếu ớt vụt ra khỏi miệng quỷ say.

Khẽ lắc đầu, đạo giả vươn tay ra định lấy chén rượu trong tay y đi. Ngón tay tái nhợt đột nhiên khẽ mấp máy, buông lỏng chén ra, nhưng lại tựa như dây leo quấn lấy ngón tay đạo giả, thật cẩn thận níu lấy lông đầu tiên của ngón trỏ.

“Người đến rồi.” Hàn Thiên mở mắt ra, gò má phơn phớt hồng bởi hơi men.

“Ừ.” Đạo sĩ gõ gập đầu.

Ánh nhìn của Hàn Thiên rơi xuống nơi ngón tay giao nhau của bọn họ, tính y khi say hết như một đứa trẻ hiếu kỳ, lấy ngón cái và ngón trỏ bóp nhẹ lòng bàn tay của đạo giả, sau đó lại dùng ngón tay của mình khe khẽ cọ qua.

Tay quỷ lạnh như băng, thiếu độ nóng. Y càng chơi càng tỏ vẻ thích thú, ấn ấn gầy gầy trên ngón tay Phó Trường Đình ngồi bên cạnh. Xúc cảm lạnh lạnh thỉnh thoảng đậu trên lòng bàn tay, hết hoa tuyết giữa núi Chung Nam.

Người này say rồi, Phó Trường Đình thầm nghĩ. Nếu không thì đã chẳng còn nụ cười trên môi và bàn tay đang quần quít. vén vạt áo lên ngồi xuống ghế đá, y thả lỏng tay phải, để mặc Hàn Thiên lật qua lật lại lòng bàn tay và mu bàn tay rồi vẽ vòng tròn. Gương mặt quỷ say hình như đang cười mim mĩm, nhưng tựu trung vẫn không nói gì.

Phó Trường Đình nhìn thấy bên cạnh bình rượu chống chơ là một thanh đao nhỏ được vót bằng gỗ. Một món đồ chơi trẻ con, dù chất liệu giản đơn, song gia công vô cùng khéo léo tỉ mỉ, từ mũi đao cho đến chuôi đao không hề thấy dằm gỗ nào, “Người làm ra sao?”

Đạo giả phán đoán thật bạo dạn, lòng cũng thoáng kinh ngạc.

“Ừ.” Hàn Thiên lơ đãng đáp. Gầy ngón tay thon dài của đạo giả, dường như y rất si luyện sự ấm áp của bàn tay này, đầu lắc lư, thuận miệng nói thêm, “Tôi còn làm nhiều lắm.”

Không biết do nhìn thấy vẻ tươi cười vui vẻ hiếm gặp của y, hay là vì ngón thủ công khéo léo của y, Phó Trường Đình nhìn món đồ chơi tinh xảo trong tay, lòng không khỏi liên tục tán thưởng. Thấy người kia lại vươn tay định cầm chén rượu úp trên bàn, y vội vàng dùng tay phải bắt lấy tay người kia, kéo lại, “Đừng uống.”

Quỷ say khướt nghe lời thu tay lại, xoay qua, đối diện tìm lấy ánh mắt tĩnh lặng của đạo giả. Tôi người đều chẳng nói gì. Hàn Thiên chậm rãi nhếch môi, trong tích tắc, mắt chợt lóe sáng, vươn tay nhanh như chớp đoạt lấy thanh đao gỗ trong tay Phó Trường Đình, sẵn tiện ném đi, “chùm” một tiếng chìm xuống hồ.

“Người...” Phó Trường Đình hết sức kinh ngạc, vươn tay muốn tóm lại, nhưng đã muộn mất rồi. Chỉ đành quay đầu lại với dấu chấm hỏi to đùng nhìn con quỷ lưu linh đang trưng vẻ vô tội ra.

“Giận sao?” Con quỷ say không còn biết trời trăng hồn nhiên không thêm để tâm đến vẻ phần nộ trên mặt đối phương, ngón tay quần quít lấy tay y lại càng thêm lớn mật, điểm trên khuôn mặt góc cạnh phân minh của y, “Đạo sĩ gỗ, người thích sao?”

Đầu ngón tay vờn qua cái cằm cương nghị, miết nhẹ từ tổn trượt trên lớp áo, cuối cùng, dừng chân tại vị trí trái tim của Phó Trường Đình. Cơn đau đầu dữ dội khiến Hàn Thiên phải nhắm mắt lại, xuyên qua lớp y phục là lớp da thịt mỏng manh ôm lấy dòng máu xuôi chảy cùng trái tim đập từng nhịp đều đặn khiến ngón tay của y khẽ chao động, “Đạo sĩ gỗ, chỗ này, có đau không?”

Ngón tay lại tiến thêm một tắc, độ ấm nóng hực theo đầu ngón tay truyền đến lồng ngực rộng không của y. Ngón tay đột nhiên bị siết lại, Phó Trường Đình cầm tay hấn, ngăn cản ao ước muốn chọc sâu thêm nữa phân của y.

“Có.” Cầm lấy tay Hàn Thiên, đạo giả trầm giọng đáp.

Nheo mắt, Hàn Thiên ngẩng mặt, cổ gồng hồi lâu mới có thể chéch choáng đối diện với ánh mắt lắng sâu của đối phương. Trắng ngần xa xôi sáng tỏ phản chiếu trong đồng tử của Phó Trường Đình, loang loáng hết mặt nước hồ Lâm, dường như Hàn Thiên cũng mơ màng trông thấy hình bóng hoang mang của mình, “Nhưng tôi thì không.”

Y dùng tay trái chỉ vào ngực mình, than thở, “Chỗ này, không có gì hết, cho nên, sẽ không biết đau đâu.”

Trắng lười liềm nom như lưỡi câu, liễu xanh liễu nổi thành hàng, sắc hồ bóng núi trong màn đêm xanh xám biến thành những cái bóng sẫm trập trùng dị dạng. Gió lồng hương hoa thơm ngát, vương vấn vờn quanh khoang mũi, nhẹ nhàng như chú sên trườn vào lòng. Phó Trường Đình cũng nhìn người kia không chớp mắt,

con quỷ tuy có tử khí chồn vờn nhưng khuôn mặt thanh khiết, ngó vào mắt y, tìm kiếm tâm tư y, và bỗng thấy y nở nụ cười khó hiểu, cơ thể loạng choạng cử động.

“Cẩn thận.”

Không kịp nghe lời nhắc, đầu Hàn Thiên đã liểng xiểng, muốn vịn bàn đứng dậy, nhưng chân mềm sụm, ngã nhào vào lòng Phó Trường Đình.

Mùi rượu nồng quá, đạo sĩ tính ưa sạch sẽ nhất thời cau mày. Con quỷ không giỏi uống rượu hết biết ắt gặp gì ráo rồi, chuối vào lòng Phó Trường Đình ngo nguẩy một hồi, cọ vào vai y, sau đó sung sướng chôn mặt vào trong cổ người kia, “Ấm quá.”

Hồ như quay về những đêm trong kinh các, bên cạnh bếp lò, đạo tử thơ ngây còn con nít tháo đạo quan ra, mái tóc dài rối xõa tung, ôm lấy chăn bông ngủ li bì, trong mộng hay ngoài mộng, chỉ có tiếng hoa rơi nhẹ hẫng.

Thật là... sợ y sẽ trượt người xuống đất, Phó Trường Đình đành vòng tay lại. Hơi hơi, hơi hơi thôi, trên khoe môi chưa từng nhếch lên bỗng nhiên vẽ thành một đường với độ cong nhỏ đến mức có mà như không.

Con quỷ say xỉn ngủ thật ngoan, im ắng không âm thanh, cũng không nhúc nhích. Trong hơi thở của y cũng có mấy phần âm hàn dày đặc, rơi rớt trên cổ, đẩy lên cảm giác tê tê.

Phó Trường Đình nghiêng đầu, khuôn mặt say ngủ của quỷ gần kề trong gang tấc. Hơi thở của y nhẹ nhẹ phát bay vài sợi tóc lòa xõa trước trán. Dưới bóng nguyệt, rặng mi dài của Hàn Thiên rợp thành một vòng râm mờ mờ. Tuốt khỏi vẻ xa cách phòng bị ban ngày, Hàn Thiên trong giấc ngủ hệt như đứa trẻ khi xưa còn ở núi Chung Nam, hễ cầm cuốn kinh lên sẽ gà gà gật gật.

Sư phụ viết trong thư, khí đồ Chung Nam Hàn Thiên bị xử tử năm hăm ba tuổi, nhỏ hơn Phó Trường Đình hiện giờ hai tuổi.

“Ít lời kiệm chữ, đơn độc vô danh.” Kim Vân Tử viết như thế.

Tiểu sư đệ được nhật về tính cách kỳ lạ, không nũng nịu giả khờ lấy lòng sư phụ, cũng không ngon ngọt dễ thương mua chuộc các sư huynh. Do tuổi nhỏ nhất, tu vi thấp nhất, nghiêm nhiên trở thành đối tượng bất nạt của mọi người. Dần dà lại càng trở nên lập dị, lảm lì, luôn trừng mắt khi thấy người. Chỉ trừ sư huynh kia của y, y không bao giờ cười với ai.

Chăm chú nhìn gương mặt gần sát, Phó Trường Đình có thể hình dung trong đầu hình ảnh người này năm xưa. Người gầy gò, do bao bọc bởi một thân đạo bào rộng thùng thình mà tiểu đạo sĩ vốn đã loắt choắt lại càng nhỏ thó hơn, đứng cách xa đám đông, đôi mắt mở to, lẳng lẳng nhìn người ta nô đùa, lẳng nghe tiếng cười âm vang của bọn họ. Một năm rồi lại một năm, cho đến khi bị trục xuất khỏi sư môn, cho đến khi bị một kiếm xuyên tim. Hai mươi năm, ngắn mà không ngắn, dài cũng chẳng dài, chỉ cần khắc từng nét bút lên vách, là đủ để tạo ra một vết tích nhìn mà nao lòng trên vách tường.

Dần không được mà nhắc tay lên xoa mặt y, con quỷ da thịt lạnh lẽo hiềm như một con mèo sợ lạnh, nường theo mà chuyển đầu, đem mặt dán vào lòng bàn tay của Phó Trường Đình. Khóe miệng giãn ra, nở một nụ cười thỏa mãn.

Vết chai mỏng trên ngón tay dịu dàng tiếp xúc gương mặt y, Phó Trường Đình cẩn thận di động bàn tay, ngón trở điểm trên lúm đồng tiền lấp ló trên má, ngón cái nhẹ nhàng ấn xuống khóe môi đang nhếch lên.

Nước vỗ bì bạch, sóng sau ào lên úp chìm sóng trước, vươn lên rồi lại đổ xuống, ngoài đình tơ liễu tung bay rợp trời. Nhàn liễu mảnh khảnh nhờ gió tung lên, tựa như muốn níu trắng nơi xa xuống. Trong bóng tối nhập nhèm, có thể nương theo ánh trăng trông thấy dịch rượu lưu lại trên khóe môi Hàn Thiên, loang loáng bóng nước ướt át.

Có thể nghe thấy hơi thở của nhau, người kia tựa vào trong ngực y, say ngủ trong vòng tay y, cơ thể kề cận, tay đan lấy nhau. Ngón cái chậm rãi dời từ khóe miệng xuống cằm, mềm mại mịn màng, lưu luyến không rời đi. Phó Trường Đình dán sát khuôn mặt Hàn Thiên, đường nhìn dẫn đo trên khóe môi hơi nhếch

của y. Tia sáng sàng sàng trong mắt, khi thì thương tiếc, khi thì khó hiểu, khi thì mờ mịt, có lúc lại cương quyết... muôn hình vạn trạng.

Cúi thấp đầu, chỉ cần cúi thấp đầu, y có thể hôn người kia. Nắm lấy hai tay của y, áp lên ấn đường của y, áp lên tim y, chỉ cần một cái cúi đầu.

Thế nhưng, bình sinh Phó Trường Đình không bao giờ cúi đầu.

Bên trong tiệm tạp hóa xuất hiện bóng đạo giả vội vàng lướt qua. Gian phòng đơn giản nhỏ hẹp, nói dễ nghe thì có phong cách hoài cổ, nói trắng ra là lụn bại. Nhẹ nhàng đặt con quỹ say rượu nằm ngay ngắn trên giường, rồi lại lau lớp mồ hôi mỏng trên trán. Quỹ không sinh bệnh cảm lạnh, Phó Trường Đình dịch khuôn mặt tái nhợt của Hàn Thiên đặt lên gối trúc trên giường, khựng một thoáng, rồi đứng dậy cởi ngoại bào trên người xuống.

Tuy là đêm giữa hạ, song thành Khúc Giang ban đêm cũng lạnh kinh người.

“Có trà giải rượu không?” Phó Trường Đình thấp giọng hỏi.

Thỏ và mèo đứng cạnh cửa hết cả hồn, từ lúc đạo giả dìu Hàn Thiên gõ cửa tiệm, Hạnh Nhân và Sơn Tra vẫn thấp thỏm đứng một bên, nín lấy tấm rèm cửa lén nhìn vào trong.

“Cái đó... là cho người uống. Với quỹ thì... cái này... dù sao chủ nhân vẫn thường vậy, ngủ một giấc, qua một đêm sáng mai là tỉnh rồi... Ồi! Sao tím tóc tui!”

Con mèo còn chưa kịp nói xong, cái đầu chẳng còn mấy sợi lông bị con thỏ hung hăng giật lấy. Hạnh Nhân túm áo Sơn Tra, hai cây răng cửa nhè hết cỡ ra ngoài miệng, “Có! Có tác dụng! Ở đây không có, nhà thím Hạ kế bên có. Chúng ta phải đi xin...” Gã lui về phía sau, vẫn không quên khom người lấy lòng Phó Trường Đình.

Hai con yêu quái đứa kéo đứa lôi, nhặng xị đi ra ngoài, “Cái đồ mèo béo, chỉ biết ăn thôi. Đầu bị bánh gạo dán dính hết rồi! Dốt!”

“Ai dốt chứ? Ông mới không biết chuyện á! Chủ nhân, chủ nhân vẫn... Ồi! Sao ông nhổ tóc tui! Trọc hết bây giờ...”

“Trọc mới tốt. Ông là đồ mèo ngốc, cho dù có nhổ hết lông cũng không khá hơn được. Chẳng phải đã có đạo trưởng sao?”

“Nhưng đạo sĩ đó...”

“Hừ... nói lung tung gì vậy? Có nhớ chủ nhân đã nói gì với chúng ta không?”

Tiếng ồn cách xa dần, sau đó im bật. Hàn Thiên trên giường trở người, khuôn mặt yên tĩnh chìm phân nửa trong ánh nến, nửa còn lại ẩn giấu trong bóng tối.

Phó Trường Đình đưa tay qua ngọn nến, ánh sáng bên giường vụt tắt, thân ảnh của quỹ thoáng chốc dung nhập toàn phần vào bóng đen bao trùm trên tường.

Nhìn xung quanh, gian phòng nhỏ theo bố cục bốn góc, ngoại trừ vài món vật dụng đơn giản hầu như chẳng có gì. Một cái cửa sổ trên tường đối diện giường, trông ra song cửa, có thể nhìn thấy cây ngân hạnh sừng sững giữa sân.

Phía bên phải giường đặt một chiếc bàn vuông kê sát tường ngay dưới song cửa, hai chiếc ghế bành bày kế bên, trên bàn còn có chén trà Hàn Thiên dùng ban sáng. Đặt bên song cửa là cái tủ gỗ lớn tróc sơn loang lổ. Tủ gỗ bị khóa. Phó Trường Đình đến gần nhìn cẩn thận, ngón trỏ tay phải phẩy một nét trong không khí, cái khóa lớn lặng lẽ mở ra. Bên trong là một ít y phục gấp ngay ngắn, một bên là những bộ đồ cũ thường mặc, một bên là những bộ thẳng thớm cứ như chưa từng dùng tới. Sáu trong ngăn tủ, Phó Trường Đình tìm thấy một gói y phục được bọc cẩn thận. Nhẹ mở nút thắt bên trên, một mảnh góc áo trượt ra ngoài. Lớp vải trắng tinh, mép áo viền màu lam, nương theo ánh nến leo lét có thể nhìn thấy hoa văn ám màu. Đây là đạo bào y đưa cho. Người kia cũng chưa từng mặc qua, chỉ gấp lại cẩn thận, gói bọc nhiều lớp rồi giấu thật sâu trong ngăn tủ.

Phó Trường Đình như bị bồng tay, không còn lòng dạ nào mà lục lọi nữa, vội vã thắt nút buộc chặt lại, nhanh chóng để lại chỗ cũ. Đóng cửa tủ lại, ngón tay lại vẽ trong không trung, mọi thứ trở lại nguyên dạng, vẫn là sợi xích vàng xin có móc khóa như trước.

Hàn Thiên nằm trên giường vẫn không hay biết gì, gối đầu ngủ yên bình trong tiếng côn trùng kêu ran ngoài cửa sổ.

Đẩy cửa sau, Phó Trường Đình đi ra sân nhỏ đằng sau. Trong sân cũng giản đơn như vậy, bóng cây đong đưa, cây ngân hạnh cao to cành nhánh vươn ra phóng khoáng trong đêm.

Phó Trường Đình men theo sân tường chậm rãi đi một vòng. Đạo giả thần thái nghiêm nghị có ánh mắt vô cùng sắc bén, xem xét tỉ mỉ từng ngọn cỏ gốc cây, sau đó đứng bên dưới tàng cây, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng bị khuất sau tầng lá rậm rì một hồi. Rồi lại ngồi xuống, dùng ngón tay khêu một ít bùn đất ẩm ướt, nhẹ nhàng chà xát giữa ngón tay. Kết thúc mọi chuyện xong, Phó Trường Đình phủi vạt áo, đứng lên, quay lại phòng.

Hàn Thiên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, mặt quay về song cửa, nằm nghiêng trên giường, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Phó Trường Đình thổi tắt nến, lặng lẽ đứng bên giường nhìn một hồi, đôi đồng tử đen sẫm mạ kim không hề chớp lấy, tựa như mặt hồ sâu thẳm không thấy đáy, nặng nề nhìn con quỷ đang ngủ say. Giấy lát sau, biểu cảm biến đổi, hết thấy trong mắt đều thu lại hết, khôi phục lại vẻ hờ hững lạnh lùng như băng. Phó Trường Đình bỗng nhiên xoay người, đi ra ngoài cửa.

Hàn Thiên khẽ cử động, một tay buông thông xuống giường. Đầu ngón tay sượt qua vạt áo bay bay của đạo giả rồi đi, phách thành một đường.

Bước đi của Phó Trường Đình khoan thai nhịp nhàng, vượt qua những kệ hàng lúc nhúc đồ ở phòng khách, lướt qua cái chuông đồng treo trước cửa, đẩy nhẹ cửa gỗ, cuốn theo một cơn gió nhỏ. Chuông đồng kêu leng keng vài tiếng, sau tiếng cửa đóng kịch, mọi thứ trong bóng tối lại quay về trong thinh lặng. Hàn Thiên trở người, khuôn mặt bị bốn bề hắc ám phủ mờ, mở hai mắt ra.

Tháng bảy, Ninh Hựu năm thứ sáu, Lang Gia Vương Tần Lan khê dẫn binh đông tiến, vượt Động Đình, thế như chẻ tre. Quân Lỗ Tĩnh Vương đóng ở Ngọc thành trăm vạn lính, quân trang đầy mình chuẩn bị nghênh tiếp. Sau mấy năm độ sức nhau, rốt cuộc hai chú cháu cũng đi đến nước động binh động đao. Thái tổ khai quốc trước đây cũng từng trải qua một trận huyết chiến bảy ngày ở đất Cẩm châu, chém giết đến độ xương trắng chất thành hai ngọn núi, phong vân đổi sắc mới bình định được giang sơn gấm vóc. Vạt đổi sao dời, ba trăm năm sau, cũng ngay ở đất Cẩm châu, lại thấy một vị bá chủ mới sắp sửa xuất thế. Thiên hạ đều cho rằng, thời thế sắp đổi thay. Cuộc loạn lạc hơn mười năm nay đã đến hồi kết.

Khói bốc cuộn cuộn. Lửa đồn lan khắp tứ xứ. Thương nhân từ xa đến mỗi khi nhắc đến Cẩm châu là liền vỗ ngực kêu toáng lên đầy sợ hãi. Ông ta nói đâu đâu cũng là khói lửa, ngoài cửa Ngọc thành chỉ còn là một mảnh đất chết cằn cỗi. Hai bên đường lớn không mọc nổi cỏ, toàn là những mảnh vụn hài cốt còn sót lại. Thân đầu mỗi thứ một nơi, hoặc cụt tay cụt chân, thậm chí còn chém ngang eo, trong vòng hai mươi dặm, tuyệt không thể tìm thấy một cái xác vẹn toàn. Có người còn thề sống thề chết là đã tận mắt thấy hào bao quanh Ngọc thành đã bị máu nhuộm đỏ thẫm, ngay cả nước giếng trong thành cũng nồng mùi tử thi thối rữa.

Người ta thì thào bảo nhau, Cẩm châu chính là địa ngục trần gian. Ông lão mù hát rong trong trà quán ở thành Khúc Giang gầy dần tỷ bà, yếu ớt ngâm một câu, “Hưng, cũng chỉ có dân khổ. Vong, cũng chỉ có dân khổ. Xưa nay có bao nhiêu công cùng danh, cuối cùng chỉ sót lại trong mắt người ra đi.”

Khách tán gẫu trong trà quán chẳng còn mấy người. Ở Doanh châu, số người mất tích vẫn tăng đều đều. Thậm chí còn có vẻ nghiêm trọng không khác gì thế trận giằng co ác liệt ở Cẩm châu. Không chỉ ở Doanh châu, mà khắp nơi đều lan truyền chuyện kỳ lạ rằng nhiều nam nữ bỗng dưng biến mất. Nhất là trẻ em, chỉ một nháy mắt quay đầu đi, đứa trẻ còn nắm trong tay đã không còn. Đừng nói là người, ngay cả một chiếc giày, một mảnh vải, một ngón tay cũng không tìm thấy.

Ban đầu càng thịnh bao nhiêu, về cuối càng mất bấy nhiêu.

Hách Liên Phong và Phó Trường Đình hẹn nhau mười ngày, mới đó mà đã trôi qua phân nửa. Trong năm ngày đó, hôm nào đạo sĩ cần trọng tử mĩ cũng lui tới trước kệ hàng trong tiệm tạp hóa, không nóng nảy không gấp vội, thay vào đó rất trấn định đứng dừng.

Hàn Thiên cũng không nhìn trộm phía sau rèm nữa. Tấm màn trúc mới thay đã chắn đi ánh nắng chói mắt, đem hết thấy ánh kim loại trong tiệm cắt thành tấm kính vạn hoa. Con quỷ bên trong cũng ngồi cách xa trên ghế tựa, rũ mắt không biết đang suy nghĩ điều chi. Có hôm cả ngày chẳng nghe thấy ừ hử gì. Sự im lìm của quỷ kia tạo thành áp lực đến độ Hạnh Nhân và Sơn Tra không dám hó hé gì, hai con yêu tu vi thấp chỉ dám thập thò phía sau bàn tính, nhìn bóng lưng thẳng tắp của đạo giả, rồi lại dòm dòm bóng quỷ lơ mờ sau màn trúc, cuối cùng ngó lẫn nhau, thức thời ngậm miệng lại.

Sau khi mặt trời lặn, trong gian phòng yên tĩnh đã lâu bỗng truyền ra một câu hỏi, “Đạo giả có thể nể mặt ở lại uống một chén không?”

Hàn Thiên khách sáo hỏi, Phó Trường Đình cũng đáp một cách xa lạ, “Làm phiền.”

Chỗ uống rượu không phải dưới cây đại thụ trong sân thì là thạch đình bên hồ. Không biết có phải do quỷ kia gắng dựng lên không mà hai nơi này bày trí y hệt nhau, ngay cả góc đặt ghế đá cũng y xì, nhìn thấy vẻ trầm tư trong mắt Phó Trường Đình, Hàn Thiên lơ đãng giải thích, “Đằng sau Tư quá nhai của núi Chung Nam cũng có một cái thạch đình.”

Phó Trường Đình hơi nghệt ra. Hàn Thiên bật cười, “Quên mất, như người sao đến Tư quá nhai được?”

Đó là chỗ dành cho đệ tử phạm lỗi lầm tĩnh tọa tự vấn bản thân. Trên vách núi cao, trừ núi đá lởm chởm ra sẽ không trông thấy thứ gì khác, gió lạnh thấu xương quất rất mặt đến nỗi tưởng chừng rướm máu. Đằng sau quả núi sừng sững, có người dựng lên một thạch đình giáp với núi đá, chỉ cần cúi đầu là rớt xuống khe sâu một đi không trở lại.

Phó Trường Đình hỏi, “Người phạm phải sai lầm gì mà phải đến Tư quá nhai?”

Hàn Thiên không vội trả lời, nâng bình rượu lên hơi nghiêng miệng bình, để dòng rượu êm dềm rót xuống chén, “Nếu tôi nói cho người biết, vậy đạo trưởng cũng hãy nói cho tôi biết, vì sao lại thích cây nhà tôi?”

Mỗi lần bước vào trong sân, đạo giả nhất định sẽ nâng mắt lên nhìn cây ngân hạnh bên bàn đá. Tuy chỉ nhìn thoáng, song thần thái cân nhắc đó không thoát khỏi cặp mắt con quỷ.

“Công tử nghĩ nhiều quá rồi.” Phó Trường Đình kiên quyết phủ nhận, mặt bình thản.

Hàn Thiên nhấp một ngụm rượu, cũng thản nhiên trả lời, “Vậy đạo trưởng cũng hỏi nhiều rồi.”

Y mỉm cười, sau đó nâng chén lên uống một hơi cạn sạch, rồi theo ánh mắt của Phó Trường Đình nhìn lướt qua cây.

Bên cạnh là cây ngân hạnh cao to sừng sững, cành nhánh xòe ra chi chít như tán ô, lá cây xanh mướt tươi tốt. Phó Trường Đình cũng bắt chước y, nâng chén tu một hơi sạch trơn, “Tôi cũng từng đến Tư quá nhai.”

Đũa trúc của Hàn Thiên khựng lại giữa chừng.

Khuôn mặt nghiêm nghị của Phó Trường Đình chẳng mấy khi thiếu tự nhiên, “Sư phụ lệnh tôi đi xem sư đệ đã chịu ăn năn thật chưa.”

Quả nhiên, Phó Trường Đình mẫu mực của Chung Nam sao có thể phạm sai lầm? Đối diện với vẻ trêu chọc trong mắt quỷ, Phó Trường Đình chỉ nín thinh.

“Sau đó?” Hàn Thiên hỏi.

Đạo giả nhớ lại một chút rồi lắc đầu, “Sai tức là sai, cố tình hay vô ý cũng chẳng khác gì nhau.”

Khỏi nghĩ cũng biết, vị sư đệ kia nhất định lại bị phạt thêm. Nếu đúng là có nhơn quả thiện ác, hẳn sư đệ kia kiếp trước cũng phạm không ít tội nghiệt nên kiếp này mới gặp phải một ông sư huynh tích cực như thế? Hàn Thiên thở dài sườn sượt.

Hiển nhiên Phó Trường Đình đầu gối không thể hiểu nguyên nhân y thở dài, còn nghiêm mặt khó hiểu ngó cái đầu lúc lắc liên tục của y, “Làm sai dĩ nhiên bị phạt, há có thể nuông chiều dung túng?”

Hàn Thiên lại thở một hơi rõ dài, “Đúng là đạo sĩ gỗ mà...”

Quý khi say thường hay nói nhiều, cứ như muốn trút cạn nỗi lòng, nói cho bằng sạch.

Y chỉ vào chỗ đất bên cạnh cây, nói cho Phó Trường Đình biết, “Hồi đó Sơ Vũ ở chỗ này.”

Sơ Vũ là một bụi hoa tú cầu, viền cánh hoa còn sót một lớp xanh nhạt. Nữ tử do hoa tinh biến thành có lúm đồng tiền xinh xắn, dung mạo yêu kiều, lúm đồng tiền sâu ơi là sâu.

“Mới đầu em nó nói không muốn gả chồng. Ha ha, con gái mà, làm gì có cô nương nào cả đời không lấy chồng?” Huống hồ đối với những kẻ không phải người mà nói, một đời một kiếp cũng chẳng khác chi đời đời kiếp kiếp.

Nhắc đến Sơ Vũ, biểu cảm của con sâu rượu kia trở nên dịu dàng lạ lùng, không còn vẻ nguy trang xa cách bất cần nữa, cứ mãi rũ mắt nhìn lớp bùn đất kia. Ngày ngày phơi nắng trắng gió, nơi ấy giờ cũng in hệt mọi chỗ khác, không nhìn thấy dấu vết bị đào lên lấp lại nữa. Thế nhưng trong mắt Hàn Thiên, cô em gái xinh đẹp vén nửa khăn voan ấy hãy còn đứng đàng kia, cất giọng nói thanh tao êm ái, khe khẽ ngâm nga.

Phó Trường Đình không ngừng suy đoán xem, rốt cuộc Sơ Vũ cô nương kia đã bầu bạn với y thế nào mà có thể để lại nỗi hoài niệm khắc khoải đến thế?

Hàn Thiên lẩn quẩn trong tư lự không thấy nét ngờ vực trên mặt Phó Trường Đình, chỉ lo cắn mép chén, cảm râm không ngớt những chuyện liên quan, kể cả những chuyện bé tí ti cũng nói ra hết.

Y nói, Sơ Vũ thích đọc sách, thạo nữ công, lại còn thích may áo cho y.

Phó Trường Đình nhớ ra, trong tủ của con quý có mấy bộ đồ mới chưa từng mặc, từ trong ra ngoài, từ áo lót mùa hè đến áo khoác mùa đông đều có đủ.

Thế nhưng cô gái ngoan hiền cũng có lúc dựng chân mày hệt như sư tử Hà Đông, khi ấy nhất định là do y lại phạm lỗi.

“Em ấy không thích nghe tôi cảm râm.” Hàn Thiên nói, đôi mắt man mát cười chuyển từ chén rượu sang Phó Trường Đình dưới trăng, “Em ấy thật lòng yêu mến người. Tôi còn trêu em ấy, nếu Tử Dương chân quân thật sự nhìn thấy cô, thế nào cũng không thêm hỏi mà đã cho một chưởng hỏa lôi đánh tan rồi.”

Phó Trường Đình hạ mắt, ngơ ngác nhìn ngón tay thiếu mất của y.

Hàn Thiên dừng nói, xoay xoay chén sứ trong tay, nhìn rượu trong chén phản chiếu mặt mình, “Nó lại còn phản bác rằng thà chết dưới chưởng của người, chỉ ít vẫn tốt hơn bị gò bó cấm cản, đêm ngày nhúng trong biển máu, khóc lóc thảm thương, không phải sao?”

“Ha ha ha ha...” Dứt lời, con quý tự mình cười trước.

Y và Sơ Vũ trong lời y nói giống hệt nhau, khi cười vành mắt sẽ cong vênh, Phó Trường Đình lặng lẽ uống rượu, nghe lời say sưa tràn giang đại hải hết chuyện này đến chuyện khác.

Hạnh Nhân yêu tiền, Sơn Tra tham ăn. Chuyện khiến con thỏ vui vẻ nhất, trừ chuyện chà răng cửa ra, chính là nhặt được một đồng tiền rơi bên đường. Trời sinh nó mê mẩn những thứ phát sáng, đó là thiên tính của nó, muốn sửa cũng không được. Hồi trước cũng chỉ vì bị mê hoặc bởi mảnh gương vỡ lẫn trong đồng rơm mà rơi vào bẫy của thợ săn, suýt nữa đi tong cả mạng.

Con mèo thích chây lười, đã nằm thì quyết không ngồi, đã ngồi quyết không đứng. Cho nên tu vi cứ dậm chân tại chỗ, trừ việc duy trì hình người, chỉ có thể thi triển mấy phép thuật còn con như biến đá cục thành bánh bao, biến cỏ khô thành cái gối.

“Lần trước bị người bắt, dùng phép thuật tra tấn suốt đêm, giờ duy trì hình người cũng không được lâu.” Nêm một chút oan ức, một chút thương xót, một chút tức giận, Hàn Thiên trách móc.

Mặt đạo sĩ dờ ra suy ngẫm một hồi, biết lỗi tại mình, thế là cung kính đứng dậy, nhắc bình rượu rót đầy chén người kia, sau đó nâng chén rượu của mình lên, khom lưng tạ lỗi, “Đã trách lầm nô nhi nhà công tử, bản đạo sai rồi.”

Cái tên đạo sĩ này, nghiêm túc đến độ không phân biệt được cái gì là giỡn chơi, cái gì là trêu đùa, cái gì là ẩn ý khác.

Hàn Thiên bất đắc dĩ khoát khoát tay, “Người đó người...” Nên nói gì bây giờ? Nói chỉ thêm một tim.

Trọng tâm câu chuyện lại xoay quanh Hạnh Nhân và Sơn Tra. Thật ra bọn họ chung sống với nhau rất tốt. Hạnh Nhân khéo tay vun vén thu chi, tiền vào chẳng bao giờ để lọt một đồng. Ở nhân gian cần có chi phí ăn mặc. Biến đá thành vàng với rải đậu thành lính chỉ là chuyện dăm dớ. Có thể dựng tiệm với cái sân này đều là nhờ sự tính toán tỉ mỉ của Hạnh Nhân.

Sơ Vũ đi rồi, tất tậ việc trong nhà đều do Sơn Tra xử lý.

“Chủ nhân, trời này phải ăn lê nha.”

“Chủ nhân, hè đến phải uống nhiều canh vệt tiềm, siêu bổ dưỡng.”

“Chủ nhân, đợt trời lạnh phải mua miếng thịt dê về nhấm rượu na.”

Nhớ đến bộ dạng ngốc nghếch nhỏ nước miếng ròn ròn của nó lại thấy đau đầu, nhưng cũng chính nhờ có nó mà những năm tháng buồn chán dài dằng dặc trở nên thi vị hơn nhiều. Đắng cay ngọt bùi, trầm vị trên đời đều đến từ đầu lưỡi, sau đó lan xuống trái tim, rồi mới sực hiểu ra rằng, chỉ có khói lửa nhân gian lẫn lộn mới tạo nên hương vị cuộc sống.

“Bọn họ nói, làm người tốt hơn làm yêu.” Hàn Thiên bảo.

Hỏi bọn chúng tại sao, nhưng chúng nó chẳng đứa nào chịu nói. Ngoẻo đầu suy nghĩ cả buổi mới lắp bắp phun ra một câu, “Không có gì, nhưng mà làm người tốt hơn. Tu hơn trăm năm mới có bộ dạng của con người, quý là phải.”

“Bọn họ rất tốt.” Cuối cùng, Hàn Thiên đưa ra câu tổng kết.

Hết đêm này đến đêm khác, Hàn Thiên kéo Phó Trường Đình uống rượu, nói hết chuyện này đến chuyện khác, nhiều khi lặp đi lặp lại, cũng chỉ là nói về Sơ Vũ, Sơn Tra, Hạnh Nhân, thậm chí lâu lâu còn nhắc đến Ly Cơ, nói chuyện họ gặp nhau thế nào, quen biết rồi sống chung ra sao. Mưa phùn lất phất trên cánh hoa nở rộ của Sơ Vũ, Hạnh Nhân sưu tập nguyên một hộp đầy mảnh gương vỡ, bánh ngọt Sơn Tra giấu dưới bàn tính bị chuột tha đi... Cho dù con quỷ luôn miệng bảo không quan tâm, nhưng từng từ từng ngữ, mỗi câu mỗi chữ đều khắc khoải sự lo lắng, lưu luyến, hoài niệm.

Phó Trường Đình mân mê chén rượu trong tay, yên lặng nghe.

“Bọn họ không xấu, thật đấy.” Trước lúc say quá cần câu, Hàn Thiên cố gắng chống mặt bàn, trịnh trọng tuyên bố, “Bọn họ không biết gì hết, cũng không làm gì hết.”

Y từng thấy trong mắt người đối diện sự phẫn nộ, sự quyết tuyệt, sự trào phúng, cười cợt, thương tâm, đấu tranh, và cả chơi vơi thoáng qua khi lạc trong hồi ức... Chỉ có con quỷ này mới có nhiều bộ mặt đến thế, nhiều đến mức y sắp hoa cả mắt, sắp không còn phân biệt được thật giả. Mà lúc này, dưới ánh trăng u ám, bóng cây lùm xùm vụn vẹo, phủ từ chân đến vai của cả hai. Quý khí, tử khí, yêu khí, oán khí... như có như không, như ẩn như hiện, lờn vờn quanh họ.

Con quỷ kia hoàn toàn mặc kệ, chỉ trừng to mắt nhìn y trân trân.

Phó Trường Đình nhìn thấy vẻ cầu xin toát ra từ mắt Hàn Thiên.

12. Chương 12

Trận chiến ở Ngọc thành như dầu sôi lửa bỏng. Trăm năm sau, cuộc chiến này sẽ trở thành vô số áng văn mỹ lệ của giới văn nhân. Hí khúc, Bình thư, Đàn từ... thậm chí trong lời kể chuyện dưới đèn hè đầy sao của người bà hồn hậu sẽ vẫn còn lưu lại vết tích cổ sự trong trận chiến Ngọc thành. Dù nói kiểu nào thì hết

thấy đều có một điểm chung, đó là trận chiến quá ác liệt, đến nỗi những quan viên tài giỏi nhất trong triều đều đến Cẩm châu cầm quyền, tâm huyết mười năm, nay mới có cơ hội phục hồi sức sống. Cuộc chiến ở Ngọc thành, quân Lỗ Tĩnh vương hơn trăm vạn, cuối cùng chỉ còn lại ba vạn. Lang Gia quân cũng tổn thất nghiêm trọng, sử sách triều Phụng Thiên ghi lại — người chết vô kể, vua tôi không đành lòng nhìn...

Tóm gọn là, máu chảy thành sông.

Song le, mùa hè ở thành Khúc Giang đã trôi qua phân nửa. Mấy ngày mưa to, mấy hôm nắng gắt, giờ lại đến thời tiết thất thường lúc mưa lúc nắng. Lão mù ở phố đông suốt ngày giả bộ huyền bí lừa bịp khách qua đường, “Long vương đêm qua báo mộng cho lão, sau giờ Ngọ canh ba sẽ có một trận mưa to. Khách quan, nghe lão phu nói một câu, mua cái ô giấy dầu này, đảm bảo có phong ba bão táp cỡ nào cũng bình an vô sự.”

Qua trưa, khoảng trời sáng thu hẹp lại, mây đen kéo vào thành. Đám mây âm u tựa cái lồng chụp kín lấy thành Khúc Giang, nhưng không rõ nổi giọt mưa nào. Chừng chạng vạng, mây tan trời lộ dạng, phủ ánh sáng mờ ảo. Cứ thế liên tiếp ba ngày, phố đông không còn thấy bóng dáng thần tiên sống đâu.

“Ái dà, đệ đệ tốt của chị đấy sao? Hiếm khi trời râm che nắng, đi ra ngoài một chút cũng tốt.” Đụn mây xám xịt nhuộm mặt hồ phẳng lặng như gương sáng thành một cái đầm đen hắc ín. Ly Cơ vận đồ lụa mỏng đỏ chót trời khỏi mặt nước. Sóng gợn lên, mơ hồ không được trong cho lắm, cũng giống như bầu trời kia, nhiễm một màu đục ngầu bẩn bẩn.

Gương mặt cá tinh vẫn một vẻ kiều diễm mỹ miều không đổi, tươi cười khả ái, song ánh mắt lại chẳng tốt lành gì, “Sao không thấy đạo trưởng đâu cả? Chị còn chưa kịp nói gì với hần.”

“Tỷ tỷ biết rồi, cần gì phải hỏi ngu đệ?” Không nhìn bộ dạng có phần hả hê của nàng ta, Hàn Thiên chấp tay đứng, chăm chú nhìn hồ nước xao động dưới chân.

“Ha ha...” Nở nụ cười duyên dáng, mũi chân Ly Cơ điểm nhẹ, xoay người lướt lên bờ, đáp xuống cạnh Hàn Thiên, “Ba ngày trước, giờ dần hai khắc, hần ra khỏi thành bằng cửa tây, đi về phương bắc. Nửa đêm hôm kia thì đến thành Doanh Thủy. Lưu chừng một canh giờ thì lại đi nhanh về hướng đông. Chính Ngọ hôm qua, ra khỏi địa giới Doanh châu thì đi về hướng bắc. Xem ra không phải gấp rút đến Ngọc thành chi viện mà muốn vào kinh. Hừ, thiên tử trong cung còn không tự giữ nổi mình, đến đó phỏng có ích lợi gì?”

Trước đây nàng ta có thể nói là yêu quái đệ nhất Doanh châu, cư trú ở hồ Lâm, thường hay giả vờ yếu đuối, mỗi lần đến đêm trăng tròn là lại hiện thân dụ dỗ khách qua đường. Sau đó kéo vào trong hồ, nói là muốn tiêu dao cho thỏa tình chàng ý thiếp, kỳ thực là rọc xương cạo tuỷ, hút kiệt dương khí. Chưa đến mười ngày sẽ kiệt lực mà chết. Thi thể trôi lên mặt nước trong hình dạng mặt búng da beo, ai thấy cũng khiếp. Thủy quỷ trong hồ Lâm cũng sợ chạy trốn chết. Cho nên rất ít người lai vãng gần hồ, cho dù cảnh đẹp hữu tình cách mấy.

Trần giữ nhiều năm, tai mắt của nàng ta đã trải rộng khắp mọi góc ngách theo tuyến đường thủy, trong thành Khúc Giang có biến động nhỏ gì cũng không thoát khỏi mắt Ly Cơ.

“Có người nói, Kim Vân Tử đã xuất quan. Triều đình cấp bách vời chương môn các phái vào kinh.” Hàn Thiên hồ hững nói. Khí số triều Phụng Thiên đã tận, cho dù là đạo gia lớn mạnh cách mấy cũng không xoay nổi số trời. Nghe nói, đáp lại tấm thịnh tình của thiên tử, người các phái chỉ phản ứng cho có lệ. Người đi trà lạnh tanh, đừng nói là kẻ phạm phu tục tử tính toán như con buôn, đại họa thực sự ập tới, cao nhân siêu phàm thoát tục cũng khó tránh khỏi tầm thường nữa là.

“Hừ, Kim Vân Tử tới thì đã sao? Chúng ta hao hết tâm sức tạo ra huyết trận, chỉ có vài tên đạo trưởng cắc kè mà đòi phá được sao? Chỉ sợ hiện tại hần còn không biết huyết trận thật sự đang nằm ở đâu.” Ly Cơ đắc ý cười nhạo, “Còn nữa, huyết trận nghiêm mật, người ngoài khó mà nắm được chỗ then chốt. Chỉ cần sơ sẩy, không chỉ phá trận thất bại, mà còn hại chết cả thành Khúc Giang. Ha ha ha ha... đến lúc đó, coi gương mặt nhân từ lương thiện của Đế tinh biết phải trả lại công bằng cho thiên hạ ra sao!”

Nàng ta vỗ tay cười ha hả, lại thấy vẻ mặt bất động của Hàn Thiên, nụ cười có hơi héo một chút. Cặp mắt đảo một vòng, lại tươi cười rạng rỡ. Nàng ta bước một bước đến bên cạnh Hàn Thiên. Ly Cơ cười ngọt như mía, đuôi mắt dùng son quện màu đỏ tươi, tôn lên đoá hoa diễm lệ trên trán, “Hần mang theo đồ đặc ra khỏi thành, xem ra sẽ không quay về nữa. Ha ha... Hần công tử, đêm nào chú cũng uống rượu với hần, giờ

có quyền luyện không? Đạo trưởng mất một người bầu bạn, đơn thân lẻ loi mà đi, trên đường không biết có cảm thấy cô đơn không? Nếu không gặp phải phường hồ ly rắn rết nào đó mê hoặc cũng thiệt đáng tiếc ha.”

Nhẹ nhàng lùi một bước kéo giãn cự ly, Hàn Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta, “Chỉ cần không gặp chị là hên lắm rồi.”

Không muốn cãi vã với người này, Hàn Thiên quay đầu lại chăm chú quan sát hồ Lâm. Sắc trời âm u, hơi nước dày đặc. Sương mù lẫn quần trên mặt hồ. Nếu cúi đầu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, giữa mặt hồ dập dềnh có vô số luồng đen dài thông uốn lượn vòng qua vòng lại. Trông chúng hết như những con rắn nhỏ dưới nước, vừa đáng sợ vừa kinh tởm. Càng nhìn càng thấy những luồng đen không đầu không đuôi lấp đầy toàn bộ mặt hồ.

Nó là oán khí. Huyết trận trong lời đồn là một con ma thú khổng lồ, đang lặng lẽ phun ra nuốt vào đầy ắp khối đen oán khí. Oán khí ngút trời không ngừng tuôn ra từ huyết trận, đặc quánh trên hồ Lâm, bốc mùi tanh tưởi, người ngửi vào chỉ muốn ói.

“Tế phẩm ngày càng nhiều, hồ nước không che giấu nổi.” Hàn Thiên cau mày.

Ly Cơ cười nhạt, “Sớm muộn gì cũng thế.”

Thấy Hàn Thiên rút tiêu trúc trong tay áo ra định thổi, nàng ta cười khẩy một tiếng, “Đạo sĩ gõ đi rồi, chú hà tất phải tốn sức che giấu làm gì?”

“Y là Tử Dương chân quân chuyển thế, là môn đồ đắc ý nhất của Kim Vân Tử. U Minh kiếm đã tuốt khỏi vỏ, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Lẽ nào chị không biết?” Ngón tay chậm rãi ấn lên lỗ tiêu, tiếng tiêu nào nùng thoảng chốc chập chờn trên hồ Lâm.

Dường như đáp lại tiếng tiêu đứt quãng, những luồng đen trong hồ đang kịch liệt dao động bỗng nhiên lần lượt chui xuống đáy hồ. Sắc đen mênh mông chuyển thành một màu xám xịt mờ cảm.

“Hừ, chỉ cần có huyết trận, sẽ có một ngày thiên hạ là của thiên sư. Cho nên, ta sẽ vì y mà bảo vệ hồ Lâm. Dù là kẻ nào cũng đừng hòng cản trở đại nghiệp của thiên sư, kể cả chú.” Đột nhiên dẫn lên một bước, cặp mắt đỏ đậm của Ly Cơ quắc nhìn Hàn Thiên. Nàng ta cất giọng chói tai tỏ rõ quyết tâm, con người để lộ hung quang, dung nhan xinh đẹp nao lòng người bỗng lộ quỷ hình hung ác, “Chuyện huyết trận người ngoài khó nhìn thấu, song cũng khó tránh quỷ bên trong quấy phá. Đệ đệ tốt, nghe tỷ tỷ nói một câu, ngoan ngoãn mà trông coi tiệm đi. Thiên sư sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành vi càn quấy của chú nữa đâu.”

Lắc đầu, Hàn Thiên buông tiêu trúc, trấn tĩnh đối diện với nàng, “Tại sao?” Y vĩnh viễn không lý giải nổi sự cuồng si của nàng.

Hắn hiện tại, vốn đã không còn là sư huynh hào hiệp, ngổ ngược ngang tàng trên núi Chung Nam xưa kia nữa rồi, cũng không phải đạo sĩ trẻ tiêu sái ngạo mạn bên hồ Lâm ngày ấy. Suốt ngày chỉ có thể quán mình trong vải đen, mỗi ngày đều phải uống máu người để duy trì nhân dạng, đã không còn là người từ lâu. Diện mạo trong vải đen còn kinh khiếp hơn cả ác quỷ chốn hoang vu hẻo lánh. Người đó là hắn, nhưng có thật là hắn không? E rằng ngay cả hắn cũng không biết. Tại sao người này cứ khư khư cố chấp như vậy?

“Bởi vì ta thích y.” Hắt cao cằm, đồng tử Ly Cơ phát ra hào quang chói mắt.

“Y không thích chị.” Hàn Thiên thấp giọng nói.

“Ta tin y.” Lần nào cũng là câu trả lời đó. Như đinh đóng cột, không chút khoan nhượng. Tuy khoé mắt Ly Cơ rướm rướm, song nàng vẫn ngẩng cao đầu, biểu tình kiên định đến mức điên cuồng, “Ta tin y, cho dù y không tin ta. Nhưng ta vẫn sẽ tin y.”

Tin hắn chuyện gì? Tin hắn có thể ngồi trên thiên hạ, thành vua của tam giới? Tin hắn có thể khôi phục lại nguyên hình, nhớ ra bản tính xưa? Hay là tin có ngày hắn sẽ tỉnh giấc Nam Kha, yêu nàng như nàng hằng mong đợi?

“Ta tin y sẽ giữ lời hứa, quay về hồ Lâm, mua cho ta một hộp son.”

Hồi nàng còn là một con cá chép trong hồ Lâm, nàng thường hâm mộ những người đến hồ ngoạn cảnh. Chồng che chở vợ, cha nắm tay con gái, cả nhà cùng đi tảo mộ, thuận hoà ấm êm. Một người lẻ loi như nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác dịu dàng đó.

Hôm ấy có một hộp son rớt xuống hồ, vừa vịn chìm xuống trước mặt nàng, sau đó, bọt văng tung toé, một kẻ liêu minh lao xuống, qua tầng tầng lớp lớp nước, nàng chỉ trông thấy một gã đàn ông trẻ vận trường sam. Gã đàn ông ngốc này, không biết bơi mà cũng bày đặt nhảy xuống, đúng là không muốn sống mà. Nàng khinh thường ve vẩy đuôi, náu mình trong đám rong nước nghỉ ngơi. Tên ngốc kia vẫn còn vùng vẫy loạn xạ, làm cho mặt hồ âm ỉm động không thôi. Thôi được rồi thôi được rồi, coi như tích công đức cho tu vi của mình, nàng biến thành hình người, len lén nắm đai lưng của hắn nâng lên trên.

Gã đàn ông thoát chết trong đường tơ kẽ tóc ngồi trên bờ thở hổn hển, vẻ mặt đau khổ, “Làm sao bây giờ? Đặc biệt nhờ người ta mang từ kinh thành về mới có, nàng ấy nhất định sẽ thích.”

Cá chép dưới nước gật gù đắc ý. Gã đó mặt mũi cũng xoàng, vóc người không cao, da cũng không trắng, chưa kể nhìn còn có vẻ ngu ngu. Nhưng vì lẽ gì mà lòng bỗng thấy nóng quá? Người con gái trong lòng hắn nhất định hạnh phúc lắm. Phu quân thế này, cầu mong gì hơn. Nếu có người cũng có thể vì nàng mà nhảy xuống hồ vớt một hộp son thì thật tốt biết mấy?

“Công tử, hộp son của thiếp rơi xuống hồ.” Đêm vắng vẻ tịch liêu, hồ nước phản chiếu khuôn mặt quyến rũ kiều mị, nàng cất tiếng khóc thút thít níu chân người nam tử đi ngang qua. Nào là thư sinh bụng đầy kinh luân, nào là thương nhân gia tài bạc triệu, hay lãng khách khí phách hiên ngang... bọn họ nói thật nhiều lời ngon tiếng ngọt, phô bày không hết vẻ hào hiệp nhu tình, rồi thì thề non hẹn biển, hạ tuyết đông lời, miệng tuôn tràng giang đại hải, cùng thề hẹn dẫu cho sông cạn đá mòn cũng phải bên nhau. Nhưng chỉ khi nàng nói đến hộp son trong hồ, bọn họ đều bày ra vẻ ngần ngại, nở nụ cười gượng gạo cứng nhắc.

Nhìn khuôn mặt do dự của họ trong hồ, nàng đứng phía sau thầm cười khẩy.

Chỉ có y là ngoại lệ, gã đạo sĩ có dáng vẻ tươi cười bộc trực ấy.

“Nếu là vật cô nương thích, bản đạo sẽ lấy cho cô.” Y cười xán lạn rồi nhảy vào trong hồ, không hề lưỡng lự giây nào. Trong khoảnh khắc đó, nàng tựa như lại hoá thành cá chép, cách tầng tầng lớp lớp nước, nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung dẫu tầm thường nhưng lại ghi lòng tạc dạ đó.

“Ái chà, ướt hết rồi, tiếc quá.” Hộp son ướt nhẹp trong tay đạo sĩ hoá thành bọt nhão, đạo sĩ vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng cười với nàng, “Hôm khác ra phố, bản đạo sẽ mua cho cô nương hộp khác.”

Không thể gật đầu, không thể rời khỏi đôi mắt ngời sáng của y, nàng ôm chặt ngực của mình, tim nóng lên hăm hập.

“Y bảo, người xuất gia không nói dối. Nên ta tin y.” Bỏ lại Hàn Thiên cầm bắt này giờ, Ly Cơ bước lên mặt hồ. Đám sợi đen ẩn dưới đáy hồ bỗng tán loạn như đàn rắn bị kinh động, vội vàng tản nhanh bốn phía, sau đó lại quấn tụ lòng vòng dưới chân nàng. Ly Cơ dừng bước, nhắm mắt lại, nàng cảm ghét hồ nước không còn trong suốt này. Mở mắt ra, nàng lại dần bước về phía trước, trán ngẩng cao, sống lưng thẳng đuột. Mong manh ảo ảo như được gió nâng, uyển chuyển tựa bách điệp xuyên hoa. Đẹp vô ngần, lại dịu dàng tha thướt, “Thích một người chỉ đơn giản là tin người đó, tin hết thấy, toàn tâm toàn ý, một lòng một dạ, dẫu chết cũng không đổi thay.”

Nàng đứng giữa hồ, tấm áo đỏ chói lọi nhẹ nhàng phiêu hốt như tiên nữ. Hồ nước hỗn độn sóng bập bênh, bật lên làn da tuyết trắng của nàng. Ly Cơ nhìn Hàn Thiên từ nơi xa, từ từ trầm mình, “Đừng thương hại chị, nhìn lại mình đi. Chú có tin hắn không? Còn hắn? Hắn có tin chú không? A...”

Hàn Thiên thủy chung vẫn không mở miệng. Đôi môi đỏ mọng thoáng nhếch lên, Ly Cơ biến mất trong làn nước.

Thật lâu sau đó, quỳ kia vẫn đứng im không nhúc nhích, đám oán khí đen kịt lại càng quấy tràn lan khắp mặt hồ. Trời khuất bóng núi, mặt hồ tĩnh mịch được mây hồng nhuộm một màu đỏ au. Hàn Thiên mới chậm rãi ngẩng đầu, xoay lưng đi vào thành. Tay áo dài vung lên, tiêu trúc vẽ một đường cong duyên dáng trên không, im lìm đáp xuống hồ.

Chiều nay thành Khúc Giang neo người qua lại. Con người thật kỳ lạ, trước cảnh máu chảy thành sông ở Ngọc thành thì chẳng mấy may thương hại, buổi sáng còn hăng say mô tả lại thảm cảnh chết chóc của những sinh linh vô tội. Nhưng nhắc đến chuyện quỷ quái không thấy không chạm được thì lại nín khe như ve sầu mùa đông, chẳng dă động gì chuyện người bị gió cuốn không để lại dấu vết. Khắp thiên hạ đều bàn tán chuyện người bị mất tích, ngày nào cũng có con gái, chị em, anh em của người nọ người kia bị cơn gió quái gỡ bắt đi. Trước cửa mỗi nhà trong thành Khúc Giang đều dán bùa chú vàng khè vẽ đầy chu sa. Lão mù ở phố đông còn thề sống thề chết làm vậy là có thể xua đi điềm hung tránh ma quỷ, đảm bảo gia đình bình an, cả nhà vô sự.

Hàn Thiên thông dong bước qua cánh cửa dán đầy bùa chú, trộm cười giễu, nếu cái cửa này có tác dụng thì thế gian cần gì phải vẽ vời thêm chuyện, sinh ra một Phó Trường Đình làm chi?

Ba hôm trước, đạo giả vội vàng bỏ đi, không để lại chữ nào. Chỉ gửi lại một mẩu giấy được dán trên bàn sổ sách, mặt giấy trắng trơn, không viết gì hết. Hàn Thiên cầm cái gói dè trên mẩu giấy, bên trong là thuốc giải rượu.

Hồi sau, có người đến gõ cửa, tự xưng là tiểu nhị tiệm bánh bao ở tây thành, có một vị đạo trưởng đặt trước cửa ngân lượng và giấy nhắn, bảo là muốn tặng y một lồng bánh bao cải dầu. Còn đặc biệt dặn dò, chừng nào ra lò thì phải mau mau đem đến cho y.

Hàn Thiên cầm mảnh giấy, lảng máng nhớ lại, cách ít hôm, trong lúc uống rượu đã từng đề cập đến, y nhớ đồ chay trên núi Chung Nam. Đó là hương vị còn lưu lại trên lưỡi, ngày trước cảm thấy tâm thường, sau này tìm khắp chốn cũng không thấy. Có điều món bánh bao cải dầu ở thành tây cũng có hương vị na ná. Đặc biệt là mẻ sáng sớm.

Lúc đó đạo sĩ cũng say, còn hào hứng đề nghị chờ đến khi trời sáng phải mua mấy cái ném thử.

Rồi nhận được một trận cười nhạo của quỷ, “Nhà đó sáng sớm đã tắt bật khai trương, sợ đến lúc bình minh người hăng còn say vật vờ trên giường không đứng dậy nổi.”

Phó Trường Đình phản đối, đại trưởng phu đã nói là làm, hưởng hồ người coi trọng chữ tín như y.

Quỷ nhìn khuôn mặt đỏ như gà chọi không kém gì mặt mình kia, nửa tin nửa ngờ.

Hôm sau y quả nhiên say khướt dậy muộn. Một mặt ngẩng đầu lên nhìn kệ hàng cao đụng nóc nhà, mặt khác lấy tay day day trán.

Thế gian có mấy người nhớ rõ những lời hồ đồ trong lúc say chứ? Hàn Thiên ẩn mình trong phòng, len lén cười trộm cả ngày.

Hoá ra y vẫn còn nhớ. Một lời hứa đáng giá nghìn vàng, Phó Trường Đình thật sự không bao giờ thất tín.

Đạo sĩ gõ kia... cú đầu cười nhẹ một tiếng, Hàn Thiên bình thần bước trên con đường nhỏ rải đầy đá cuội với lối nhỏ đá tảng kia.

Từ ngoài ngõ nhìn vào, gian tạp hoá nho nhỏ bị chèn ép bởi cơ man bằng hiệu tiệm trà quán rượu. Nếu không nhìn kỹ thì mặt tiền tối tăm nhỏ hẹp kia lướt qua rất nhanh, không gây chú ý cho người khác.

Hai tiếng chuông leng keng, mỗi sáng sớm nghe tiếng chuông đồng giòn giã, y biết đạo sĩ kia đã đến. Đến nửa đêm, cũng hai tiếng chuông đó, đệm cho bước chân rời đi của đạo giả.

Kim Vân Tử giáo dục đệ tử rất tốt. Cho dù trẻ tuổi đầy hứa hẹn cũng không kiêu ngạo, bản thân có tuyệt kỹ cũng không cố ý khoe mẽ. Không huênh hoang, không lớn lối, cử chỉ lễ độ, phong thái mẫu mực. Tuy nhìn có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, kỳ thực cũng có điểm dịu dàng như nước.

Đẩy cửa gỗ ra, tiệm vắng hoe khiến Hàn Thiên thót chốc ngẩn ngơ, dường như trước gian kệ trĩu trĩu có thể thấy bóng dáng Phó Trường Đình vận đạo bào, xắn cao tay áo, xuyên qua khe hở rèm cửa, ánh mắt thoảng chốc lướt qua nhau, trong đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị, tia dịu dàng thoát loé lên rồi biến mất.

Bước qua lối hẹp giữa kệ hàng và bàn tính, vào trong nội thất âm u, nhìn thấy cửa thông ra sân sau đang mở, con quỷ nhướn mày kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía song cửa. Ngoài phòng, vừa đúng lúc ánh chiều tà sau cùng chìm xuống bức tường. Phía bên tường đông, vầng trăng khuyết đang từ từ bay lên. Dưới tầng

cây ngân hạnh sừng sững, một bóng người đứng quay lưng lại, ngẩng đầu lên nhìn đám lá xanh mơn vừa đâm chồi trên ngọn cây.

Tiến từng bước một, Hàn Thiên đi thật thong thả, không nhanh không chậm đến sau lưng người đó, “Đạo trưởng thích cây nhà tôi thật.”

Người dưới tàng cây nghe thế bèn từ từ xoay người, nét mặt trầm tĩnh, mày kiếm mắt hổ, trông mắt không gợn sóng, “Bần đạo có chút chuyện cần công tử để xác thực.”

Người vừa rồi còn vương vấn trong lòng, giờ lại chân chân thật thật đứng trước mặt. Đạo bào không lưu một hạt bụi, vạt áo cài cẩn thận đến tận cằm, liên quan cao cao trực chỉ trời xanh. Lướt qua thanh trường kiếm phía sau lưng y, bảo kiếm mệnh danh ‘U Minh’ đang say ngủ trong vỏ, tua kiếm màu xanh lạnh lẽo rủ xuống vai đạo giả.

“Có thể để tại hạ đoán xem, là chuyện quan trọng gì khiến đạo trưởng phải đích thân đến một chuyến đây?” Khoảng cách giữa quỷ và đạo sĩ là một sai tay. Sương mù lượn lờ, khói quỷ nhọt nhọt phụt lên từ mặt đất, quần quít giữa hai người. Giọng của Hàn Thiên không có vẻ gì chông chênh, gió mát hây hây tăng thêm phần hiu quạnh, “Nghe nói chiến trận ở Ngọc thành giằng co dữ dội, chắc là Hách Liên tướng quân lo lắng.”

Sương khói phía sau Phó Trường Đình đứng yên, mặt người kia chẳng hề tỏ rõ vui buồn.

“Trận chiến ở Ngọc thành vô cùng quan trọng, nếu thắng có thể thống nhất thiên hạ, thu phục Cửu Châu. Nhược bằng bại tức máu nhuộm sa trường, một đi không trở về. Lang Gia Vương điện hạ nhất định cũng lo lắng.” Hàn Thiên ngân nga thật chậm, cổ ý kéo dài những từ cuối cùng. Y hồ hững nhắc tay lên phôi tay áo của mình, ngón tay thanh mảnh gầy trông như xương trắng, bàn tay gầy gò xương hạ xuống, đôi môi nhợt màu khê cong lên bày ra vẻ chế giễu, “Người ta bảo rằng dưới trướng Lỗ Tĩnh Vương có quân sư Thiên Cơ Tử bí mật sử dụng cấm thuật Chung Nam, giảng huyết trận. Không phá được huyết trận, Lỗ quân sẽ bất bại, Tần Lan Khê không thể chiến thắng. Nhìn tình hình giao chiến hiện tại, quân Lang Gia tập kích nhiều lần không thành, lương thảo không còn nhiều nữa, lòng quân dĩ nhiên dao động. Dù quân Lỗ Tĩnh Vương thương vong vô số, nhưng bên trong có yêu thuật của Thiên Cơ Tử tác loạn, bên ngoài có oán khí huyết trận giết người, Ngọc thành phòng thủ hết sức kiên cố, muốn công thành quả là khó hơn lên trời. Huống chi, oán khí không chỉ giết người mà còn có thể giúp người, cho dù quân lính già yếu, tinh lực không còn nhiều, nhưng chỉ cần bị oán khí mê hoặc, có thể kích thích tinh thần, gia tăng ý chí chiến đấu, có thể khiến con người không biết mệt mỏi, bất chấp đau đớn. Khi chém giết, chưa kiệt sức mà chết tuyệt đối không dừng tay. Nói bọn họ là yêu quân cũng chẳng sai. Tính sơ sơ, tối đa ba ngày nữa, nếu không phá được huyết trận của Thiên Cơ Tử, Lang Gia quân tất bại binh như núi. Đến lúc đó, đừng nói là Cẩm châu, sợ là những thành trì chiếm được cũng phải hai tay dâng cho người ta.”

“Cho nên...” Hàn Thiên buông tay. Âm khí dày đặc, quỷ khí mênh mông, tay áo dài của y chấm đất, đầu hơi ngẩng lên, nhàn nhã nhìn khuôn mặt lạnh lùng của đạo giả, “Lần này đạo trưởng đến đây, chắc hẳn liên quan đến huyết trận của Thiên Cơ Tử.”

Đạo sĩ không lắc cũng chẳng gật, ánh mắt sâu hun hút không chớp một lần, đột nhiên tiến lên nửa bước, thân hình cao lớn vượt hơn Hàn Thiên một cái đầu, “Hàn công tử ở Khúc Giang nhưng vẫn quan tâm thiên hạ, đáng kính đáng kính.”

“Tôi là một con quỷ rảnh rồi, đã cư ngụ nhân thế, tự nhiên sẽ để tâm đến chuyện thời sự, nghe lời ông tiếng ve, không thì biết lấy gì mà trà trộn nhân thế?” Nâng ánh mắt lên vài phân, Hàn Thiên tròn tru đáp lại.

“Bần đạo đến đây không phải vì huyết trận, chỉ có vài chuyện nhỏ muốn lãnh giáo công tử.” Phó Trường Đình trầm giọng nói. Y cúi đầu xuống khóa chặt ánh mắt của người kia, ánh trắng tỏ ngời trên cao như dát lên vài phần lạnh lẽo lên khuôn mặt tuấn lãng, “Hàn công tử, người đoán sai rồi.”

13. Chương 13

“Bần đạo đến đây không phải vì huyết trận, chỉ có vài chuyện nhỏ muốn lãnh giáo công tử.” Phó Trường Đình trầm giọng nói. Y cúi đầu xuống khoá chặt ánh mắt của người kia, ánh trắng tỏ ngời trên cao như dát vài phần lạnh lẽo lên khuôn mặt tuần lãng, “Hàn công tử, người đoán sai rồi.”

Bóng cây lay động, cành lá rung rinh. Tiếng lá cây sà sạt vọng trên đỉnh đầu liên hồi. Rõ ràng không có gió, nhưng lá cây ngân hạnh không ngừng run rẩy.

Trăng lưỡi liềm đằng xa tựa lưỡi hái, dòng sáng trắng xanh xuyên qua lá cây rớt xuống đám sương, tràn lên đạo bào không nhuộm hạt bụi nhỏ của đạo giả, giữa quảng sáng hư ảo, càng khiến y tựa như tiên trên trời giáng phàm.

“Sao?” Tim Hàn Thiên đập mạnh đến loạn nhịp, “Vậy thì chuyện gì?”

Suy nghĩ lại, trong lòng liền có đáp án, “Thuật che mắt.”

Cao thủ pháp thuật có thể dùng vật chết như cây hoặc đá rồi thi triển thuật, biến thành vật gì cũng được. Giống như Ly Cơ biến đất sét thành hộp son. Thuật sĩ tinh thông phép ấy có thể biến vật chết thành vật sống, thậm chí có thể biến cành cây thành người. Công lực không nhiều thì chỉ duy trì được trong chốc lát, nhưng tu vi cao thâm thì có thể kéo dài mấy tháng mà không bị ai phát hiện.

“Người dùng thuật che mắt để đánh lừa Ly Cơ, giả vờ vào cung, thực chất là đi nơi khác.” Hàn Thiên thì thầm với chính mình, suy nghĩ vụt nhanh trong đầu. Bỗng nhiên cả người run lên, nhẹ nhàng lùi về sau, ánh mắt nhìn Phó Trường Đình đầy vẻ đề phòng, “Người về Chung Nam.”

Tựa như lường được phản ứng của y từ trước, Phó Trường Đình cũng không kinh ngạc, phẩy lá rụng trên vai xuống, ngón tay vẽ một đường, quỷ khí lượn lơ lập tức tứ tán, “Sau núi Chung Nam, dưới Tư Quá Nhai, có một ngôi mộ chôn di vật, tiểu sư thúc có còn nhớ chăng?”

Một tiếng ‘tiểu sư thúc’ mới thân thiết làm sao, nhưng với Hàn Thiên chẳng khác gì sấm vọng bên tai, “Chung Nam nếu có đệ tử qua đời, sẽ lập y quan trùng[1] dưới Tư Quá Nhai để gửi gắm thương nhớ.”

Bất giác, quỷ kia lại lùi thêm một bước.

“Không sai.” Phó Trường Đình gật đầu, mặc Hàn Thiên liên tục lùi về sau, y cũng chẳng vội vàng cũng chẳng thông thả, tiến đến gần, “Bần đạo may mắn, nhìn thấy mộ phần của sư thúc Kim Linh Tử ở đó.”

“Câm miệng!” Quả nhiên con quỷ kia lập tức thất sắc. Phó Trường Đình còn chưa dứt lời đã bị y cao giọng cắt ngang.

Hàn Thiên kích động, tay phải bất thần vung lên xuất chưởng về phía Phó Trường Đình. Phó Trường Đình cũng không né tránh, đứng đấy đón lấy song chưởng xuất ra. Trong khoảnh khắc chớp nhoáng liền bắt lấy cổ tay phải của Hàn Thiên. Quỷ khí trắng trắng như sương, vụn rơi xuống đất, thoáng chốc rung động. Giữa màn sương, chủy thủ trong tay Hàn Thiên chỉ còn cách ngực Phó Trường Đình chừng bốn thốn, thân đao sáng bạc như tuyết, lưỡi đao còn ánh màu lam nhạt.

“Triệt!” Quát khê, vẻ mặt Phó Trường Đình bất biến, đồng thời dùng lực lên cổ tay phải. Hàn Thiên kêu một tiếng đau đớn, ngón tay buông lỏng, chủy thủ tẩm độc lập tức rớt xuống đất. Quỷ khí phóng tới trùm lấy nó rồi tan biến trong không khí.

“Hoá ra, đạo trưởng đến để lôi lại chuyện cũ.” Tay phải bị giữ lấy không rút ra được, toàn bộ cánh tay bị Phó Trường Đình mới rồi thi triển cầm nã thủ mà đau đớn không tả xiết, Hàn Thiên cắn răng ngẩng đầu lên, sự phẫn nộ vẫn nguyên vẹn trong mắt, hung hăng địch lại vẻ lạnh lùng của người kia, “Không sai, trước kia ta giết y đấy. Thì đã sao? Một mạng đổi một mạng, ta đã vong thân từ lâu, thế còn chưa đủ sao? Vậy thì dẫn ta đến luân hồi thai đi, Hàn Thiên cam lòng bồi thường y chín mệnh.”

Đạo giả hơi cúi đầu, đồng tử bị ánh trắng chiếm cứ, chỉ có lòng bàn tay giữ lấy cổ tay Hàn Thiên là nóng hổi, tựa như buổi tối kia, có thể hoá thành một ngọn lửa cháy đượm.

“Sư đệ ăn trộm, sư huynh cũng ăn trộm. Chắc chắn, hôm nay mà không trừng trị hai tên phản đồ này, danh dự xưa nay của Chung Nam ta sao còn có thể giữ vững? Phái Chung Nam ta còn mặt mũi nào tồn tại trên đời?”

Sư huynh hấp hối trong lòng y, y liên tục lắc đầu phủ nhận tất cả, nhưng bọn người cầm đuốc mang trường kiếm kia vẫn không chịu buông tha. Bọn họ cười nhạo, bọn họ khinh thường, bọn họ chính nghĩa đường hoàng buộc tội, “Nói mau, tại sao các người thông đồng cấu kết phản bội sư môn? Lư hương đâu? Thẻ tre đâu? Các người có ý đồ gì? Khổ tâm bày kế, ắt có âm mưu.”

“Tôi không biết. Tôi không biết.”

“Đồ phản bội! Còn dám mạnh mẽ cãi chối! Kim Linh Tử ta hôm nay sẽ vì sư môn trừ hại.” Đạo nhân dẫn đầu có gương mặt quen quen, ngọn lửa u ám hắt ra tia sát khí lộ lộ trong mắt gã, “Các người vốn đã bày mưu tính kế từ lâu, trước thì trộm đồ trong bảo khố, sau thì lên tập cấm thuật. Cuối cùng thì tàn sát Chung Nam, đoạt lấy thiên hạ. Có phải không? Các người mưu đồ phản nghịch.”

“Sư huynh, tôi không có. Tôi...”

“Ai là sư huynh của ngươi? Phản tặc, chó lộng ngôn!” Không đợi Hàn Thiên phân bua, gã bỗng nhiên xoay lại, đối mặt với mọi người, chỉ tay vào y và sư huynh trong lòng mà cất giọng sang sảng, “Bọn chúng không chỉ khi sư diệt tổ, còn muốn rắp tâm hại người, ý đồ xấu xí thiên hạ. Tâm địa rắn rết không khác gì loài yêu quái gieo rắc tai họa cho nhân gian. Chung Nam từ xưa đến nay luôn trong sạch, há có thể để loài yêu ma vậy bẩn danh dự, ô nhục sư môn! Đệ tử Kim Linh Tử, từ nhỏ đã được sư tổ giáo huấn, từng lập thế trừ gian diệt ác, làm rạng danh phái Chung Nam. Hôm nay may mắn, phát hiện ra hành tung nghịch tặc cùng các sư huynh đệ. Nghịch tặc cần rõ, mồm mép gian trá. Mọi người ở đây đều trông thấy chúng nửa đêm cấu kết với nhau. Chứng cứ phạm tội rành rành, sao có thể cãi lại? Hai người bọn chúng một kẻ thì lên trộm bảo vật, một kẻ thì cãi lại pháp chỉ lên luyện cấm thuật, mưu đồ đã rõ, chúng muốn gây bất lợi cho Chung Nam. Kim Linh Tử bất tài, nguyện hi sinh danh dự bản thân, bảo vệ uy danh của Chung Nam ta, tự tay giết chết hai kẻ này, tuân theo giáo huấn của sư tổ.”

Hay cho những lời đánh thếp chính nghĩa, hay cho gương mặt chính khí凛凛 liệt. Trường kiếm tuốt khỏi vỏ, long ngâm vi vút.

Ánh lửa bập bùng hun mất y cay xè. Sư huynh nằm trong lòng y, tay vẫn che kín ngực sư huynh, máu giãi ra không ngừng thấm ướt lòng bàn tay, “Các người chó vội vu oan cho người khác. Chuyện ăn cắp đồ trong bảo khố là có thật, Hàn Thiên đã nhận tội từ lâu. Còn chuyện khác, chứng cứ đâu?”

“Chứng cứ? Sau khi ngươi xuống núi, hần vẫn qua lại với người chính là chứng cứ. Tối nay hần bị thương nặng tìm đến người chính là chứng cứ. Đến nước này rồi mà ngươi còn bảo vệ hần chính là chứng cứ.” Bọn họ hùng hổ quát tháo, ánh lửa hắt ra từ trường kiếm chậm chậm áp sát, lưỡi đao bén ngót nhuốm gió đêm rét mướt nhẹ nhàng chia vào mặt y, “Nếu không có chuyện khuất tất, tại sao ngươi chỉ nghe theo lời hần?”

Cách nói mờ ám cùng ngữ điệu ngả ngón rước lấy vô số tiếng cười cợt giễu.

Hàn Thiên ngậy ngốc nhìn ánh lửa sáng rực trời đồng thời soi rọi những khuôn mặt nửa lạ nửa quen kia, lòng chợt tỏ tường, thực ra bọn họ đã định tội y và sư huynh từ lâu rồi. Đã là hàng yêu phục ma, chính đạo thì không cần nhiều lời phân rõ thị phi với tà ma ngoại đạo. Đây gọi là diệt cỏ tận gốc, môn hạ Chung Nam tuyệt không đuổi lắm ác đồ. Truy nã kẻ phạm tội là bổn phận, diệt trừ ác nghiệt mới là công lao lớn nhất.

Cái gọi là con gà gan nhau tiếng gáy, cái gọi là đao to búa lớn, không phải chỉ có phạm phụ tục tử mới quan tâm đến loại hư danh này.

Lòng bàn tay dính đầy máu lạnh lẽo di chuyển, mò lấy thanh bội kiếm của sư huynh nằm dưới đất, “Ngươi qua đây, ta muốn nói cho ngươi một bí mật. Ta chỉ nói cho mình sư huynh nghe mà thôi.”

Hoả quang, huyết quang, kiếm quang, tất cả hội tụ thành một đốm tươi mà y chưa từng thấy bao giờ. Với trường kiếm trong tay, y muốn cho tất cả bọn họ thấy thế nào là một tội danh thật sự.

“Nghịch tặc Hàn Thiên, tính cách quái gở, tà niệm sâu nặng. Ăn cắp bảo vật, không chịu hối cải. Còn dùng kiếm giết người, sát hại đồng môn, giúp nghịch tặc Thiên Cơ Tử chạy trốn, tội không thể tha. Không diệt thì không thể uy chấn thanh danh của Chung Nam, không giết thì không thể gương cao chính nghĩa của

trời đất.” Chung Nam lục ghi chép, “Cuối tháng tám Sùng Quang năm thứ ba, nghịch tặc Hàn Thiên đền tội. Thiên Cơ Tử không rõ tung tích.”

“Chuyện hôm qua, coi như chết cùng hôm qua. Chuyện hôm nay, thì phải tính cho hôm nay.”

Âm thanh lạnh tanh vọt ra khỏi miệng của Phó Trường Đình, giọng điệu xa xăm, ngôn từ kiên định, không khỏi kéo Hàn Thiên quay về từ dòng hồi tưởng xa xôi.

Hàn Thiên lại gồng mình cứng cổ, “Chỉ sợ đạo trưởng nhắc lại chuyện xưa, là muốn hôm nay tôi chết.”

Phó Trường Đình không đáp lời ngay. Y lắc đầu, đôi mắt sâu hút nhìn thấy bên dưới khuôn mặt quật cường là trái tim suýt bật khóc của Hàn Thiên, “Người hổ thẹn.”

Người này sống ở đạo quán từ nhỏ đến lớn, học lòng từ bi, tu hành thanh tịnh, tôi luyện tự tại. Đêm đó y giết người xong thì bỏ trốn, rồi từ đám mây nhảy xuống đầm lầy.

Cổ tay bị nắm chặt giãy dụa kịch liệt như rắn quẫy. Sự phẫn nộ kinh người toát từ mắt quỷ, “Lấy mạng đền mạng, ta không thẹn với lòng!”

Hàn Thiên càng giãy dụa, tay Phó Trường Đình càng siết chặt như gọng sắt, thế nào cũng không buông ra. Y đã đoán trúng rồi, con quỷ này khẩu thị tâm phi.

Tự mình đâm đồng môn là một đám mây mù mãi không thể xua tan trong lòng. Con quỷ luôn miệng tự xưng vô tình vô nghĩa, đeo cái mặt nạ vô tình vô nghĩa, bày ra vẻ tươi cười vô tình vô nghĩa, nói những lời vô tình vô nghĩa, kỳ thực không có giây phút nào không hối hận, không giây phút nào nguôi ngoai, không giây phút nào quên lãng. Y là người như thế, lúc sống cũng vậy, chết đi cũng vậy. Càng lưu tâm càng tỏ ra hồ hững, mạnh miệng nhưng mềm lòng, trên mặt viết lên chữ ‘không liên quan đến ta’, trong lòng lại từng khắc phổ độ chúng sinh. Trái tim từ bi như thế, mà y lại lầm đường tu hành, đáng nhẽ không nên vào Bạch Vân Quán, mà nên đến Miếu Già Lam.

Con quỷ nổi giận cùng cực bắt đầu lớn tiếng chửi mắng. Đạo giả một mực vờ có tai như diếc, bỗng nhiên kéo tay y, buộc y phải tiến gần nửa bước. Lòng bàn tay dịch chuyển, da thịt áp ủ bao lấy tay người kia.

Hàn Thiên hoảng sợ giật ra, chân mày nhíu chặt, mười đầu ngón tay nhọn hoắt vươn dài quét qua ngón tay Phó Trường Đình không chút khách khí, dựng thẳng giữa hai người, đầu móng tay lóe sáng, trên móng có độc, vàng sáng màu lam lóe trong mắt con quỷ, “Buông ra!”

Đạo trưởng làm lơ trước sự uy hiếp của y, chỉ cúi mắt nghĩ ngợi, nắm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay và chỗ giữa ngón tay của y, cuối cùng ấn xuống vết tích còn sót lại của ngón áp út trên tay phải, xoa nhẹ nhẹ, tựa như muốn từ sự tiếp xúc không ngừng này mà hiểu được cái đau trong khoảnh khắc khi bị mất một ngón tay.

“Lấy mạng đền mạng, vậy đủ rồi.” Phó Trường Đình nói. Giọng nói trầm thấp khàn khàn len lỏi giữa quỷ khí, như muốn trấn an con quỷ đang nôn nóng.

Hàn Thiên thôi giãy dụa, đường nhìn hạ xuống, dừng lại nơi tay họ đan vào nhau, sau đó vội vàng xoay mặt đi.

Phó Trường Đình luôn nắm tay y một cách khó hiểu. Ban đêm đương uống rượu, Hàn Thiên say, tay run không cầm nổi chén. Người kia nhẹ cười vươn tay đến giữ giúp y chén rượu sắp sánh ra ngoài. Đầu móng tay tròn bầu lướt qua miệng chén sắp đổ tràn, phủ lấy tay y, vết chai mỏng cạ vào lòng bàn tay, ngón cái mân mê lẫn quần chỗ thiếu mất ngón. Nhiệt độ cực nóng của đạo giả từ ngón tay chạy khắp toàn thân quỷ, Hàn Thiên lập tức cứng hết cả người. Vậy mà Phó Trường Đình vẫn thản nhiên nắm tay y, khuôn mặt đoan chính thanh nhã dưới trăng ngàn không hề tìm thấy chút gì gọi là ngượng ngùng. Răng ngứa ngáy muốn hỏi đạo sĩ nhưng không thể bật thành lời, chỉ là một khoảnh khắc rũ mắt dịu dàng của đạo sĩ, đã khiến con quỷ miệng mồm lợi hại không thể nói thêm lời nào nữa.

Nói thế nào thì đối với Phó Trường Đình, làm cái gì cũng là thiên kinh địa nghĩa. Một giây trước khi say quá cần câu, con quỷ kia đã phẫn nộ nghĩ thế.

[1] Y quan trùng: mộ chôn quần áo và di vật của người quá cố.

Lặng vắng tư bề. Bầu không khí trầm mặc khiến quỷ khí cũng trở nên lặng đặng hơn, tầng tầng lớp lớp lá cây rung rinh ào ào, dù không có gió, nhưng sự rung động của lá cây vẫn đặc biệt rõ ràng.

“Đạo giả vượt ngàn dặm chạy về Chung Nam, chắc không chỉ đơn giản là bái tế tiền bối.” Từ ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp dễ chịu khiến lồng ngực trống rỗng của y bỗng quặn đau. Hàn Thiên cố gắng trấn định khí tức, giương mắt lên nhìn cây ngân hạnh đằng sau Phó Trường Đình.

“Bản đạo điều tra được một chuyện dưới núi Chung Nam.” Ngón cái vẫn chắp nhất áp trên vết gồ dị dạng, xoa một vòng rồi lại một vòng. Phó Trường Đình tiến thêm một bước, đứng gần Hàn Thiên hơn, “Đầu năm ngoái, thôn dưới núi Chung Nam xảy ra chuyện lạ. Có người nửa đêm lên vào thôn trộm đồ, khi bị người đi tuần tra phát hiện thì hoá thành sương khói tẩu thoát. Sau đó, những nhà trong thôn kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện bị mất thứ gì.”

“Là do phát hiện đúng lúc, kẻ trộm còn chưa kịp ra tay thì đã bị người tuần tra phát hiện đuổi đi.” Hàn Thiên nói xen vào.

“Có lẽ.” Đạo giả dừng một chút, rồi lại tiếp tục nói, “Sau đó có người phát hiện ra đồng ruộng sau nhà mình bị người ta đào ra một cái hang, hang ấy cũng nhỏ thôi, bên hang còn vương lại mấy mảnh xương vỡ. Mà đó cũng là chỗ người tuần tra đêm phát hiện ra tên trộm.”

Nói đến đây thì Phó Trường Đình dừng lại. Hàn Thiên cũng im lặng, khoé miệng nhếch lên chờ đợi.

Đạo giả ngẫm nghĩ một hồi, “Bản đạo may mắn nên lần này quay về bắt gặp nó trong thôn. Nó là xương ngón tay, đáng tiếc là ở giữa thiếu mất một đoạn. Công tử có cảm thấy điều gì kỳ quặc không?”

Y vẫn dùng giọng điệu như lúc nói cười trước đây, âm thanh nhẹ nhàng, pha một chút êm dịu. Trước kia, có lần con quỷ đang say thì nổi gan trêu đạo sĩ, “Lúc người niệm chú trừ tà, có nữ quỷ nào nghe xong mà mê mẩn không?”

Đạo sĩ gỗ không hiểu câu hỏi móc lò của y, còn dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh đối đáp, “Pháp chú lập ra là để định thân trừ tà, bị pháp chú vậy khốn thì có gì đáng ngạc nhiên?”

Ồi cái tên đạo sĩ ngổ này... Hàn Thiên cười không nín được, “Không lẽ đạo trưởng chưa từng nghe nói về đẹp động lòng người sao? Ha ha, đâu chỉ động lòng người, e là quỷ cũng phải rung rinh na.”

Đạo sĩ gỗ chớp mắt mấy cái, suy tư một hồi mới vỡ lẽ ra con quỷ này dám đem y trêu đùa, lập tức lộ vẻ giận dữ, khuôn mặt tuấn tú không che đậy nổi một thoáng bị què lướt qua.

Còn con quỷ kia nhìn thấy hết thấy những biến hoá trên mặt đạo sĩ, vỗ bàn cười nghiêng ngả không kiêng nể chi cả.

Nhưng giờ Hàn Thiên cười không nổi, “Kỳ quặc thật đấy. Có thể do thôn dân nhạy cảm quá, xương ngón tay đó bị chó hoang quật mộ tha đi, trước đó không để ý thấy thôi.”

“Công tử nói có lý.” Đạo giả gật đầu, nét mặt vẫn thản nhiên, dường như đã tính toán kỹ lưỡng. Y nắm tay người kia, ngón cái khê vuốt chỗ cụt, rồi dần dần ép mạnh xuống, “Nó cũng là ngón áp út giống người vậy.”

Hàn Thiên đáp, “Trùng hợp thôi.”

“Đoạn giữa bị đánh cụt cũng ở vị trí tương đồng với cái trên kệ hàng của công tử.”

“Thiên hạ vạn sự, kỳ diệu nhất ở một chữ ‘khéo’.”

“Hàn công tử, xương ngón tay của người đâu rồi?” Ngón tay thon dài mạnh mẽ bỗng nhiên siết chặt. Phó Trường Đình vẫn tỏ vẻ ung dung, song ngón tay âm thầm vận lực.

Hàn Thiên không né cũng không lùi, một tia sáng chột loé trong mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục sự trấn định, “Nghe theo lời dặn của đạo trưởng, bảo quản đàng hoàng.”

“Có thể cho bản đạo xem không?”

“...” Hàn Thiên im lặng không đáp. Khuôn mặt thanh tú sắc sảo giăng đầy sương mờ. Y đem khí lực toàn thân ngưng tụ ở tay phải, muốn giật tay ra.

Ngón tay thanh mảnh của đạo trưởng cứng như thiết, chưa từng buông lỏng. Phó Trường Đình kéo tay y, đôi mắt đen như mực không mấy may chao động, “Xương ngón tay trên kệ không phải của người, xương của người được chôn bên dưới cây ngân hạnh.”

Huyết trận nuốt lấy sinh linh, sinh ra từ oán niệm. Phàm là người bày bố huyết trận, phải dùng vật mình quý trọng hiến bên trong mắt trận. Oán khí của huyết trận không chỉ phát ra từ những người vô tội chết oan, mà nguồn cơn của nó phát sinh từ chính tâm oán hận của người lập trận.

“Trước đây người giúp Thiên Cơ Tử bỏ chạy, bị thương nặng không chữa trị, sau đó rớt vực mà chết, không để lại di hài. Đoạn xương ngón tay là di hài duy nhất của người.” Đối với một kẻ không có gì, đó chính là vật duy nhất của y. Trên thế gian này còn thứ gì quý giá hơn chính mình? Huống hồ, ngoài đoạn ngón tay đó còn thứ gì có thể khiến y nhớ hơn về những ân oán thị phi ngày trước?

“Vật quan trọng thế mà lại vứt bừa trên kệ hàng, tất có ẩn tình.” Kim Vân Tử dạy dỗ y quá tốt, cho dù là lúc này rồi, Phó Trường Đình vẫn bình tĩnh trấn định, nói gọn hơn, giống như đang bàn xem trăng đêm mai có tròn hơn trăng đêm nay không vậy.

“Nơi người tuần tra phát hiện kẻ trộm cũng chính là chỗ sân người ở trước kia.” Phó Trường Đình bổ sung.

“Người... cả những chuyện này... cũng tra ra?” Hàn Thiên không kiềm chế nổi kinh ngạc, bật thốt.

Đạo giả hơi nghiêng đầu, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, “Không, không phải trong sân, mà ở sau phòng.”

Trải qua trăm năm gió mưa, biển xanh hoá nương dâu, thôn nhỏ dưới chân núi khi xưa đã dời đổi nhiều lần, bố cục đổi thay triệt để từ lâu. Vậy mà gã đạo sĩ tích cực này vẫn có thể tra ra cả nơi cư ngụ trước đây của y.

Hàn Thiên rung mình, vẻ mặt càng thêm căng thẳng. Xương ngón tay trên kệ đúng là không phải của y. Hôm đó thấy vẻ mặt nghiêm túc chuyên tâm nhận định từng món hàng của đạo sĩ quả thật buồn cười, nên mới nổi hứng trêu đùa, nào ngờ lại thành mầm mống tai hoạ cho ngày hôm nay.

“Tôi đoán đúng rồi phải không, tiểu sư thúc?” Đạo giả nghiêm nghị yên lặng đợi hồi âm của Hàn Thiên, đôi đồng tử đen mực mơ hồ sáng quắc, rọi vào khiến y lạnh cả người.

Hay cho một tiếng ‘tiểu sư thúc’, càng gọi càng khiến lòng y trống rỗng, tựa như dưới chân núi Chung Nam trước đây, mấy đạo tử mặt bầu bĩnh đứng ngoài sân, ngọt ngào gọi y là sư huynh.

“Ha...” Một tiếng cười nhạt vụt khỏi đôi môi mỏng của Hàn Thiên. Con quỷ không lui về sau mà ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi đón lấy chất vấn của người kia, “Ý của đạo trưởng là tôi đem xương ngón tay của mình chôn dưới tàng cây, giăng huyết trận, trợ giúp Lỗ Tĩnh Vương đăng cơ? Tội danh lớn thế này xem ra còn ác độc hơn cả tội phản nghịch đấy chứ.”

“Chứng cứ đâu?” Không đợi Phó Trường Đình trả lời, Hàn Thiên bỗng nhiên nắm tay người kia tiến lên sát rạt, ép buộc đạo giả thân hình cao lớn phải lùi về sau một bước, “Đạo trưởng có chứng cứ thực tế không? Chỉ bằng một đốt xương sắp thành tro thì không đủ để định trọng tội đó.”

Quỷ khí như sương bạc biến ảo di chuyển thần tốc xung quanh, bay càng lúc càng cao, suýt che lấp ánh trăng ngà đầu tường. Cây ngân hạnh rung lắc dữ dội, cành cây to khoẻ không có gió tự lay động, biên độ lớn như thể đang hứng lấy một trận mưa rền gió dữ. Móng tay của Hàn Thiên lại vươn ra, toả màu lam nhạt đẹp lạ lùng.

“Đó chính là chuyện thứ hai tôi muốn thỉnh giáo công tử.” Trong bầu không khí căng thẳng tột độ, Phó Trường Đình bình tĩnh nói.

Đôi mắt sâu hút như vực thẳm có phần ngụ ý nhìn xuống dưới, ngầm bảo Hàn Thiên chú ý tay của mình. Tay phải của quỷ này giờ vẫn không thoát khỏi ràng buộc, bốn ngón đâm về phía trước vẫn bị nắm chặt, sát móng tay dài ngoằng tằm độc có lam quang chuyển động.

Môi Phó Trường Đình mấp máy, niệm gì đó, nhưng chỉ thì thào rất nhỏ, không nghe thấy tiếng vang nào. Từ từ, bên dưới lam quang xuất hiện một thứ gì đó sậm chầm chậm tràn ra, chảy xuôi xuống dưới, không lâu sau thì nhỏ thành giọt giữa bàn tay trắng ếch. Là máu, màu đỏ tươi không ngừng cuộn ra từ đầu ngón

tay của y, chảy liên tục xuống dưới, mùi máu tươi tanh tào phát tán, hoà lẫn vào quỷ khí, quần quít xung quanh hai người họ.

Không lâu sau, toàn bộ tay của quỷ ngập trong màu đỏ sẫm, ống tay áo rộng thùng thình cũng dính máu lổm đổm. Thế nhưng máu vẫn không ngừng chảy ồ ạt từ giữa ngón tay. Hàn Thiên phát hiện ra không chỉ có móng tay mà cả bàn tay cũng nhỏ máu tí tách. Tay trái vốn buông thõng xuống được Phó Trường Đình cầm lên cũng đang vậy đầy máu tanh.

“Gần đây công tử dính không ít thứ như bẩn.” Phó Trường Đình xỏ thẳng. Tay của y cho dù nắm chặt lấy tay Hàn Thiên, nhưng vẫn sạch sẽ như cũ, không hề dính chút máu.

“Người hạ chú thuật với ta.” Họng khan, Hàn Thiên sững sờ nhìn người kia, sắc mặt dần nhợt nhạt.

“Thuật hồi tố.” Đạo giả thừa nhận ngay, “Bị hạ phép rồi, nếu hai tay dính máu tanh, nhẹ thì có mùi lạ, nặng thì chảy máu. Càng nhiều người...”

Y cố tình không nói tiếp, thông thả nhìn hai tay liên tục nhỏ máu kia, Hàn Thiên bỗng run lên, ngón tay co lại, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Nếu dính càng nhiều, mười ngón tay sẽ đau nhức, đau không nói nên lời.” Dùng giọng điệu khô khan như đang đọc kinh văn, Phó Trường Đình hỏi rành rọt từng chữ, “Công tử tự xưng là người lương thiện. Vậy xin hỏi các hạ, sát nghiệt này ở đâu ra?”

Đau đớn theo dòng máu tuôn ra tựa như bị muôn ngàn mũi kim châm vào khắp tay, ăn sâu vào khắp tứ chi, nóng rát xâm nhập xương tuỷ, len lỏi từng góc ngách của cơ thể. Nếu không nhờ Phó Trường Đình vững vàng giữ tay y, y đau đến quỵ người xuống đất. Hàn Thiên nghiến chặt răng cũng không thuyên giảm cơn đau, “Người... hạ chú lúc nào?”

Phó Trường Đình nhìn y từ trên cao.

Đau đớn len lỏi vào nơi sâu nhất trong ngực, trong lồng ngực rỗng tuếch, trái tim vốn đã ngừng đập từ lâu, ấy vậy mà đau đớn ấy đang xâm chiếm toàn bộ trái tim, dường như đem mọi thống khổ trên người tụ lại một chỗ trong tích tắc.

Người này thích nắm tay y. Đứng trước kệ hàng, xuyên qua khe hở giữa rèm mà vút nắm tay y. Lúc nhẹ nhàng va chạm, nhờ ống tay áo rộng thênh che giấu, ngón tay ấm áp cọ vào lòng bàn tay. Lúc nâng chén vui đùa, mắt mờ lung trong cơn say chéch choáng vẫn có thể cảm nhận được lòng bàn tay nóng rực của người... Người thích nắm tay tôi, rất thích... té ra, nào phải là thích.

“Mỗi một lần, đều chỉ vì hạ chú với thăm dò.” Đã đau đến mức không còn cảm giác, lời vừa ra khỏi miệng, cổ họng Hàn Thiên đã khô rát.

“Trên người có mùi máu tươi. Cho dù có quỷ khí và tử khí che giấu, nhưng cũng không thể che giấu mọi thứ. Nếu không ở trung tâm huyết trận thì không thể đậm như vậy.” Phó Trường Đình bình thản nói, “Hơn nữa, lại rất giống với oán khí lẫn quần trong thành, hẳn phải có thủ pháp tương đồng. Tiểu sư thúc, tôi nói đúng không?”

14. Chương 14

“Trên người có mùi máu tươi. Cho dù có quỷ khí và tử khí che giấu, nhưng cũng không thể che giấu mọi thứ. Nếu không ở trung tâm huyết trận thì không thể đậm như vậy.” Phó Trường Đình bình thản nói, “Hơn nữa, lại rất giống với oán khí lẫn quần trong thành, nên hẳn phải có cùng thủ pháp tương đồng. Tiểu sư thúc, tôi nói đúng không?”

“Ngay từ đầu ngươi đã biết là ta.” Từ đêm y xuất hiện bên hồ Lâm, hoặc có thể sớm hơn, từ lúc y bắt Sơn Tra ở quán trọ, thậm chí ngay lần đầu tiên Hàn Thiên xuất hiện trước mặt y, đạo giả đã nhìn ra đầu mối. Tử Dương chân quân chuyển thế, người tương lai sẽ chấp chưởng phái Chung Nam, quả không phải hư danh.

Đạo giả buông lỏng tay, Hàn Thiên khổ sở xoa nhẹ cổ tay mình, lê đến bên dưới tàng cây ngân hạnh, nhờ thân cây vững chắc gượng chống thân, “Người còn muốn biết gì nữa?”

Những người mắt tích đều đã chết, hài cốt lẫn đồ tùy thân đều bị thiêu rụi, không để lại chút manh mối gì.

“Nhân chứng lẫn vật chứng đều không có, đạo trưởng vẫn trị tội vì tội giết người sao?” Liên quan cao sững, đạo giả vận đạo bào trắng tuyết không nhiễm hồng trần ngày càng cách xa, Hàn Thiên gượng đỡ đường nhìn từ đôi tay đang rỏ máu sang gương mặt vô cảm của đạo giả.

Con quỷ nhện không được mà bật cười, Phó Trường Đình từ khi nào cần chứng cứ để định tội sống chết của yêu quỷ? Tác phong của Chung Nam trước giờ vẫn luôn như sấm rền gió cuốn, không cần suy xét đúng sai đã đánh. Người đằng hoàng mà chết thì hồn phải về địa phủ, cát bụi về cát bụi, đất về đất, không còn yêu hận thị phi ân oán chi cả. Còn cố ý lưu lại nhân thể, ắt có oán tâm, tất sẽ hại người. Không phải đồng loại thì chính là gian tà, thù giết nhầm còn hơn bỏ sót. Bắt họ tìm chứng cứ sẽ bị coi là cố ý gây khó dễ.

Vừa cười bật thành tiếng, toàn thân lại đau đớn không thôi. Cơ thể Hàn Thiên căng cứng, cố gắng gồng lưng lên, trong kinh mạch và huyết mạch như bị vô số con trùng cắn xé. Đau đớn cùng cực, tức giận cùng cực. Phần hận trùng đôi mắt giăng tơ máu lên trùng kẻ kia, đạo giả không hề tỏ ra nao núng.

“Sư diệt mao muội thỉnh giáo tiểu sư thúc chuyện cuối cùng.” Trầm tĩnh nhìn con quỷ nửa quỳ nửa lết dưới đất, con quỷ cuộn chặt mình, răng nghiến ken két. Quả là một con quỷ ngoan cố, Phó Trường Đình nghĩ thầm trong bụng. Y từng thấy một vị sư huynh thi triển thuật hồi tố, ngay cả ác quỷ khét tiếng hung tàn cũng chỉ chịu được giới lăm là một khắc thì đã bỏ ra đất khóc lóc xin tha. Cho dù có bị vậy, cũng chưa đủ đền trả tội nghiệt gây ra.

Bỗng có ánh vàng loè loè trước mặt, thu hút ánh nhìn của Hàn Thiên. Một cái khoá bản mệnh bằng vàng, xoè qua một sợi xích vàng tinh tế treo tòng teng trên tay Phó Trường Đình, toả sáng lấp lánh.

“Đồ của phủ Lỗ Tĩnh Vương sao lại có trên kệ hàng của công tử?” Phó Trường Đình không phát hiện ra âm thanh của mình đã chùng xuống.

Y tìm thấy nó trong lúc sắp xếp kệ hàng. Dân gian có tập tục, khi em bé chào đời, trưởng bối sẽ tặng khoá bản mệnh, ngụ ý hy vọng đứa trẻ được bình an lớn lên, hưởng phúc lâu dài. Chiếc khoá bản mệnh này được chế tạo bằng vàng ròng, rỗng bên trong, tạo hình đẹp, nét khắc tinh xảo. Bên dưới sợi dây lông lánh còn trang trí thêm một cái chuông nhỏ hình con cá, tiếng chuông kêu lanh canh vui tai. Còn có con dấu của phủ Lỗ Tĩnh Vương chạm ở ngay giữa mặt sau, bên dưới hoa văn có khắc dòng chữ nhỏ xíu ‘Kỳ Ninh năm thứ hai’.

Nhà Lỗ Tĩnh Vương chỉ có độc nhất một đứa cháu trai, năm nay vừa đúng ba tuổi có dư. Ngày đầu tiên đến thành Khúc Giang, Phó Trường Đình nghe người trong trà quán nói, đứa trẻ ấy đã mất tích.

Phủ Lỗ Tĩnh Vương từng treo một số tiền kếp sù làm phần thưởng cho người nào tìm ra tiểu thể tử, tây bắc tam châu, bất kể là ai. Mức thưởng hậu hĩnh chưa từng có. Một dạo người ta xô nhau, đổ xô truy lùng không ngớt. Nhưng đến hiện tại, tiểu thể tử vẫn không rõ tung tích. Có người đồn là bị cao nhân cỡi trên thu làm đồ đệ, có người lại bảo bị bọn thổ phỉ ngoài kinh thành bắt mất. Còn loáng thoáng có một ý kiến mà người ta chỉ dám nhỏ to với nhau — rằng đứa trẻ đó đã bị Lỗ Tĩnh Vương tự tay bóp chết. Sự việc hệ trọng nên chẳng mấy ai vội tin. Qua vài ngày sau, kẻ nói quàng xiên cũng bốc hơi. Thế nên càng hiếm người tùy tiện nhắc đến chuyện tiểu thể tử biến mất.

“Hạnh Nhân...” Dưới ánh vàng chói mắt, Hàn Thiên kêu thất thanh.

Hết thấy vật liên quan đều phải xử lý triệt để, ngay cả một cọng tóc cũng không chừa. Tuyệt đối không được lưu lại chứng tích nào. Y đã cam đoan với sư huynh như thế. Nhưng y đã quên mất Hạnh Nhân, con thỏ có cặp răng cửa vàng. Hạnh Nhân thiên tính thích tiền, chuộng vàng bạc. Con thỏ đó nhìn những món đồ lông lánh sẽ không kiềm chế được hành vi chiếm làm của riêng. Tất sẽ trộm lấy cái khoá vàng của tiểu thể tử.

Nhớ ra chuyện đó, mặt Hàn Thiên biến sắc tột độ, liếc mình chớp lấy, “Không liên quan đến nó!”

Cổ tay giật lại, đạo giả giữ vẻ thản nhiên xuất trần thoát tục, khoá vàng chui tọt vào trong tay áo, hai mắt y rũ xuống, vô bi vô hỷ nhìn kẻ dưới đất. Con quỷ vò vào khoảng không, thân thể mềm oặt, ngã sóng xoài

xuống đất. Bên ngoài tường, lửa lớn cháy phần phật, ánh lửa hồng rực sáng chuyển rúng cả bầu cao.

“Hồ Lâm...” Hàn Thiên gắng sức ngẩng đầu lên, lửa lớn hắt vào mắt, ráng rọi khuôn mặt chấn động. Lá kim trên cây ngân hạnh tựa như phần nộ, thét gào rít róng, quẹt vào tai y. Hàn Thiên chống hai tay, ngón tay cắm sâu vào lớp đất tối xốp, cảm nhận sự rung động bên dưới, “Người dẫn người đến.”

“Huyết trận rất lớn, giam cầm cả vạn người, một mình bản đạo không đủ sức phá.” Phó Trường Đình gạt đầu, y quay đầu lại nhìn ánh lửa xa xa, bình thản nói, “Có tới hai huyết trận, mắt trận cũng vậy. Một cái ở hồ, một cái dưới tàng cây, lập thành thế trận lưỡng nghi. Trong đó, hồ trận ở ngoài sáng, thụ trận ở trong tối, nhìn có vẻ như phân chia thành chủ thứ, nhưng thực tế, hư cũng là thực, thực cũng là hư. Hư và thực tương hỗ, soi sáng lẫn nhau, bổ sung cho nhau. Có thể nói là hai huyết trận, song cũng có thể nói hai trận hợp nhất mới là bố cục thực sự của trận.”

“Đây là bố cục song sinh, cùng hưng cùng suy, cùng mạnh cùng yếu, cùng tiến cùng lùi. Thiên Cơ Tử là kẻ thận trọng, lòng dạ thâm sâu. Chỉ có lưỡng nghi trận e là không đủ để đề phòng vạn nhất. Cho nên ắt phải có chức khác. Bản đạo phỏng đoán rằng, bày trí trong sân và thạch đình ven hồ tựa tựa nhau không phải là ngẫu nhiên, mà là một tấm gương hai mặt, sử dụng phương pháp đối xứng. Hồ trận và thụ trận có chung điểm then chốt. Nếu có một cái bị phá thì trận thế nghịch chuyển, nhẹ thì kích động oán niệm, tăng thêm uy lực. Nặng thì hồn phách hoá thành oán linh thoát ra khỏi trận. Đến lúc đó thành Khúc Giang sẽ khó tránh khỏi hoá thành biển chết người.”

Nghe y thông thả nói ra thủ pháp bày binh bố trận êm ái như rót vào tai, Hàn Thiên sực nhớ ra, từ khi quen biết đến nay, đạo sĩ gỗ chưa từng nói một hơi nhiều đến vậy.

“Phương pháp phá trận duy nhất là tiêu diệt hai mắt trận cùng một lúc.” Tia nhìn sắc lạnh lướt xuống dưới, khoé miệng bỗng nhếch lên, gương mặt Phó Trường Đình thắm sâu như nước, đột nhiên khắc nghiệt nói, “Các người cố ý.”

Cố ý để hồ Lâm hiện rõ như ban ngày, làm người ta bỏ qua cái sân nhỏ sơ sài ẩn sâu trong con hẻm này. Mục đích chính là để dẫn dắt người phá trận đi sai đường. Nếu có một ngày hồ trận bị huỷ, thụ trận vẫn còn, toàn bộ thành Khúc Giang phải chôn vùi.

Có thể nói, kẻ bày bố trận đã sớm có tâm muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành.

“Phó Trường Đình không hổ là Phó Trường Đình, Kim Vân Tử không uổng công dạy dỗ người.” Hai mắt nhức nhối do bị ánh lửa phía xa hắt vào, Hàn Thiên mơ hồ có ảo giác quay về đêm năm ấy. Trên đầu cũng là bầu trời ám đỏ như máu, “Người bắt đầu nghi ngờ ta từ lúc nào?”

Đạo giả luôn nói năng thảng thững bỗng im bặt. Trong cơn đau đớn, con quỷ kia bắt đầu hoài nghi tinh thần bản thân đã hoảng loạn, vì Phó Trường Đình trong mắt y đang chùn chân. Có điều gì khiến cho đạo sĩ gỗ vô tri, không biết sợ hãi, băng băng lao về phía trước phải do dự?

Qua hồi lâu, lâu đến mức Hàn Thiên sắp không chịu nổi thống khổ khắp châu thân. Trong tiếng lá ma sát chói tai, truyền đến một lời thật hùng hồn đanh thép, “Người quỷ không chung đường, ma đạo nhập nhằng. Trên đời này không bao giờ có thiện quỷ.”

Y chưa từng tin, chưa bao giờ tin. Một đạo tử ngoan đạo định tâm tu luyện hơn hai mươi năm, ý niệm chính tà đã khắc sâu vào trong xương tủy, tâm tính vững như bàn thạch có lẽ nào lại thay đổi một sớm một chiều? Minh quá coi thường y rồi.

Hàn Thiên tự chế giễu mình, chỉ vì một câu nói mà bỏ qua bản tính của Phó Trường Đình, đây mới thực sự là Phó Trường Đình chứ nhỉ?

“Tại sao người lại chắc chắn trên kệ hàng có thứ người muốn tìm?” Vốn dĩ chỗ ấy đâu có gì, ngay cả bản thân là ông chủ mà y cũng có lúc không nhớ rõ.

Ngọn lửa ngoài tường bỗng di chuyển ra giữa không trung, rồi bỗng nhiên thụt xuống mất tăm tích. Hàn Thiên biết lúc này ở hồ Lâm đang có giao chiến kịch liệt, Ly Cơ sẽ không dễ dàng dâng sào huyết mình lên cho người khác. Chỉ bằng cứ trò chuyện với người kia, vì Hàn Thiên biết rằng, vĩnh viễn không còn cơ hội nâng chén tiêu sầu với đạo sĩ trước mặt nữa rồi.

“Tội ác bất dung, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Phàm làm chuyện ác, ắt lưu lại vết tích.” Y bình tĩnh nói đầu ra đấy, không hề chần chừ.

“Chuyện cuối cùng.” Hàn Thiên chớp mắt, môi hé cười, ánh mắt tràn đầy nghiêm túc, “Tại sao?”

Rành là biết rõ ngọn nguồn từ lâu, tại sao phải nhọc công tìm chứng cứ, tại sao không ngại trì hoãn mấy ngày ở tiệm mắt công làm tạp dịch, tại sao có thể nhẫn nại bản tính để tình hư ý giả dây dương với y? Tại sao không dứt khoát đánh cửu thiên lôi hỏa xuống đầu y cho nhanh?

Mới nãy còn không nói năng gì một lúc lâu, chẳng rõ vì không muốn thấy y đau đớn đến co rúm mặt mày, hay vì điều gì khác, Phó Trường Đình mở mắt, “Tôi muốn cho công tử một chứng cứ rõ ràng.”

Ngày ấy trong sân quán trọ, hoa hải đường nở rộ, cánh hoa rơi lả tả. Chính con quỷ đỏ đứng giữa mưa hoa, đôi mắt tinh khiết tạc ngọc lưu ly, trong trẻo tựa nước hồ thu, sóng mắt uyển chuyển che giấu muôn vàn biến ảo. Đạo sĩ nhìn người kia lấy chủy thủ đâm vào cổ con mèo, nhìn y đắc ý khôn cùng đòi chứng cứ phạm tội, nghe y nói rành rọt rọt rọt từng chữ — Cho dù là yêu quái, cũng muốn được minh bạch.

Tuyệt diệu, thế là đạo sĩ bèn cho y được ‘minh bạch’, cho y một bằng chứng thép, để y tâm phục khẩu phục.

“A... người thực là... người thực là...” Không còn biết phải dùng từ gì để nhận định về người này cho đúng. Hàn Thiên cảm thấy mọi đau đớn trong người đều tập trung ở ngực. Hoá ra, đạo sĩ đã định hết mọi chuyện từ lâu rồi.

Đạo sĩ gõ ơi là đạo sĩ gõ, chỉ có người mới kiên trì mò mẫm từng thứ từng thứ một giữa đồng đồ phế thải chất cao như núi. Hoá ra trên đời này vẫn có người chịu làm chuyện ngu xuẩn như mò kim đáy biển.

Nhưng vậy mới đúng là đạo sĩ, thận trọng, mưu tính hơn người.

“Người cũng cố ý.” Cúi đầu cười, con quỷ bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt như song đao thẳng tắp bắn về phía kẻ lạnh lùng kia, “Trước nhắc chuyện xưa khiến ta hoảng loạn, sau vạch trần chuyện dốt xương dưới cây khiến ta hốt hoảng. Cuối cùng lấy khoá bản mệnh ra khiến ta lo lắng mà không cãi lại được.”

Phó Trường Đình lại im lặng.

Hàn Thiên vẫn quỳ rạp dưới đất, cố gắng hết sức để ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt thừa nhận của đạo sĩ.

“Công tử giỏi hùng biện, bản đạo phải ứng phó cẩn thận.”

“Nói theo kiểu đạo trưởng, giỏi trí trá nghe thuận tai hơn.”

Lửa lớn ngợp trời, ngọn lửa hùng hực liếm láp bầu trời hắc ám. Quỷ khí lượn lơ giữa tiếng rít của lá cây dần dần loãng đi.

“Người có nhận không?” Phó Trường Đình nặng nề nói. Đến giờ phút này, trên khuôn mặt nghiêm khắc vẫn không có biểu tình gì khác, ngoại trừ đôi mắt tựa đầm đen sâu hút ánh lên vài tia sáng lạnh lẽo.

Ánh trăng bị khói dày che lấp, dưới bầu trời nhuộm lửa hồng, y thật siêu thoát, thật khí khái hào hùng, chính khí Bắc Đẩu cuộn cuộn quanh người, tay áo rộng phất tung bay, uy nghi lẫm liệt vô vàn. Hàn Thiên dường như có thể nhìn thấy viễn cảnh nào đó trên đỉnh Chung Nam, phía cuối chân trời bao la, đạo giả trước mặt sẽ trở thành người đứng trên muôn người.

“Ta nhận.” Ngơ ngẩn nhìn đạo sĩ thật lâu. Môi Hàn Thiên vẽ thành nụ cười với Phó Trường Đình.

Níu lấy vạt áo trắng tinh như tuyết, chậm chạp nhắc người, cúi đầu liếc bàn tay dính đầy máu và đất bẩn, Hàn Thiên không chút do dự chà nó vào đạo bào, để lại mấy vết bẩn gai mắt. Sau đó lại tựa người vào thân cây. Lớp áo mỏng đen sạm trên lưng đã ướt đầm từ lâu.

Phó Trường Đình chỉ hờ hững nhìn thoáng qua y bào của mình, trên mặt không có vẻ gì là giận. Hàn Thiên biết đạo sĩ là người thích sạch sẽ, cho dù chỉ là chấm bụi trong góc cũng phải lau kỳ sạch mới thôi. Rõ là được đào tạo tốt. Hàn Thiên thâm nghĩ. Chút ý tứ đùa vui sau rốt trong lòng cũng theo đó tan thành mây khói.

“Ta nhận.” Ngơ ngẩn nhìn đạo sĩ thật lâu. Môi Hàn Thiên vẽ thành nụ cười với Phó Trường Đình.

Níu lấy vật áo trắng tinh như tuyết, chậm chạp nhấc người, cúi đầu liếc bàn tay dính đầy máu và đất bẩn, Hàn Thiên không chút do dự chà nó vào đạo bào, để lại mấy vết bẩn gai mắt. Sau đó lại tựa người vào thân cây. Lớp áo mỏng đen sạm trên lưng đã ướt đầm từ lâu.

Phó Trường Đình chỉ hờ hững nhìn thoáng qua y bào của mình, trên mặt không có vẻ gì là giận. Hàn Thiên biết đạo sĩ là người thích sạch sẽ, cho dù chỉ là chấm bụi trong góc cũng phải lau kỳ sạch mới thôi. Rõ là được đào tạo tốt. Hàn Thiên thầm nghĩ. Chút ý tứ đùa vui sau rốt trong lòng cũng theo đó tan thành mây khói.

“Đứa trẻ ở dưới tàng cây được chôn cùng ngón tay của ta.” Tiểu thế tử của Lỗ Tĩnh Vương năm nay ba tuổi, ngoan hiền dễ bảo, thông minh khả ái. Ôm vào lòng vừa mềm mại vừa non nớt, có mùi hương ngòn ngọt, “Kẻ bày huyết trận cần có vật tế quý giá. Huyết trận này lập ra vì Lỗ Tĩnh Vương, cái giá ông ta phải trả cũng đắt khôn kể.”

“Có người nói Lỗ Tĩnh Vương từng phái quân vào thành Khúc Giang...”

“Chết cả rồi. Huyết trận cần oán khí, sát khí của quân sĩ là nặng nhất, oán khí hung bạo hơn. Cũng là cái giá đắt.” Hy sinh năm nghìn quân, đổi bằng chiến lực năm mươi vạn quân Thiên Cơ Tử hứa cho Lỗ Tĩnh Vương. Khó khăn nhấc bàn tay đầy máu lên, toàn bộ biểu cảm của con quỷ đều bị bóng cây che khuất, “Năm nghìn quân sĩ, muốn móc hết tim bọn họ, ta cũng phải mệt mất cả đêm.”

Con quỷ cười sâu hơn, đôi mắt trong suốt cong vênh như trăng non, trộm nhìn sắc mặt sa sầm của đạo giả, “Tiểu thế tử do chính tay Lỗ Tĩnh Vương bóp chết. Vô độc bất tượng phu, muốn đứng trên người ta, tất phải có chỗ hơn người. Sư huynh lấy quả tim bỏ vào hộp gỗ, ta chôn dưới tàng cây.” Vật trân quý nhất... thật nực cười, nếu thật sự yêu thương, lẽ nào lại đơn giản vứt bỏ. So với một đứa cháu đang tập tễnh học đi, thì long ý trong cung vàng điện ngọc đáng yêu hơn. Dù sao, cháu vẫn còn có nữa, song long ý thì chỉ có một.

“Lần nào cũng phải mổ bụng moi tim, bỏ vào trong hộp gỗ rồi chôn dưới tàng cây. Huyết trận là lương nghi trận, tim chôn dưới đất, hồn phách nhốt trong hồ. Người chết oan, còn chia lìa thân hồn, không thể tìm về đúng chỗ, không thể siêu sinh luân hồi, cho nên oán khí lan tràn, ngưng kết thành huyết trận.” Con quỷ lẳng lặng ngồi dưới tàng cây, thái độ không còn kích động nữa, ánh mắt cũng thôi vẻ điên cuồng, chân mày nhướn lên mang theo vẻ châm biếm thường thấy, đem ngọn nguồn ra bình thản thuật lại.

Lửa lớn bên hồ Lâm cháy lan dữ dội, khói đặc theo gió bạt vào trong sân. Bóng người bên tường lay động, từng bóng người đội mũ cao lần lượt tiến vào trong. Hàn Thiên lại thấy bóng đạo bào mà y đã quá quen thuộc.

“Xoẹt—— ” gió mây vần vũ khác thường, long ngâm vi vút. Trường kiếm U Minh tuốt ra khỏi vỏ, Phó Trường Đình trở một ngón tay, mũi kiếm chìa thẳng. Đất ầm ầm rung chuyển, rung động bên dưới đất sau rốt cũng phá ra ngoài. Một trận trời long đất lở, bàn ghế đá của Hàn Thiên văng đi hết, vô số hộp gỗ đen bắn ra từ bên dưới. Hộp gỗ gãy nát, hằng hà thối thà thối rữa đen đúa phơi bày dưới ánh trăng. Đó từng là mệnh sống của rất nhiều người.

“Nghịch chương!” Phó Trường Đình phẫn nộ quát lớn.

Hàn Thiên trông thấy ấn đường của đạo sĩ hõm xuống thật sâu.

“Người biết tội chưa?”

“Ta... biết tội.” Hàn Thiên trả lời.

Lam quang chói lọi, hoả lôi rực rỡ quần tụ. Gương mặt Phó Trường Đình nhích đến thật gần thật gần, kèm theo đó là ngọn lửa lạnh băng.

“Người có từng tin tôi?” Cuối cùng của cuối cùng, Hàn Thiên kề bên tai Phó Trường Đình, nhẹ nhàng hỏi.

Từ ngón tay lại chảy máu đỏ, mong manh uốn lượn thành sông, lạnh thật đấy, hơi lạnh của chính Hàn Thiên. U Minh kiếm xuyên qua ngực, y nắm chặt mũi kiếm bằng tay không, từng chữ từng chữ, hỏi người cầm kiếm, “Phó Trường Đình, người có từng tin tôi?”

Sáng hôm sau, mặt trời lại mọc ở đằng đông, người trong thành Khúc Giang bắt đầu sinh hoạt một ngày mới. Ai nấy kinh hồn phát hiện đêm qua có cháy, một cái sân nhỏ của nhà nào đó trong hẻm thành bốc cháy rụi không còn mảnh ngói. Trong sân có một cái hố lớn sâu hoắm, đất bên trong cháy khét ngột. Kỳ quái là hàng xóm xung quanh nghĩ muốn nát óc cũng không biết người nhà đó là ai. Càng kỳ cục là thạch đình bên hồ Lâm cũng tiêu ma. Hàng liễu bên hồ cũng để lại vết tích bị lửa lớn liếm qua. Không biết kẻ nào rồi hơi chạy ra hồ Lâm phóng hỏa? Đúng là đồ khùng, không thấy nước trong hồ Lâm cuộn cuộn mấp mô, sóng hết lớp này đến lớp khác sao?

Cuối tháng tám Kỳ Ninh năm thứ năm, dưới triều Phụng Thiên, Phó Trường Đình phá huỷ huyết trận của Thiên Cơ Tử. Tháng chín cùng năm đó, quân của Lang Gia Vương đại phá Ngọc thành. Từ đó cuộc chiến rẽ bước ngoặt lớn, sĩ khí của quân Lỗ Tĩnh Vương bị triệt để áp chế, mất tong bốn thành. Năm thành của Cẩm châu cũng đổi chủ.

Cát vàng dải trời, gió lửa nhuộm đất. Chớp mắt đã hai năm, máu không ngừng chảy, khói không ngừng hun.

Giữa tháng ba Kỳ Ninh năm thứ bảy triều Phụng Thiên, Già Nam Vương Tần Lan Tuân quy hàng Lang Gia. Sau đó, tất tậi chư hầu lớn nhỏ lần lượt quy hàng.

Hạ chí[1] Kỳ Ninh năm thứ bảy, Hách Liên Phong dẫn binh vào kinh, thiên tử phục đồ trắng, mang quốc ấn đứng ngoài cửa cung nghênh đón.

Đầu tháng chín năm thứ bảy Kỳ Ninh, tân đế đăng cơ, sửa quốc hiệu thành Ngụy, sử gọi Tân Ngụy.

Tháng giêng năm sau, thiên tử khai quốc triều Tân Ngụy —— Hách Liên Phong lấy niên hiệu là Vĩnh Phong.

Cũng trong năm đó, Kim Vân Tử thoái ẩn, ấn định đệ tử Phó Trường Đình kế thừa y bát, trở thành chủ môn đời kế tiếp của phái Chung Nam. Hai tháng sau, tân đế hạ chỉ, vinh danh thiên hạ đạo giáo, trong đó phái Chung Nam đứng đầu. Phó Trường Đình có công phò vua, sắc phong làm quốc sư.

Danh tiếng Phó Trường Đình lên như điều gặp gió. Tân đế coi trọng như tay chân ruột thịt, có thể thúc ngựa vào cung, có thể mang bội kiếm vào điện, có thể thẳng thắn trình bày chuyện quốc sự. Ban cho một toà quan vũ trong kinh, có thể nằm thanh tu, không ai sánh bằng. Có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Chớp mắt, đã đến cuối thu. Sẩm tối, khi quốc sư đương nhiệm Phó Trường Đình phụng chỉ vào Tuyên chính điện, Hách Liên Phong đã ngồi trong điện hồi lâu.

Thiên tử thân phục long bào ngũ trảo ngồi trên long ỷ, nét mặt khuất trong ánh tịch dương, chỉ có long ỷ và hoa văn rồng cuộn thêu trên ngực long bào là phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Phó Trường Đình định khom người quỳ xuống, Hách Liên Phong khoát khoát tay, “Miễn đi.” Giọng nói nặng trĩu sự uể oải.

Hắn chỉ lớn hơn Phó Trường Đình một tuổi. Thiên tử vừa cập tuổi nhi lập trong mắt chúng thần luôn nằng nổ khí thế hăng say. Kết thúc hỗn chiến bao năm của con cháu Tần thị, thống nhất thiên hạ. Chỉ bằng điểm ấy là đủ để ba chữ Hách Liên Phong lưu danh sử sách. Đại nghiệp đã thành, thiên đầu vạn tự[2], vô số đại sự đều do mình gã định đoạt. Tân đế tinh lực tràn trề, luôn suy nghĩ thấu đáo, lại không kém phần quả quyết. Thiên tử cực kỳ miễn cưỡng với quốc sự là điều ai cũng có thể trông thấy.

Chỉ có mỗi Phó Trường Đình biết, khi Hách Liên Phong ở một mình đích thị là một tên bợm rượu. Không có rượu gã sẽ không ngủ được, càng không thể lâm triều vào hôm sau. Điều này gợi Phó Trường Đình nhớ đến một người cũng mê rượu như điều đó. Chỉ là, Hách Liên Phong có thể ngàn chén không say, tửu lượng siêu tốt. Còn người nọ chỉ cần một chén rượu lưng là đổ mặt.

Lặng lẽ ngẩng đầu lên, thấy bình rượu trong tay gã, Phó Trường Đình lẳng lặng đợi.

“Vừa mới nhận được mật báo, đã tìm thấy tung tích của Thiên Cơ Tử.” Hách Liên Phong nói.

“Ở đâu?” Phó Trường Đình hỏi.

Sau cuộc chiến Ngọc thành, quân Lỗ Tĩnh Vương không còn mạnh như trước. Không chỉ thất bại trong việc đoạt Cẩm châu, mà còn liên tiếp bị mất những thành trì đang nắm giữ. Chiến lực suy yếu, so với trước đây cách biệt như trời với đất. Đầu hè năm ngoái, trước khi Hách Liên Phong dẫn binh vào thành, Lỗ Tĩnh Vương đã bệnh chết. Ba đứa con không hợp việc kế vị, chia gia nghiệp vĩ đại thành ba, sau đó bị các chư hầu thôn tóm. Cả dòng họ Lỗ Tĩnh Vương trước kia hùng cứ thiên hạ đến giờ đã suy tàn, không còn làm nên trò trống gì nữa.

Có điều, trong lúc hỗn chiến thì lại sống mất Thiên Cơ Tử, để hấn bỏ chạy không rõ tung tích.

“Gần đây, dân chúng đồn có một tên yêu quái hút máu người. Trẫm đã phái người đến truy bắt trước, nhưng có người đích thân đi một chuyến vẫn yên tâm hơn.”

Phó Trường Đình nghe xong, gật đầu lĩnh mệnh, “Vâng.”

“Hấn ở Doanh châu.” Lặng im một lát, Hách Liên Phong cân nhắc nói, “Thành Khúc Giang.”

Trong một thoáng, đôi mắt tăm tối của thiên tử toát ra vài phần sáng, phức tạp rầm rối, không thể phân tích rõ. Gã nhìn Phó Trường Đình đầy ẩn ý.

Phó Trường Đình gật đầu, lần thứ hai cúi đầu vái chào, “Thần lĩnh chỉ.”

Thần sắc và lời nói không chút biến đổi.

Hách Liên Phong hơi thất vọng, phát phát tay, “Lui ra đi, trẫm mệt mỏi.”

Phó Trường Đình khom lưng xin cáo lui. Vừa sắp ra tới cửa điện thì thiên tử phía sau trầm giọng hỏi, “Trường Đình, ngươi có hối hận không?”

Lưng quốc sư đương triều thẳng tắp như tùng, đạo bào tuyết trắng không vẩn chút bụi trần, chân vẫn bước đều, đi thẳng ra ngoài cửa, “Thần... bất hối!” Cảnh tượng mặt đất đầy tim người vẫn còn sờ sờ trước mắt, trong mỗi hộp gỗ đen đúa đều có một quả tim người. Những hộp đen chôn dưới tàng cây chất cao nửa người, lần lượt xếp hàng bày đầy ra sân, cơ hồ không còn chỗ đứng. Vô số oan hồn đã uống mạng trong huyết trận. Cho dù có quay về đêm đó bao nhiêu lần, cảnh tượng lặp lại bao nhiêu bận, y cũng sẽ hành động như thế.

[1] Hạ chí: ngày 21, 22 tháng sáu.

[2] Thiên đầu vạn tự: thành ngữ xuất phát từ Tam quốc chí, muốn nói chuyện gì lúc khởi đầu cũng có nhiều manh mối, dùng để hình dung sự việc phức tạp rối rắm.

15. Chương 15

Một đêm trước khi rời kinh, Hách Liên Phong lại cho vời Phó Trường Đình.

Chỉ có ba năm trôi qua, song khuôn mặt của Hách Liên Phong hằn vè khắc khổ hơn trước nhiều. Tuyên chính điện cao rộng thênh thang, ngói ngọc sơn son thiếp vàng, rường cột chạm trổ. Giờ này hết thấy quần thần đã về, cung nữ lẫn thị hầu đều cho lui hết. Chỉ có mình hoàng đế ngồi trên bậc tam cấp dưới long ý, lưng tựa vào chân ghế uống hết chén này đến chén khác.

Thấy Phó Trường Đình đến, Hách Liên Phong vẫy vẫy tay, ra hiệu y dừng cách vài bước, sau đó lại chỉ chỉ tay xuống, ý bảo y hãy cùng ngồi xuống đất giống mình.

Vò rượu rồng lăn lóc dưới đất. Miệng vò lấp lánh ánh nước, rượu còn thừa nhỏ tí tách từng giọt xuống đất, thấm ướt vạt áo vàng rực của thiên tử.

Phó Trường Đình thủ lễ đứng dưới bậc thang, không tiến gần thêm.

Hách Liên Phong cũng không để tâm, nhấc tay rót thêm một chén, “Sáng mai người rời kinh?”

Phó Trường Đình đáp, “Vâng.”

“Nghe nói người đã từ chối khéo ý tốt của thứ sử Doanh châu, không nghỉ ở chỗ ấy?”

“Thần là người xuất gia, không tiện từ chối thẳng.”

Hách Liên Phong trầm ngâm, “Vậy tìm được chỗ ở chưa?”

“Rồi.” Phó Trường Đình gật đầu, “Là quán trọ ngày trước từng ngụ.”

“Quán của ông bà chủ có đứa cháu nhỏ mở phải không?” Nheo mắt lại, Hách Liên Phong thoáng ngơ ngẩn, tựa nhìn thấy hồi ức của kiếp trước.

“Phải.”

“Cũng tốt.” Thiên tử dưới long ý cười cười, nhưng lại như than thở.

Gã đưa chén rượu trong tay cho Phó Trường Đình. Phó Trường Đình tiến lên hai bước, kính cẩn nhận lấy. Tay lại vớ lấy vò rượu bên cạnh, Hách Liên Phong ngửa đầu tu ừng ực, rượu trào ra khỏi vò xối ướt vạt áo.

Phó Trường Đình đã quá quen với cảnh này, không nói tiếng nào đứng một bên, nháy mắt dưới đất lại bổ sung thêm một vò rượu rỗng. Thiên tử đương triều uy vũ thánh minh trước mặt người khác giờ đây phả ra mùi rượu nồng nặc, tâm trạng sầu bi.

“Hắn không muốn nói chuyện với trẫm. Vừa rồi hắn sai người báo cho trẫm biết, hắn muốn xuất gia.” Vò rượu mới chưa kịp khui ra đã bị ném xuống đất, rượu bắn ra từ những mảnh vỡ làm ướt đạo bào của Phó Trường Đình, ướt luôn cả mặt của Hách Liên Phong. Hai mắt gã đỏ quạch, gân xanh nổi cộm trên trán, khuôn mặt đỏ gai lộ ra vẻ dữ tợn tàn bạo, “Hắn mơ đi! Không dễ vậy đâu! Trẫm sẽ không bỏ qua cho hắn, tuyệt đối không!”

“Cha hắn giết toàn bộ họ nhà ta! Cha mẹ ta! Anh chị ta! Chỉ vì chú ta không chịu phục vụ cho Lang Gia quân, cha hắn viện cớ chứa chấp trùm thổ phỉ mà phóng hỏa đốt làng, toàn bộ người trong tộc đều bị giết, chỉ có mình ta may mắn sống sót! Trẫm sẽ không quên tất cả những chuyện đó! Trẫm tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua hắn! Tần Lan Khê hắn mơ đi!”

Hơi rượu xông đỏ mặt gã, Hách Liên Phong thở hổn hển. Cơn giận trong mắt còn chưa tiêu hết, vẫn đỏ tóe như máu như mạng nhện, “Trẫm sẽ không bỏ qua cho hắn, sẽ không...” Gã liên tục thì thào, lặp đi lặp lại với chính mình.

Nhờ ánh trăng sáng ngà chiếu vào trong điện, Phó Trường Đình phát giác chỉ có mấy ngày thôi mà Hách Liên Phong đã tiêu tụy thấy rõ. Hốc mắt trũng sâu, trên cằm lún phún sợi râu so le.

Cha của Tần Lan Khê, cũng chính là lão vương gia ngày trước, trên chiến trường khét tiếng máu lạnh vô tình. Từng nghe đồn rằng, ngày trước ông ta dẫn binh tiêu diệt cướp, đồ sát hết cả một thôn, từ ông già cao tuổi tóc bạc phơ đến đứa trẻ còn bọc trong tả lót khóc oa oa cũng không buông tha. Chỉ vì có người trong thôn chứa chấp trùm thổ phỉ.

“Nếu mẹ không giấu ta trong ang nước, trẫm đã không còn sống trên đời từ lâu.” Ôm vò rượu nặng trĩu, Hách Liên Phong dịu giọng xuống, “Trẫm từng nói với người, kẻ tay trắng thực sự sẽ không chỉ muốn duy nhất, cái họ muốn là toàn bộ.”

“Thế nhưng giờ đây, trẫm đã ngồi trên hết thấy, nhưng lại thấy mình... chẳng có gì cả.”

Phó Trường Đình bình thần nghe, không nói tiếng nào. Tựa như năm đó tại thành Khúc Giang, nhìn Tần Lan Khê kéo tay áo của Hách Liên Phong đi vào một gian phòng. Đạo giả không hỏi thể tình cũng chỉ lặng lẽ đứng sau bọn họ như vậy, nhìn thấy vẻ tự nhiên trên mặt Hách Liên Phong, trông thấy trên khuôn mặt tươi cười trong sáng của vương hầu trẻ tuổi lộ vẻ ngượng ngịu.

“Trẫm chỉ có thể nói những chuyện này với người. Trừ người ra, không ai biết hắn còn sống. Trường Đình, trẫm không thể nói với bất kỳ ai.” Hách Liên Phong ngẩng đầu, khuôn mặt say khướt chơi vơi và bất lực, “Người thì sao, Trường Đình? Trẫm rất lấy làm lạ, hình như người chưa từng có tâm sự?”

Không đợi Phó Trường Đình đáp lời, thiên tử say khướt đã cười, “Trẫm quên mất, người không thích nói chuyện. Người vô tư bộc trực sẽ không bị quấy nhiễu bởi chuyện phàm tục. Hắn từng nói ở thành Khúc Giang. Hắn nói rằng, người vô vị nhất trần đời là người, trẫm là người thứ hai. Ha ha... ha ha ha ha...”

Gã cười ngậy ngẩn, nổi cô đơn càng hằn sâu đáy mắt. Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có mình gã đàn ông này còn nhắc đến cái tên đã thành cảm kị ấy. Đế vương đang ngụp lặn giữa quá khứ và thực tại không phát hiện ra trên khuôn mặt bình thản của quốc sư xuất hiện vết rạn. Nếu không có lời nói đùa của Hách Liên Phong, thì câu nói hớ suýt đã bật ra khỏi miệng. Có, y đã từng câu nệ nâng chén chuyện trò, bầu bạn với một người dưới ánh trăng. Lúc người đó giễu cợt sự thật thà như khúc gỗ của mình, y đã cố gắng biện giải cho bản thân — Tôi cũng từng đến Tư Quá Nhai rồi, sư phụ lệnh cho tôi đi xem sư đệ đã biết ăn năn thật chưa.

Thế là người đó ôm bụng cười khoái chí, suýt nữa là té từ ghế đá xuống đất. Khi người đó cười vành mắt luôn cong vênh, đồng tử lấp lánh, đôi môi mím mím như con mèo, ba phần sung sướng, bảy phần khoan khoái. Người đó là quý, người đó gọi y là đạo sĩ gỗ, người đó... tay vấy vô số nợ máu.

Cuối cùng, Hách Liên Phong nói, “Người đi thăm hẩn đi. Thay trăm... thăm hẩn.”

Gã say thật rồi, tay vẫn ôm lấy vò rượu, mắt nhắm lại chùng chùng như sắp ngủ.

Phó Trường Đình nhỏ giọng lĩnh mệnh. Lúc bước ra khỏi cửa điện, lơ đãng quay đầu lại nhìn. Thiên tử trên thềm ngọc vịn vào long ý khó khăn đứng dậy, trong ánh nến lay lắt giữa đại điện quanh hiu, màu vàng chói của long ý vừa gai mắt vừa lạnh lẽo. Hách Liên Phong đứng nơi sâu nhất trong điện, đưa lưng về phía cửa. Nam nhân xuất thân là võ tướng có thân hình khôi vĩ, nay lưng khòm xuống, cánh tay run rẩy, thấp thoáng để lộ vẻ cô đơn cùng tuyệt vọng.

Đông nam hậu cung có một cái sân hẻo lánh. Người ta nói chỗ này hồi tiền triều rất quanh quẽ, phần lớn để cho mấy phi tần không được sủng ái ở, cuối cùng đều chết do bạo bệnh. Người già trong cung bảo rằng chỗ này hay có ma quỷ quấy nhiễu, nên chẳng ai chịu vào ở.

Hiện tại Tần Lan Khê ở đây.

Sách sử ghi rằng Lang Gia Vương Tần Lan Khê chết sau trận chiến Ngọc thành. Cụ thể lúc nào thì không ghi rõ. Chỉ nói trên đường tiến quân bị tên lạc bắn trúng, đêm đến phát độc mà chết. Tần Lan Khê cũng không có con cái nối dòng. Hôm sau, chúng tướng quỳ xuống cầu xin, đại tướng Hách Liên Phong không thể chối từ, tự xưng vương.

Nhìn lại chuyện ngày trước, tháng bảy Ninh Hựu năm thứ tư, Lang Gia Vương Tần Lan Khê đưa quân đến thành dưới Yên Sơn. Nội trong một ngày đã công phá liên tiếp ba thành Yên, Tuấn, Thối. Dem trọn hai mươi thành của Tam châu đông nam quy về một mối. Lại thêm Khâm Thiên Giám bẩm báo trên trời xuất hiện sao chổi phía đông nam. Thiên hạ xôn xao, đồn rằng đúng là Đế tinh hiện thế.

Người bày bố chiến dịch này là Hách Liên Phong.

Chuyện Đế tinh giờ đây thực khó phân biệt cho rõ.

“Hẩn bảo người tới.” Lúc bước vào cửa, Tần Lan Khê đang ngồi trên hành lang ngắm mặt trời lặn. Thấy Phó Trường Đình, y liền hỏi ngay, song ngữ điệu vô cùng chắc chắn.

Đã cuối thu, trên tay y vẫn khư khư cầm một chiếc quạt giấy, khép hờ trên ngực. Khuôn mặt tuấn tú nhưng thần sắc ảm đạm, tựa như vị công tử ngồi trên trà quán ngày trước, than thở cho thời cuộc đen tối khiến dân chúng lầm than.

Bệ hạ nhớ những lời của điện hạ vô cùng, Phó Trường Đình không nói ra được. Chỉ đành lặng yên đứng cạnh Tần Lan Khê, cùng y ngắm hoàng hôn buông xuống bờ tường phía tây. Tần Lan Khê ngắm thật chăm chú, chẳng nhìn đi đâu khác, cũng không nói thêm lời nào. Cho đến khi tia nắng cuối ngày cũng sạm đi, mới rũ mắt xuống, nhìn cây phong đỏ trước hành lang đến thất thần.

Sau khi bị Hách Liên Phong giam lỏng, y dần dần không thích nói nữa. Vương gia thân thiện từ ái, thấy ai cũng tươi cười chào đón đã không còn nữa, sau khi chào hỏi mấy câu xong thì chỉ ngồi ngốc lạng, thần sắc trống rỗng tựa như lạc mất linh hồn.

Mặt khác, chân của Tần Lan Khê đã tàn phế. Có người nói là do tên có độc. Hai chân y không còn cảm giác, cũng không thể đứng lên đi lại. Đối với chuyện này, Tần Lan Khê cũng chỉ bình thản vươn tay vuốt dọc theo đầu gối xuống, nói, “Thảo nào không thấy đau.”

Rồi thì thôi, không oán không hận, bàng quan tuyệt đối. Không quan tâm bất kể chuyện gì. Thiên hạ thuộc về ai, cừu thần phản bội, Hách Liên Phong đăng cơ. Rồi chuyện danh sách các cô gái khuê các lục tục được đưa vào cung, công chúa ngoại tộc, tuyệt thế giai nhân... vân vân Tần Lan Khê cũng không màng tới, có lẽ căn bản vốn cũng chẳng để vào tai.

“Đợi người quay về, qua đây giảng kinh cho ta nghe nhé.” Nghe Phó Trường Đình nói sắp sửa khởi hành quay về thành Khúc Giang, Tần Lan Khê cũng chỉ đỡ đỡ. Hồi lâu sau mới nghe y chậm rãi bảo, “Gần đây ta tự xem xét bản thân, cảm thấy rốt cuộc vẫn cần tìm một người thầy tốt giảng dạy cho. Phó chương môn có nguyện hạ mình chỉ giáo không?”

Phó Trường Đình trịnh trọng gật đầu ưng thuận. Khuôn mặt người kia mới có sức sống, nói nhiều hơn, “Hơn mười năm chiến loạn cũng là bởi chấp niệm của con cháu Tần thị ta, nhưng lại khiến Cửu châu chia rẽ, muôn dân chịu khổ. Ta muốn cầu phúc cho bọn họ, cho dù là tướng sĩ hy sinh trên sa trường hay là bách tính vô tội chết oan. Và, cả người tộc hân.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt Tần Lan Khê vẫn bình tĩnh như trước, âm điệu cũng không có gì bất thường.

Phó Trường Đình khom lưng thi lễ từ tận đáy lòng, “Sự nhân từ của điện hạ là phúc của thiên hạ.”

Tần Lan Khê gật đầu cười khế. Mắt nhìn không chớp cây phong dần trút bỏ lớp lá xanh, khoác lên lớp áo đỏ. Màu đỏ khé hắt vào đồng tử đen láy trầm tĩnh của y, trong tích tắc, một tia giận dữ vụt qua, nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

“Ta không hận hân đoạt vị. Ngồi vua xưa nay ai cũng có thể ngồi.” Trước khi đi, Phó Trường Đình nghe y nói thế. Ngồi trên chiếc ghế đặc chế, Tần Lan Khê siết lấy tấm chăn mỏng phủ trên đầu gối, “Ta chỉ hận hân lừa dối ta.” Chiếc quạt khép hờ rơi ‘cạch’ xuống đất.

Lối mòn quanh co rải đá phủ đầy rêu xanh. Không hiểu vì sao lại thấy lão đảo, Phó Trường Đình vội vàng đề khí bình ổn cơ thể, một tay vịn lấy lan can cạnh bên mới tránh không ngã sắp xuống. Vì lẽ gì mà đạo giả bỗng thấy thật hụt hẫng, tựa như vừa rơi xuống vực sâu.

Ngày ấy rời khỏi thành Khúc Giang là vào cuối hạ đầu thu. Ngay sau hôm hoả hoạn ở thành bắc, Phó Trường Đình lập tức thúc ngựa không ngừng về Ngọc thành đang giao chiến kịch liệt. Hết thấy những chuyện còn lại đều giao cho các đạo nhân Chung Nam đến sau đó. Các đồng môn lấy làm lạ, không hiểu vì sao một người luôn làm việc rất ráo như y lại có thái độ khác thường đó. Người trong thiên hạ lại tán thưởng rằng y vì lo cho chiến sự mà không nề hà khổ cực. Chỉ có Phó Trường Đình mới hiểu rõ lòng mình, lo lắng gì đó chỉ là cái cớ. Sự thật là y muốn bỏ chạy. Sau khi trở thành người có công đầu trong việc diệt trừ huyết trận, y gần như mang tâm trạng tháo chạy mà rời khỏi Khúc Giang.

Ngày ấy, cây hải đường trong thành bỗng nhiên rụng rả rỉ thường. Cánh hoa hồng nhạt tựa tuyết rơi lả tả, tuôn tuôn rơi rơi, phẳng phất như vô cùng vô tận. Phó Trường Đình nghĩ, đời này kiếp này, y vĩnh viễn cũng không quay lại thành Khúc Giang.

Mà nay, lần thứ hai vào thành thì đã chuyển sang mùa đông lạnh giá. Thành Khúc Giang ít có tuyết rơi, chỉ có tiếng gió thổi ràn rạt. Cây hải đường trong quán trọ chẳng có cánh hoa rơi rụng nào, lá xanh bị gió càn quét chỉ còn mỗi thân cây trụi lủi, chạc cây mảnh mai đâm xiên đâm xẹo cũng bị gãy lìa.

Ông chủ quán thấy Phó Trường Đình đứng chờ ra trong sân, bèn lải nhải không ngừng cho y biết, cây hải đường năm ấy vẫn nở rộ cho đến khi trận tuyết lớn đầu đông đổ mới ngừng. Từ sau đó cho đến tận hôm nay, ba năm tròn không một lần nở hoa. Nhìn khắp toàn thành thì cây nào cũng vậy. Khi xuân về, lá mới đâm chồi không nhiều, cây cũng tự mình héo rũ, hết cây này đến cây khác lần lượt chết khô.

“Hồi trước nở từng bùng làm tổn thương nguyên khí.” Ông chủ thở dài bảo.

Phó Trường Đình tán thành, “Quả đúng thế.”

Huyết trận dùng đất vàng chôn sâu tim người, lại dùng nước hồ Lâm phong toả oan hồn. Oán khí sinh trưởng bên dưới, không có chỗ tiêu tán, ắt sẽ thông qua hệ đất và hệ nước mà ảnh hưởng ngầm đến khí hậu bản địa, dẫn đến việc cây cối bị biến dị.

Đó cũng là lúc y nhận ra chỗ khác thường dưới tàng cây ngân hạnh.

Phàm làm chuyện ác, tất để lại chứng cứ.

Nửa tháng sau, đệ tử Chung Nam tìm ra Thiên Cơ Tử ở một chỗ đất hoang ngoài thành bắc.

Mấy ngày liền trốn chui trốn nhủi cộng quần nhau với những người truy bắt đã hao tổn nhiều tinh lực của hắn. Quỷ thiên sư danh chấn thiên hạ ngày trước giờ đây phủ phục dưới đất, không có chén máu người áp chế mỗi ngày, lớp khăn đen bị xé toang để lộ gương mặt méo mó vằn vẹo, bảy phần giống quỷ, ba phần giống người, nhìn rất đáng sợ. Miệng hắn phát ra tiếng ‘gừ gừ’, tròng mắt trợn tròn đỏ au như máu.

“Rốt cuộc là người hay quỷ vậy?” Có đệ tử nhát gan sợ quá mà khẽ la lên.

Phó Trường Đình cầm trường kiếm trong tay, chậm rãi đến trước mặt hắn, “Nghiệt tặc Kim Cơ Tử, đánh cắp bảo vật bản môn, lên luyện cấm thuật, khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, theo luật Chung Nam, tội không thể tha. Về sau đổi tên thành Thiên Cơ Tử, truy lạc trong nhân thế, mê hoặc vương hầu, sai khiến yêu nghiệt, xúi giục ma quỷ, phạm tội sát sinh. Bày bố huyết trận, nghịch lễ trời, khiến vạn dân lầm than, thiên lý bất dung. Người biết tội chưa?”

Y đứng sừng sững, quát lớn. Chính khí Bắc Đẩu cuộn cuộn quanh thân, bảo kiếm trong tay phát sáng loá mắt, phi phàm tựa thần tiên.

“Chỉ là một thằng oắt con sinh sau đẻ muộn mà dám giáo huấn ta, nực cười.” Âm thanh khàn khàn thoát ra khỏi miệng Thiên Cơ Tử. Hắn ho khù khụ, bọt máu trào ra khoe miệng. Thiên Cơ Tử coi khinh ngửa đầu cười khằng khặc.

“Láo xược!” Đạo tử Chung Nam đứng sau đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ, lớn tiếng, “Không được vô lễ với chương môn!”

Thiên Cơ Tử càng cười to, ôm ngực ho sặc sụa, chả mấy chốc cầm lấy tủa máu, “Chương môn? Nó là chương môn? Vậy Kim Vân Tử là cái gì? Kim Vân Tử đâu? Đem hắn đến đây!”

Theo tiếng cười khàn khàn, máu đen trào ra từ hốc mắt hắn, lỗ mũi và cả lỗ tai cũng phun ra, máu màu đen thui như mấy con giun trườn xuống khuôn mặt tím đen. Trong tiếng ho sặc sụa, tấm vải đen quấn quanh thân hình khô đét liên tục rung động, phập phều như sắp đổ.

Gọi là cấm thuật, không chỉ vì uy lực của nó quá lớn, quá nguy hiểm cho người ngoài. Song song đó, việc luyện tập cấm thuật cũng rất mạo hiểm, tạo thành thương tổn nội bộ cho người luyện. Nhẹ thì kinh mạch tổn hại, tay chân tàn phế. Nặng thì tẩu hỏa nhập ma, đánh mất lý trí.

Bộ dạng người không người, quỷ không ra quỷ hiện giờ của hắn là kết quả tu luyện quá độ, bên trong bị thương nghiêm trọng. Huyết trận đã bị phá, oán khí liên phản phệ. Thiên Cơ Tử giờ đây chẳng còn chút oai danh gì của ngày xưa. Công lực mất hết, chỉ còn thoi thóp, cố gắng kéo dài hơi tàn một cách thảm hại mà thôi.

Phó Trường Đình không khỏi thất vọng. Sư huynh mà người đó nhớ mãi không quên rốt cuộc lại sa vào tình cảnh như ngày hôm nay. Nhắc tay tra kiếm vào vỏ, Phó Trường Đình ra lệnh người xung quanh, “Lấy dây thừng trói hắn lại, mang về Chung Nam hỏi tội.”

Mọi người lĩnh mệnh, cầm kiếm tiến lên.

Thiên Cơ Tử hoàn toàn không động đậy, chỉ nằm sấp dưới đũng không ngừng gào thét, “Kim Vân Tử đâu? Đem hắn đến đây! Ta muốn đấu với hắn! Ta muốn so kiếm với hắn! Ta không tin sẽ bại dưới tay hắn!”

Hắn hiện tại, đừng nói là nâng kiếm luận võ, ngay cả khí lực để bò dậy cũng không có.

Một đệ tử còn trẻ người khí nóng nhịn không được quát, “Hừ! Sư tổ là người thế nào chứ, sao có thể động thủ với tên yêu quái xấu xí như người?”

Thiên Cơ Tử không gào nữa, chỉ thở hổn hển, hai tay quạc sâu xuống đất, cào từng đường sâu hoắm.

Phó Trường Đình lắc đầu, xoay người không muốn nhìn nữa. Vừa dợm bước thì lại nghe Thiên Cơ Tử thì thào, “Ly Cơ đâu?”

“Chết rồi.” Phó Trường Đình đáp.

Phía sau không phản ứng hồi lâu, sống lưng Phó Trường Đình thẳng đuội, nín thở chờ đợi.

Thiên Cơ Tử hỏi, “Còn... tiểu sư đệ của ta?”

Nhắm mắt lại, Phó Trường Đình mím chặt môi, “Cũng chết rồi.”

Chỉ có giết người thủ trận mới tiêu diệt được huyết trận. Ly Cơ thủ hồ trận, Hàn Thiên thủ thụ trận. Phải giết đồng thời cả hai mới không làm oán khí tràn ra bốn phương, sát hại bách tính.

Thiên Cơ Tử lại im lặng, Phó Trường Đình có thể nghe được cả tiếng dây thừng sột soạt trói quanh người hắn.

“Đây là lần thứ hai, nó vì ta mà chết.” Âm thanh trong trẻo của một người còn trẻ cất lên, mang theo nỗi đau đớn và sự ân hận khôn nguôi.

“Y không phải vì người!” Phó Trường Đình bỗng quay phắt lại, khuôn mặt xưa nay bình tĩnh không gọn sóng bỗng nhiên bị sự phẫn nộ xé toang từng mảnh, ánh mắt đờ đờ sát khí, giận dữ ghê người, “Nói giáo cho giặc, tội đáng chết!”

Chúng đạo sĩ đứng bên cạnh bị sự giận dữ hiển lộ của y mà hoảng hốt, ngừng tay đưa mắt nhìn nhau.

Giọng của Thiên Cơ Tử lại trở nên cần cỗi, “Người giết nó?”

Hai bàn tay dưới ống tay áo siết lại thành quyền, Phó Trường Đình nghiêng hàm răng, không muốn đáp.

“Há há há há...” Oằn ra cười, lại bị hai đệ tử Chung Nam khống chế, hần ráng vươn cái cổ dài ngoẵng ra, máu khạc đọng lại thành giọt quanh mép cằm, khuôn mặt như quỷ lại nhoài về phía Phó Trường Đình, “Chết là tốt! Há há há há... chết là tốt! Bằng không ta sẽ cho nó sống không bằng chết!”

Bỗng đứng lại biến về ngày xưa, đôi mắt đỏ quạch tràn đầy thống khổ, “Là ta hại nó... tiểu sư đệ... vốn dĩ mắt trận ban đầu là...”

“Là gì?” Lòng Phó Trường Đình chấn động, trực giác mách bảo có ẩn tình khác, vội vàng tiến lại gần, trầm giọng bức hỏi.

“Tiểu sư đệ...” Hắn không nói, nước mắt trào ra, đau đớn không thôi.

“Nói!” Tiến thêm bước nữa, Phó Trường Đình đứng trước mặt hắn, không hề để ý vết bẩn mà xách áo hắn lên, “Y đã làm gì?”

Tiếng cười già nua giấu cợt sự thất thố của y, Thiên Cơ Tử nhếch môi, mồm đầy máu đen bắn lên mặt Phó Trường Đình, “Người phát hiện ra sự khác thường dưới đất, lẽ nào lại không phát hiện ra trên lư hương nó đưa cho người có mùi đất?”

Ngón tay đột nhiên run lên, Phó Trường Đình cảm thấy kinh hoàng ập vào tim, sự giá lạnh của đêm rời khỏi Khúc Giang lại một lần nữa lan tràn trong ngực, “Tại sao nói thế?”

“Vốn dĩ lư hương mới là tế vật của thụ trận. Nó lại lén đổi thành xương ngón tay của mình.” Ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt dữ tợn méo mó bỗng co rúm, đôi mắt máu loé lên hung ác, “Nó nói với ta, trận còn, người còn. Trận hủy, người chết. Nó lấy mệnh ra thề sẽ trung thành đến chết. Hừ, nói láo! Nó rõ ràng là muốn phá hủy đại sự của ta từ lâu!”

Âm thanh trong trẻo đầy ngập đau thương và hối hận, “Nó thể thân ta làm người thủ trận. Nó vì ta mà chết...”

“Nói bậy!” Âm thanh cần cỗi lập tức cướp lời, “Nó rõ ràng muốn làm suy yếu huyết trận! Nếu người thủ trận là ta thì chẳng oắt con kia sao có thể dễ dàng phá trận? Nói cho Kim Vân Tử biết, nói với hắn! Ta không bại trận! Ta bị tiểu nhân hãm hại! Nếu do ta thủ trận thì Lỗ Tĩnh Vương nhất định có thể lên ngôi báu! Thiên Cơ Tử ta có thể đi nghịch thiên rồi!”

Tiếng nói trong trẻo và già nua thay nhau tranh đoạt lấy cơ thể bất lực gầy yếu bên dưới manh áo đen. Số đã sắp tận, bản tính từng lạc mất phương hướng lại dần dần thức tỉnh, luân phiên tranh đấu với nội tâm đen tối.

Phó Trường Đình buông lỏng tay, chết lặng nghe chúng cãi cọ nhau. Hàn Thiên lên trảo xương ngón tay của mình với lư hương của Thiên Cơ Tử, mục đích là trở thành người thủ thụ trận, mục đích y làm vậy là...

Đệ tử Chung Nam đứng xung quanh nghe không hiểu gì ráo, càng kinh ngạc hơn khi thấy thần sắc suy sụp của chưong môn. Phó Trường Đình phát tay, lệnh cho bọn họ tạm thời rời khỏi sân. Hiện giờ, y đã phần nào thấu hiểu được sự mệt mỏi của Hách Liên Phong.

Mất đi chống đỡ, Thiên Cơ Tử lại mềm nhũn ngã xuống đất.

“Người thủ trận trước đó là ai?” Phó Trường Đình chờ dẫn hỏi.

“Ta.”

“Không phải... y sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

Thiên Cơ Tử cười khằng khặc, vặc ngược lại, “Tại sao người không chú ý lư hương?”

“Bởi vì...” Bởi vì ngay từ đầu, y đã nhận định người kia có tội.

Quý là giống ác ôn. Chưa từng nghe trên đời có thiện quý.

Hơi lạnh toả từ xương cốt theo đầu ngón tay tràn khắp châu thân, cổ họng uất nghẹn khó chịu thể mà không khạc ra được một chữ. Phó Trường Đình theo bản năng muốn vươn tay vịn, y còn nhớ rõ, bên kia từng có một cây ngân hạnh cao to hùng vĩ, tầng lá rậm rạp có thể chắn cả ánh trăng. Bên dưới tàng cây có một cái bàn đá, xung quanh bàn là bốn cái đôn. Có người từng mời y đối ẩm trong đêm sáng trăng, nghe tiếng lá lạo xào, ngắm dải trăng bạc nằm vắt giữa những nhánh mảnh mai.

Nơi này từng là cái sân đó, tiệm tạp hoá của Hàn Thiên, sân sau của Hàn Thiên, bàn đá của Hàn Thiên, Hàn Thiên...

Giờ đây, cây ngân hạnh đã bị nhổ tận gốc rễ, tiệm tạp hoá và sân tường đều bị thiêu trụi, bàn đá cũng không còn, chỉ còn một mảnh đất cằn cỗi.

Đứng trong ánh trăng hắt hiu, Phó Trường Đình tự hỏi cõi lòng tro tro của mình, tự hỏi trái tim trống rỗng của mình — có lẽ nào, y đã sai rồi?

Dường như có người réo gọi tên y bên tai, lớn tiếng đặt câu hỏi, “Phó Trường Đình, người chém yêu trừ tà diệt hết chúng quý trong thiên hạ, thật sự chưa từng giết lầm sao?”

Thoảng như y lại nhìn thấy người kia, thân thể phiêu động, khoé môi rỉ máu, chỉ có đôi mắt bị lửa giận hun chiếu sáng ngời, không hề sợ hãi trừng mắt với y.

Khi đó y đã trả lời rằng, càn khôn sáng tỏ, thiên lý ngời ngời. Lấy chính khắc tà, sai ở nơi đâu?

16. Chương 16

Đầu mùa đông triều Tân Ngụy, Vĩnh Phong năm thứ nhất, Thiên Cơ Tử chết tại thành Khúc Giang thuộc Doanh châu, bè đảng của Lỗ Tĩnh Vương đến đây bị tiêu trừ sạch sẽ.

Phó Trường Đình đích thân dâng Hách Liên Phong một tấu chương, “Yêu nhân phát bệnh trầm trọng, thất khiếu chảy máu mà chết.”

Hách Liên Phong chỉ phúc đáp vài câu ngắn ngủi, phần lớn chỉ mang ý nghĩa hành chính, chứ không truy cứu sâu nữa. Thiên hạ vừa mới ổn định, ngổn ngang thứ hoang phế cần được phục hưng, từ ngòi bút hư nhược có thể thấy được sức khoẻ thiên tử đã quá suy kiệt, hơn nữa tình trạng say xỉn lại càng nghiêm trọng hơn.

Sau đó, quốc sư Phó Trường Đình thượng tấu lần nữa, xin được tạm lưu lại Khúc Giang, lý do là muốn thanh tra những chuyện xảy ra sau huyết trận.

Sau khi diệt trận, tìm người chôn dưới thụ trận được đào lên rất nhanh, đại thụ trong sân cũng bị cửu thiên lôi hỏa đốt trụ. Nhưng tiến trình dọn dẹp hồ Lâm lại diễn ra rất ỉ ạch, đến giờ vẫn chưa xong. Thứ nhất là do hồ quá rộng, dòng chảy kỳ dị, lặn xuống nước tìm kiếm vô cùng nguy hiểm. Thứ hai, huyết trận vốn là chuyện huyền bí, những lời đồn đương thời bị thổi phồng quá trớn làm quấy nhiễu cuộc sống bách tính. Cho nên việc này chỉ có thể tiến hành trong âm thầm, không làm rùm beng. Vì vậy mấy năm qua phái Chung Nam chỉ đưa một số ít đệ tử đến đây bí mật dọn dẹp những thứ ô uế trong trận. Quan viên trong thành cũng hiếm người biết việc này.

Việc Phó Trường Đình nấn ná lại Khúc Giang cũng khá bất ngờ, triều đình nhanh chóng chuẩn tấu, nhưng nội bộ phái Chung Nam lại rộ lên bàn tán.

Chuyện xưa đều đã đóng nắp quan tài cả rồi, huống hồ do chính y động thủ, còn phải tra lại chuyện gì nữa? Trước sự nghi hoặc, băn khoăn, sững sốt... đó, Phó Trường Đình ở bên trong thành Khúc Giang vờ như không biết không nghe không thấy, truyền một đạo pháp chỉ xuống. Các quán chủ của phái Chung Nam trong phạm vi địa giới Doanh châu, phàm là người quản lý sự vụ ở Khúc Giang, bắt luận đang ở đâu, đảm đương việc gì, đều phải đứng ngày mà tề tựu ở Doanh châu, không được sai hẹn. Không thì sẽ luận tội theo Chung Nam luật.

Chưởng môn vừa mới nhậm chức không lâu, song cách hành xử vô cùng thẳng thừng, hồ như không có chút nể nang. Ý chỉ vừa ban ra, ai nấy đều ồ lên.

Tới giữa tháng, những người có liên quan đến việc dọn dẹp huyết trận sau cơn hoả hoạn năm ấy đều đứng trước Phó Trường Đình, trình bày hết thấy những sự việc phát sinh sau đó.

Khác với thụ trận chôn những hộp gỗ đen chứa tim người, thứ vớt được dưới hồ là những cái bình sứ tròn, khi nung thì trộn lẫn với thứ như chu sa, vì thế toàn thân có màu đỏ sậm, sau đó dùng giấy vàng bọc lại, bình nhỏ lại cực nhẹ, xung quanh khắc đầy phù chú. Mặc dù bị ngâm lâu dưới hồ nhưng không hề bị phai màu, hư hỏng hay nứt rạn. Lấy tay chạm vào, lập tức có khí âm hàn xộc thẳng vào xương, có thể nói là vật cực kỳ tà ác.

“Sau khi người mất tích chết rồi, hồn phách sẽ bị nhốt vào trong bình sứ, thu nạp oán khí. Cuối năm ngoái khi bản đạo tiếp nhận việc này, hết thấy bình sứ đều được vớt lên. Sau khi nhậm chức, đã lần lượt phái ba đệ tử lặn xuống nước kiểm tra, không thấy sót lại gì nữa. Số lượng bình sứ cũng vừa khớp với số lượng hộp gỗ.”

Chưởng môn trẻ đứng chấp tay ở trước cửa, đối mặt với khoảnh sân. Lão đạo sĩ râu ria xồm xoàm hiện là quán chủ của Thanh Vân Quán ở ngoài thành Khúc Giang, người chịu trách nhiệm chung của những việc sau huyết trận. Mấy hôm liền, ông bị Phó Trường Đình gọi đến để hỏi chuyện ba lần rồi.

Đối diện với chúng đạo sĩ mỗi một còn nhem bụi đường, chưởng môn ít lời kiệm chữ chỉ hỏi ba vấn đề —— phát hiện ra cái gì? Ngoại trừ bình sứ ra còn có thứ gì khác không? Có từng tìm thấy cái gì lạ khác không?

Mà ba vấn đề đó hiện tại đã thành cơn ác mộng mỗi đêm của lão đạo sĩ.

Nghiêng người, len lén liếc mắt trộm nhìn bóng lưng trầm lặng của Phó Trường Đình, lão đạo sĩ khổ tâm trẻ khoe miệng, nhắc tay lên quẹt mồ hôi lạnh trên trán.

Xét tuổi tác, y trẻ hơn quốc sư trước đây nhiều. Luận vai vế, y vượt cả sư phụ y một bậc. Từ hồi y còn chưa xuất sư xuống núi, cái danh thiết diện vô tư của vị tiểu sư tổ trong phái Chung Nam này đã nổi đình nổi đám. Có điều, ngoài thanh danh như mặt trời ban trưa, chẳng bao giờ thấy người này tỏ ra vui buồn, cáu giận như người bình thường. Nghe đồng môn trong kinh bảo, ngay cả lúc chưởng môn diện thánh, cũng chỉ rập một gương mặt gỗ lạnh băng như Diêm vương.

Nghĩ đến đây thì mặt lão đạo sĩ lại nhăn tít. Vốn tưởng y còn trẻ đã công thành danh toại, một bước lên mây, đáng nhẽ phải cởi mở thêm ít nhiều, dè dặt sau khi Thiên Cơ Tử chết, tính cách của y càng khó đoán. Cau mày, nghiêm mặt, nói còn ít hơn trước. Làm việc cũng cố chấp, tỹ như chuyện hiện tại, thái độ chất vấn tới lui của y với mọi người quả có phần độc tài.

Nghe đệ tử tuần tra đêm nói, lúc nửa đêm thường thấy y đứng một mình trong sân, cúi đầu trầm ngâm, thỉnh thoảng lại thấy y dậm bước như muốn ra khỏi cửa, song còn chưa đến trước cửa thì đã quanh trở về.

Hai chữ ‘do dự’ vốn dĩ không nên gắn trên người Phó Trường Đình mới phải.

“Còn phát hiện gì nữa?”

“Ạch...” Lão đạo sĩ vẫn đang oán thầm bị câu hỏi bất ngờ làm giật cả mình, “Cái gì...”

“Trong hồ, phát hiện cái gì?”

Lại nữa rồi, lão trộm thở dài một hơi. Lão đạo sĩ lặp lại câu trả lời lần trước, “Khởi bẩm chương môn, ngoài bình sử ra thì chỉ có xương người. Hài cốt đưa ra khỏi nước lập tức vỡ nát, thực sự không thể phân biệt của ai.” Quá tam ba bận rồi nhé.

Đông về, trong sân chỉ có cành nhánh khẳng khiu lắc lia, chẳng có tí sức sống. Gió bắc sạt qua, cát bụi mù trời che lấp ánh dương. Trời đất một màu xám xám nhờ nhờ. Sắp có tuyết rơi... Phó Trường Đình hồi tưởng lại, quỳ kia nói thích tuyết rơi. Tuyết rơi rồi, có thể dạo phố vào ban ngày.

Đạo sĩ tính khô khan tiếp lời, thảo nào trong năm, hễ đến đông là lại lắm yêu nghiệt ẩn hiện.

“Người đó nha...” Người kia không khỏi ngó y. Ngón tay điểm trong không trung, đầu tiên là thở dài, sau đó là phì cười.

Y càng khó hiểu.

Người kia cười càng hả hê.

Người kia thích cười sự thiếu nhạy bén và khô khan của y.

Hài cốt này hẩn của đám đàn ông bị Ly Cơ dụ dỗ phải vùi thây dưới hồ. Thu hồi về tư lự, Phó Trường Đình thấp giọng hỏi, “Còn gì nữa?”

“Hết rồi.” Một mỗi cúi đầu, lão đạo sĩ đuối quá nên ngỏ lời khuyên nhủ, “Hồ trận tuy vẫn chưa dọn sạch, nhưng đáy hồ đã được kiểm nghiệm nhiều lần rồi. Bên trong hồ ngoài những thứ kia ra, chỉ có rong rêu với đá tảng.”

Thân ảnh cao ngất ngều đứng sừng sững bất động. Tia sáng đèn đục của ngày đông chiếu xiên qua khung cửa sổ, dội lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của y. Bỗng một trận gió thổi rào rào, sẽ sàng ấp theo vài hạt tuyết mịn. Trận tuyết đầu đông không hề có dấu hiệu báo trước đã trút xuống.

Lão đạo sĩ nghĩ mình hoa mắt chắc rồi. Bởi lẽ, ngay khi bông tuyết buông mình, ông nhìn thấy rõ bóng lưng của Phó Trường Đình thoáng lảo đảo, biểu cảm vững vàng ổn định như núi phút chốc vỡ nát. Mất mát và đau đớn nương theo vết rạn tràn ra đầm đìa.

“Thực sự, không có gì cả?” Giọng y trở nên thấp hơn, thấp như thể một tiếng nghẹn ngào vừa vụt thoát khỏi cổ họng.

Lão đạo sĩ hồi tưởng một lượt vô số lần thân chinh đến thành Khúc Giang, chòm râu hoa râm sắp bị vuốt rụng đến nơi, “Mấy cái khác... chỉ là đồ bỏ đi.”

“Đồ bỏ đi?”

“Vâng. Chúng bị ngâm không còn ra hình dạng nữa. Để tiện dọn dẹp, thỉnh thoảng cũng vớt lên một ít, đắp thành đồng bên cạnh.”

Chén bể, đĩa vỡ, chân bàn... cành cây mục nát, toàn là đồ người ta bỏ đi, rồi tiện tay ném xuống hồ. Còn có khăn lụa, khuyên tai, ngọc bội đeo thắt lưng... cây tử đằng rực nát đến mức đụng vào là rữa ra, những thứ này chắc do không cẩn thận mà đánh rơi. Con người thường không biết đủ, lúc có thì nghĩ là không có, đến khi thứ từng có cũng trở thành không có, thì mới gạt lệ khóc ngạt trời ngạt đất. Ôi... cái sự đời...

Đầu nghĩ vẩn vơ, lão đạo sĩ lại lạc vào cõi thần tiên. Đến khi tỉnh hồn thì mới phát hiện vị chương môn không thích nói chuyện cũng lặng im này giờ.

“Chưởng môn, có gì cần cần dặn?” Nơm nớp lo rón rén từng bước một, rồi lại dè dặt hỏi. Lão đạo sĩ khao khát nhìn cánh cửa gần đó, một bóng đen vừa vờn nhaoáng qua dưới mí mắt ông.

“Đi xuống đi.” Hồi lâu, Phó Trường Đình mới thẳng giọng nói, ngữ điệu lay lắt như tiếng than dài.

Lão đạo sĩ vội vàng hành lễ cáo lui. Chỉ hy vọng ngày mai đừng có xách đầu lão nữa. Cứ hỏi mãi mấy chuyện đó, chưởng môn không thấy phiền, chứ lão đây mệt lắm rồi. Chưa kể, chưởng môn chỉ mới từng đó tuổi, mà sao giọng điệu lại già hấp thế nhỉ?

Lão lại sinh nghi, đường đường là nơi ở của chưởng môn Chung Nam, làm sao có con yêu quái nào đủ can đảm bén mảng?

Mà thôi mà thôi, nhanh chóng nhấn nút biến mới là thượng sách. Trời đã lạnh chết bỏ rồi, lại đứng gần chưởng môn như tảng băng, sắp đông lạnh luôn cả khớp xương ông già này rồi.

Sáng hôm sau, trời còn chưa rạng. Lão đạo sĩ đang ngủ li bì, mơ thấy chưởng môn đã đông biệt, không còn tìm lão hỏi han nữa. Sau đó bị đồ nhi đánh thức, “Chưởng môn ở ngoài hồ, muốn xem vớt được gì ra khỏi hồ.”

Lão đạo sĩ đương ngái ngủ lập tức thấy có gió lạnh táp vào mặt, “Lão quân của tôi ơi...” nói rồi loạng choạng mặc áo xỏ giày chạy đến hồ.

Lúc chạy đến thì Phó Trường Đình đã đi mất. Để lại đồng đệ tử Chung Nam bàn tán xôn xao với một dấu hỏi to đùng. Bọn họ bảo chưởng môn đi vòng quanh đồng hồ bỏ đó nhìn một chút, chọn ra không ít thứ gì đó mang về quán trọ rồi.

Vị tiểu đạo gia này hồi còn ở núi Chung Nam là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn thủ lễ kia mà, sao lớn lên lại thành ra thế này nhỉ? Mặt lão đạo sĩ như đưa đám, lại tất tả chạy về quán trọ. Vừa vào đến sân sau đã ngửi thấy mùi chua loét nồng nặc. Lão đạo sĩ không đếm xỉa tới, bịt mũi lại, lảo đảo chạy đến bên dưới một tán cây hải đường.

Mùi chua trong sân bốc lên từ đồng hồ vớt khỏi hồ, do bị ngâm lâu trong nước nên thứ nào thứ nấy đều có mùi thối rữa, cho dù đang tiết giá rét cũng không phai bớt mùi nổi.

Thế nhưng Phó Trường Đình đứng đấy dường như chẳng hề cảm nhận được, chỉ cảm một cái trống bỏi lên quan sát tỉ mỉ. Lão đạo sĩ không dám đến gần, chỉ dám nheo mắt nhìn từ xa, cái trống bị ngâm đến sắp rã, Phó Trường Đình vừa mới chạm vào thân trống, thì mặt trống như tờ giấy ướt đã rách toang, chảy ra nước đen, rớt xuống ống tay áo rộng thùng thình của y.

Một cục bùn rơi ra theo dòng nước đen. Nó cũng đen thùi, có lẽ từng là giấy hay gì đó, nhưng đã bị dính nhẹp thành cục, đừng nói là nhận ra chữ viết, nội việc trải phẳng ra đã bất khả thi rồi.

Về thất vọng của Phó Trường Đình không thể nói thành lời.

Lão đạo sĩ thâm nghĩ, hoá ra là y đang tìm cái gì đó thật. Nhưng tìm thế này sẽ không ra đâu. Loại nước này cực sạch mà cũng cực bẩn. Có thể gột rửa vạn vật, đồng thời bao trùm muôn thứ. Cầm cổ hồn phách, che giấu oán khí, song song xoá sạch hết thấy bí mật. Im hơi lặng tiếng, không lộ sắc khí.

Hôm đó Phó Trường Đình chẳng hỏi chẳng rằng câu nào. Lão đạo sĩ ở cùng với y trong quán trọ từ lúc hừng đông đến khi chạng vạng. Đồng hồ trong sân đều được Phó Trường Đình xem xét bằng hết, lão đạo sĩ sai đệ tử mang rất nhiều thứ từ hồ đến. Vợ chồng chủ quán tốt bụng, đem ghế trúc đến cho lão đạo sĩ ngồi nghỉ chân. Không hiểu sao Phó Trường Đình nhìn thấy, đôi mắt sâu thẳm âm trầm nhìn lão hồi lâu không dời mắt. Lão đạo sĩ bị nhìn mà hết hồn, vội vàng bật dậy tránh xa ba trượng. Cong lưng ôm cây một hồi mới phát hiện, hoá ra Phó Trường Đình không nhìn ông, mà nhìn cái ghế trúc.

Trời ngả về tây, hừng sáng trong mắt vị chưởng môn trẻ cũng từ từ lụi dần rồi biến mất. Lần này nếu không phải mắt mũi kèm nhèm đứng xa không thấy rõ, hẳn lão đạo sĩ đã dễ dàng nhờ ánh hoàng hôn nhấp nhোang mà thấy nổi tuyệt vọng và đau lòng ánh lên trong mắt y.

Vật cuối cùng y cầm lên cũng là một cái trống bỏi. Cái này có vẻ đỡ hơn cái trước, mới hơn. Mặt trống ướt sũng căng tức, Phó Trường Đình dùng kinh khí xé ra, nước hồ dơ bẩn chảy xuống cổ tay, bên trong lộ ra mảnh giấy chưa rã nát.

Lão đạo sĩ phát hiện ra đầu ngón tay Phó Trường Đình đang run rẩy, lại nhin không được mà len lén tiến đến rình.

Chữ trên giấy đã bị ướt lem nhem, chỉ có thể nhìn ra một vài nét bút. Chỉ là một bài về vồn vẹn bốn dòng: trời hoang mang đất hoang mang, nhà có trẻ nít khóc oang oang, quân tử đi qua đọc ba lần, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông.

“Hãy...” Thở sườn sườn, lão đạo sĩ muốn phát khóc đi được. Loại giấy này ở đầu đường cuối ngõ nơi nào mà chả thấy. Tội tình thì phải hành chết bỏ để bới nó từ dưới bùn lên?

Phó Trường Đình siết mảnh giấy ướt đầm, khuôn mặt tuần lãng đầm trong sắc trời nhá nhem. Y đứng trong sân cả ngày trời, đạo bào tuyết trắng bị nước bắn bốn phía vấy đầy những vệt ố bẩn.

“Chường môn, có cần phải...” Lão đạo sĩ thấy y không có phản ứng quá lâu, nhin chút dưng khí mà đến gần hỏi.

Ở hồ còn mấy đồng nữa, có cần tìm thêm cái khác nữa không?

Phó Trường Đình lắc đầu, xoay người đi một nước vào phòng, “Không cần. Xong hết rồi.”

Lão đạo sĩ không kịp phản ứng, thầm nghĩ, nhón nháo xong rồi đấy phỏng?

Lại nghe Phó Trường Đình nói, “Tất cả đều là những thứ y ném xuống hồ.”

“Ai?” Đỉnh đang nghe không rõ, lão đạo sĩ buột miệng hỏi.

Phó Trường Đình không đáp, phiên muộn đứng dưới chái hiên, nhìn đồng đồ bỏ đi chất cao như núi trong sân, “Ta tự cho là đã điều tra tất cả chuyện của y, kết quả lại như chưa hề biết gì.”

Y thường thấy quý kia ném đồ xuống hồ, đoản kiếm gỗ, con búp bê, mảnh khăn lụa... toàn những món vật vãnh. Mỗi lần quý ném đồ với vẻ bình thản, dưới đáy mắt không che lấp được sự xót xa. Lúc đó y nghĩ là con quý đó đang giả vờ từ bi. Sau lại nghĩ, chắc là thủ đoạn lừa bịp với y không chừng. Cuối cùng, y chẳng thềm đoán nữa. Không liên quan tới huyết trận, tất không liên quan tới y, hà cớ gì phải tự làm mình đau đầu. Giờ đây, y muốn biết, y dốc cạn tâm lực để suy đoán, nhưng ngay cả đoán cũng không thể nào đoán nổi nữa.

“Nó không thể giết người.” Thiên Cơ Tử đã nói thế.

Sân nhỏ sau tiệm tạp hóa ngày trước đã bị hỏa thiêu thành mảnh đất cằn. Ra lệnh toàn bộ đệ tử lui hết, trong sân chỉ còn mỗi Phó Trường Đình và Thiên Cơ Tử.

Trong lúc vật lộn giữa bản tính và ma tính, ngữ điệu của Thiên Cơ Tử bỗng cao chói lói, bỗng nhiên già khản, “Nó vẫn canh cánh trong lòng việc giết Kim Linh Tử. Chúng ta cùng nhau bỏ trốn, bị đệ tử Chung Nam đuổi theo phát hiện. Nó bảo ta đi trước, bản thân ở lại. Ha ha... lấy mạng đền mạng, chỉ có nó mới tin vào những lời này. Tiểu sư đệ của ta... ha ha...”

“Sau đó, nó còn không rờ đến kiếm.”

Phó Trường Đình ghệt chặt đạo bào của mình, “Chính miệng y nói ta biết, người do y giết.”

Ngay mảnh đất cằn dưới chân, đám hộp gỗ cuộn cuộn phun ra từ bên dưới, mỗi một mệnh sống là một nét bút nợ máu gai mắt. Chính miệng y thừa nhận, đây là những người mất tích, bọn họ bị sát hại.

“Người tin lời nó?” Thiên Cơ Tử bỗng ngắt ngang.

Phó Trường Đình bỗng không nói nên lời.

Thiên Cơ Tử cười sặc sụa, ngón tay tựa vuốt quý bấm chặt lấy cổ họng mình, ho khù khụ một chập, máu đen tuôn không ngớt khỏi khóe miệng, “Người chưa bao giờ tin nó, nhưng lại tin một câu đó của nó?”

“Há há há há...” Tròng mắt đỏ khé túa đầy vẻ mai mỉa, khuôn mặt méo mó chẳng còn giống người nhìn thấy hết tuần tuột mọi thứ dưới ánh trăng, Thiên Cơ Tử nhếch môi, thỏa mãn nhìn Phó Trường Đình tái mặt, “Người không tin nó, người chỉ tin chính người.”

“Thuật hồi tố chỉ nhận ra huyết khí, chứ không phải sát khí.”

“Giết người không nhất định phải vấy máu, ngược lại cũng thế. Đạo lý này chắc Kim Vân Tử chẳng dạy cho người đâu nhỉ.”

“Ta đoán là, người không chỉ hạ một thuật lên người nó.”

Âm thanh khàn đặc kết hợp với tiếng cười khùng khục, từng chữ từng chữ vò xé trái tim của y. Phó Trường Đình gom hết sức lực để đứng yên mà không thoái lui, song vẫn tránh không thoát ánh mắt lạnh giá của kẻ kia, “Chuyện gì cũng chỉ xét thiện ác, không hỏi nguyên do. Tác phong của Chung Nam vẫn luôn gọn gàng dứt khoát nhỉ.”

Cho dù Hàn Thiên làm gì đi chăng nữa thì tội danh cũng đã được định sẵn, bày vẽ đủ thủ đoạn cũng chỉ để y cúi đầu nhận tội. Những cái khác bên cạnh thuật hồi tử là đủ để nghiệm chứng tội ác chất chồng như núi của y. Trước đó Phó Trường Đình đã định tội trạng, không cho phép hoài nghi, không cho phép phản bác, không cho phép giải thích, món nợ này âu chỉ cần thêm một chữ ký đồng ý, hòng đưa ra một quyết định danh chính ngôn thuận. Y có can dự đến huyết trận, tức là vấy cánh của tà đạo, y có nổi giáo cho giặc, vậy là quá đủ rồi. Cần khôn sáng tỏ, thiên lý ngời ngời, sao có thể giết lầm? U Minh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, cửu thiên lôi hỏa vang trời, lấy chính diệt tà, chính đạo hàng phục yêu ma. Phó Trường Đình chỉ cần một kết quả trừ gian diệt ác, còn động cơ nguyên do chỉ là những lời bịa đặt trí trá của bọn tà ma ngoại đạo, không nghe cũng chẳng sao.

“Người muốn nói cái gì?” Hai tay siết lại thành quyền, đầu ngón tay toạc rách vải vóc, bấm sâu vào lòng bàn tay, Phó Trường Đình trầm trầm hỏi.

Thiên Cơ Tử sâu xa nhìn y, trông mắt đẫm máu hiện lên vài phần thương xót, “Tiểu sư đệ của ta...”

Mệnh sắp tàn, ký ức ngày xưa hiện về như một tấm màn lướt nhanh qua tâm trí. Tiểu sư đệ của hắn được ẵm từ dưới núi lên, chỉ be bé có từng này, ngoan ngoãn nằm im thín thút trong lòng hắn, vừa mút một ngón tay vừa giương đôi mắt tròn đen lay láy lên nhìn. Cho dù hắn đi đâu tiểu sư đệ của hắn cũng leo đèo bám theo sát nút; tiểu sư đệ giờ kiếm gỗ lên chập chững chém bừa, cuối cùng thở hồng hộc, ngã ngửa ra sau khóc văng lên; tiểu sư đệ đứng trên cầu treo, hai mắt nhắm tịt, khuôn mặt trắng bệch rồi mà vẫn còn ương ngạnh đấu võ mồm với hắn. Tiểu sư đệ của hắn...

“Ha ha ha ha ha...” Móng tay sắc nhọn đâm vào cổ họng một đoạn có dư, mũi hắn chảy máu, hai mắt đỏ vện, cười đến tim tan phổi nát.

Phó Trường Đình hỏi, “Người cười cái gì?”

“Ta cười Hàn Thiên. Nó... ha ha ha ha... nó tính cái gì chứ?”

Câu hỏi quá khó hiểu, Phó Trường Đình cau mày.

Thiên Cơ Tử nói tiếp, “Chung Nam từ xưa đến nay luôn dùng thiện ác để phán xét vạn vật. Người hành thiện, quý hành ác. Trừ ác hướng thiện, lấy chính diệt tà. Người là thiện, ta là ác, trắng đen rõ ràng. Buồn cười nhất chính là Hàn Thiên, ta coi thường nó hướng thiện, người ghê tởm nó làm chuyện ác. Thiện thì sao? Ác thì sao? Rốt cuộc nó là thiện hay ác? Phó trưởng môn, người nói đi?”

“Y...” Lòng bỗng trống tuếch, y cứng họng không thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục.

Bỏ qua việc phân định thiện ác, y hoàn toàn chẳng biết gì về người kia. Tại sao người đó phải lấy xương ngón tay của mình chôn dưới tàng cây? Có phải người đó còn làm gì khác trong huyết trận không? Tại sao lại nói dối, ôm trọng tội sát nhân vào người?”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, đạo giả chỉ cần vắn tội, không cần biết nguyên do cảm thấy hoang mang quá đỗi. Y muốn biết hết thấy, không chỉ việc ai đúng ai sai, cái y muốn biết chính là... Hàn Thiên, tất cả về Hàn Thiên.

Nhưng, muộn rồi.

Cơn nhói đau trong lòng bàn tay chợt đâm thẳng vào tim, hai mắt mở bừng, Phó Trường Đình sức tỉnh khỏi mộng. Bóng đêm buông dày trước cửa phòng, gió thổi rít từng cơn. Đứng dậy khiêu đèn, xòe bàn tay ra, thấy vết máu mờ nhạt do móng tay gây ra còn đây, tuy khó nhận thấy nhưng vẫn chưa hết hẳn. Mấy ngày liên tục, đoạn đối thoại với Thiên Cơ Tử luôn xuất hiện trong mộng.

“Leng keng, leng keng, leng keng...” Tiếng chuông lanh lảnh khuấy động gian phòng. Kinh Hồn Linh treo dưới cửa tự động rung không cần gió, bề mặt cũ kỹ tản ra ánh kim vàng xỉn.

Khói quỳ mên mang. Từng sợi từng sợi len qua khe cửa sổ, chẳng mấy chốc đã giăng đầy gian phòng.

Phó Trường Đình ngồi dậy khỏi giường, khói bạc cũng không thối lui, trái lại tụ nhiều hơn, lượn lờ vòng quanh chỗ y. Khói sương giăng mắc, ngọn đèn leo lét như hạt đậu cũng vì làn sương này mà trở nên hư ảo hơn.

“Ai?” Không cầm kiếm, không vung chưởng, ngay cả chính khí Bắc Đẩu hộ thân cũng chẳng bận tâm duy trì. Y mặc mái tóc dài rối tung đứng sau bàn, nín thở ngưng thần chờ đợi, đạo bào rộng thênh không kịp buộc lại, ống tay áo dài thướt rũ chầm lên bàn chân. Sương khói quen thuộc, tình cảnh quen thuộc, và Phó Trường Đình đang chờ bóng người quen thuộc kia.

“Được hay Tử Dương chân quân hạ phạm độ thế, hàng yêu trừ ma. Hôm nay được diện kiến, quả thực phong tư bất phàm.” Khói sương giăng giăng không nhìn thấy rõ, có người nhẹ cười thành tiếng. Âm thanh êm dịu như gần như xa, thoảng nhẹ như cách trăm sông nghìn núi, rõ ràng như phảng phất bên tai.

Phó Trường Đình đột ngột lùi về sau, dưới ngọn đèn dầu chênh chao, khuôn mặt trước nay bất động thanh sắc của đạo giả bỗng trở nên chết lạng.

Không phải người đó.

Kinh Hồn Linh mãnh liệt réo rắt, quỳ khí dày đặc, cửa phòng im lặng bật mở, mang theo hơi gió ulla vào. Trong bóng tối, một thân hình mảnh mai lướt đến, “Yêu quái sơn dã, đêm khuya quấy rầy cũng là vạ bất đắc dĩ, cầu mong quốc sư đại nhân lượng thứ.”

Lời vừa dứt, người đã ở trước mặt. Một cô gái nhẹ cười khanh khách, mày tựa trăng non, “Tiểu nữ là Sơ Vũ, bái kiến Phó trưởng môn.”

“Vũ cô nương.” Cái tên thường xuyên treo trên miệng quỳ xộc vào não, sắc mặt Phó Trường Đình trở nên căng thẳng.

Cô gái vận trang phục màu ngọc bích tỏ ra nhẹ nhàng khoan thai. Cô phát tay áo lên mở rộng cánh cửa đóng chặt, nụ cười dịu dàng loang dần trên mặt, mùi thơm thoang thoảng lan ra khắp phòng, “Nghe nói đạo trưởng đang tìm thứ gì đó, tiểu nữ cũng có một thứ, chỉ không biết có phải món đạo trưởng tìm hay không.”

Gót sen khê khàng, cô di chuyển đến phía bên kia chiếc bàn tròn. Khói quỳ tứ bề, cô gái hơi cúi đầu, cười đoan trang thùy mị. Trong tay cầm một thanh đao nhỏ bằng gỗ.

Phó Trường Đình vội vã vươn tay chop lấy, ống tay áo phất lên suýt nữa ầy ngã cái để cầm nắm. Cô gái cười chan hòa, không bận tâm vẻ lỗ mãng của y, “Xem ra đúng rồi.” Cô thốt lời mừng vui, mùi thơm trong phòng lại có phần đậm hơn.

Món đồ chơi của trẻ con, không cần phải khắc đeo quá tinh xảo, vật liệu cũng chẳng cần cầu kỳ quá mức, thế nhưng người làm ra hẳn phải đặt vào rất nhiều tâm tư, từ mũi đao đến chuôi đao đều không thấy dằm gỗ nào. Buổi tối Hàn Thiên uống say bên hồ ấy, y đã từng thấy người đó ném vào hồ. Con quỳ lúc say bí tỉ còn lảm nhảm rằng mình làm ra nhiều lắm.

Lấy tay làm dao, Phó Trường Đình bỏ xuống, đao gỗ lập tức tách thành hai. Hóa ra bên trong rỗng ruột, một mảnh giấy nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn. Một bài vè vồn vện có bốn dòng: trời hoang mang đất hoang mang, nhà có trẻ nít khóc oang oang, quân tử đi qua đọc ba lần, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông.

Giống hệt bên trong cái trống bỏi.

17. Chương 17

Lấy tay làm dao, Phó Trường Đình bổ xuống, dao gỗ lập tức tách thành hai. Hóa ra bên trong rỗng ruột, một mảnh giấy nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn. Một bài về võn vẹn có bốn dòng: trời hoang mang đất hoang mang, nhà có trẻ nít khóc oang oang, quân tử đi qua đọc ba lần, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông.

Giống hệt bên trong cái trống bỏi.

“Ban đầu bọn họ khóc than không ngớt. Con người không nghe, nhưng chúng tôi thì nghe rất rõ.” Hồn phách đứa trẻ bị phong toả dưới đáy hồ vì hoảng sợ mà không được an ổn. Mỗi khi mặt trời lặn, tiếng khóc lại vọng lên từ dưới nước, họa cùng tiếng gió gào rìu rít bên hồ Lâm. Con người nào hay nào biết, vẫn say sưa giấc nồng. Quý kia lại ngồi dưới thạch đình bên hồ, chao đầu nghe từ nửa đêm đến tận bình minh.

Trước ánh mắt lạnh băng của đạo giả, cô bình tĩnh trần thuật, “Huynh trưởng ngại bọn họ quá ồn ào, nên mới ném vào hồ những món đồ nhỏ nhỏ. Đạo trưởng là chân quân trên trời hạ phạm, e là cũng có điều chưa tỏ. Tuy rằng người quý không chung đường, nhưng cùng là quý với nhau vẫn biết nói tình người. Chỉ cần hỏi lộ một ít, có thể mua được một đêm yên ổn. Ha ha, miệng nói vậy, song sự thật là huynh ấy động lòng trắc ẩn. Huynh ấy...”

Một tiếng thở dài nẫu ruột, hương thầm lại chộn rộn. Một cái trống bỏi, mấy con chuồn chuồn tre, có lúc là mấy món đồ chơi bằng kẹo đường. Một ít quà vật hồng an ủi nỗi sợ sệt của hồn ma đứa trẻ.

Oan hồn trong huyết trận không nhận được đồ cúng tế của thân nhân. Cho nên con quỷ bèn viết bài về trấn an trẻ nhỏ của nhân gian, bí mật gửi xuống.

“Ít nhiều gì cũng thấy dễ chịu hơn.” Sơ Vũ dịu dàng nói.

Khói quỷ rập rờn trước mắt đạo giả, từng sợi thơm hương nhẹ nhàng vẩn sương bạc lên lối mọi góc ngách căn phòng. Phó Trường Đình nghe thấy ngoài kia lại đổ tuyết, tiếng thổi vi vu hoả reo với tiếng ‘lạch xạch’ của ngọn nến trên bàn. Hạt tuyết lất phất chạm vào song giấy, gió lướt len qua khe hở tựa tiếng nỉ non.

“Đôi khi, huynh ấy sẽ tự mình đứng bên hồ đọc ba lần.” Cô gái xinh đẹp đứng giữa khói loang ẩn hiện, che miệng nhẹ cười thành tiếng, “Phải quân tử đọc thì mới có tác dụng. Có điều sau đó bọn họ lại ngưng khóc thật.”

Khăn lụa son phấn gửi khuê nữ thác oan, giấy nghiên bút mực tặng thư sinh chết không cam lòng. Thi thoảng, y còn bảo Sơn Tra làm mấy món bánh ngọt công phu, như bánh đậu bánh tro Tết đoàn ngo, bánh trung thu nhân hoa quả cho đêm rằm, đêm ba mươi cũng không quên mang đến mấy hộp kẹo mít... Có khi y lại viết mấy thứ khác lên giấy, tỷ như kinh cầu siêu, giai thoại súc tích, thậm chí còn có cả thơ tình.

Con người ai cũng có thất tình lục dục, tham sân si vọng, yêu hận chia lìa. Quỷ không có, bởi lẽ quỷ không có tim. Nhưng quỷ cũng khao khát được bận lòng và quan tâm. Đáy hồ lạnh lắm, chỉ một ít vật thân thuộc là đủ để xoa dịu hồn phách bất an của họ.

“Việc y thổi tiêu...” Khuôn mặt tuần tú cũng như ánh nến chớp chớp, lập loè tranh tối tranh sáng.

Sơ Vũ trả lời thẳng, “Bọn họ thích nghe khúc nhạc của anh tôi.”

Tiếng gió lộng đêm đông tựa tiếng tiêu lay lắt không thành điệu năm ấy, não nề xa xăm, như khóc như than.

“Tôi thường bảo, huynh làm vậy là khóc thay bọn họ. Dưng huynh ấy không đời nào thừa nhận.” Sóng mắt chuyển động, cô tự nhiên ngồi xuống, không để tâm đôi mắt ẩm đậm của đạo giả, tự mình nhấc tay châm chén trà, “Huyết trận ở đó, oan hồn ở đó, cho dù ném giấy hay bất cứ cái gì xuống hồ cũng chỉ an ủi được giây lát. Sự phẫn nộ và oán của họ vẫn dâng trào. So với tiếng khóc, tiếng tiêu nghe êm tai hơn. Thôi được rồi, anh nhà tôi thật ra không ra hiểu âm luật, chỉ đi học mót mà thôi.”

Con quỷ miệng lưỡi chua ngoa, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt không quan tâm. Nửa đêm nhìn thấy y đứng dưới đại thụ, đầu cúi xuống, mặt nhăn mày nhú là đủ hiểu đang mất kiên nhẫn, miệng cầu nhàu không ngừng, thế nhưng hết ngón này đến ngón khác đều gắng sức trầy trật ẩn xuống lỗ tiêu. Thiếu một ngón tay,

động tác quái dị không tự nhiên, làn điệu cũng thất thường rớt mất tiếng này tiếng nọ. Cứ thế, từng đêm từng đêm lại quay lưng lén lút học, một mình thổi bi ca đến nhuyễn nhừ.

“Thảo nào trong thành có huyết trận, nhưng chưa từng thấy oán khí ngút trời.” Phó Trường Đình bưng tỉnh ngộ. Lúc đầu y kết luận trong thành đương nhiên có đồng đảng che giấu, về sau quy vào lý do thổ nhưỡng bản địa có hơi nước dày đặc hơn bình thường.

“Trong mắt đạo trưởng, hẳn cho rằng huynh ấy cố tình giấu diếm. Có điều theo thiên ý của tôi, anh tôi chỉ không muốn nhìn oan hồn bị dày vò. Huống hồ, huyết trận coi hồn phách là đồ ăn, hết nhả ra lại nuốt vào, việc làm của huynh trưởng chẳng phải đang tiêu trừ ô uế, góp phần làm suy yếu uy lực tà trận sao? Mọi việc trên đời đều có hai mặt, cho dù đứng cùng một hướng, nhìn cùng một sự việc, song bên thiện bên ác, đối lập như trời vực. Đó gọi là lập trường bất đồng, nhận định bất đồng âu cũng là lẽ tự nhiên.” Vẫn một ngữ điệu ôn hoà, cô ngồi dưới đèn, đoan trang như hoa soi bóng nước, tay mơn man mặt giấy, “Cũng như việc làm của huynh ấy, với đạo trưởng là nổi giáo cho giặc. Còn với tiểu nữ, y... chỉ là huynh trưởng mặt lạnh tim nóng của tôi mà thôi.”

Đôi tiên thuỷ thu đồng [1] bỗng chéch lên, khoé môi cong cong, cô cười phiến muộn nhìn khuôn mặt mát mát kia, “Đạo trưởng có biết vì sao lúc tiểu nữ xuất giá, huynh trưởng lại nặng nề mời đạo trưởng dự lễ không?”

“Tại sao?”

“Bởi lẽ có toan tính.”

Khuôn mặt đầm như nước của đạo giả không hề kinh ngạc, “Y chưa bao giờ làm việc vô nghĩa.”

Chỉ là từng chuyện người đó làm chẳng mang lợi lộc gì cho bản thân cả.

Hoa yêu không mời mà đến vẫn giữ vẻ trầm mặc, rũ mắt nhìn nước trà trong chén.

Một lúc sau, Phó Trường Đình trầm giọng hỏi, “Tại sao y tìm ta?” Khói bạc lượn lơ, ánh nến phết lên khuôn mặt đoan chính một tầng ấm áp, nhưng nơi mi tâm lại hăm một màu tăm tối.

Yên lặng nhìn y hồi lâu, Sơ Vũ thôi không cười nữa, “Nhà chồng tiểu nữ là Trần gia ở Vu châu, cũng là một vọng tộc trong quý giới. Huynh muội tôi trà trộn giữa nhân gian, không chỗ nương tựa. Huynh trưởng bảo, con gái nhà người ta ở nhân thế khi gả đi phải có anh em trai tráng đưa tiễn, biểu lộ nhà mẹ đẻ có chỗ chống lưng, nhà chồng mới không rẻ rúng. Anh nhà sợ tôi ốm yếu, gả xa sẽ gặp thiệt thòi. Nên khi nghe tin có Tử Dương chân quân vào thành, mới không tiếc thân mạo muội quấy rầy đêm đêm.”

“May nhờ có đạo trưởng dự lễ, nhà chồng quả nhiên đối đãi lễ nghĩa với tôi, không dám trì hoãn. Đạo trưởng ân trọng như núi, Sơ Vũ vô cùng cảm kích.” Cô đứng dậy, dịu dàng cúi đầu với Phó Trường Đình. Mùi hoa lập tức dậy lên bốn phía.

Phó Trường Đình ngơ ngác nhìn đoá hoa giữa trán cô gái kia. Cô ấy thật giống với huynh trưởng, khi mỉm cười luôn cong vênh vành mắt, “Người cô cần tạ ơn là y.”

“Tiểu muội Sơ Vũ”, mỗi lần nhắc đến em gái đã xuất giá, khuôn mặt quý kia luôn bừng sáng.

“Y nhắc đến cô luôn.” Phó Trường Đình nói. Giọng nói bằng lặng giản lược vài phần.

“Anh nhà cũng nói với tôi về ngài. Hồi xuất giá ở dưới cửa tây thành ấy. Đạo trưởng tuy chưa lộ diện chân thân, có điều chính khí cương trực của đệ tử Chung Nam hoàn toàn khác hẳn với trọc khí ô uế của tà ma chốn sơn dã. Lúc tiểu nữ vừa đến dưới thành đã biết có khách quý giá lâm. Sau đó, anh nhà chỉ vào cây hoè và nói, người đứng dưới cây là Phó Trường Đình, trong muôn vạn đạo chúng, chỉ có y là vô song.”

Phó Trường Đình chấn động, y không hề biết, hoá ra người kia đã từng khen ngợi y như thế, “Y...”

Sơ Vũ cười không dứt. Ký ức bất tận, cô nói mãi miết không ngừng, không mãnh liệt cũng chẳng đau khổ, chỉ nhẹ nhàng trần thuật như hàn huyền với tri âm. Nhấp một ngụm trà, rồi lại kể chuyện vụn vặt, không lớn không nhỏ, “Đạo trưởng có biết, hôn sự của tiểu nữ do Thiên Cơ Tử chủ trì mai mối không?”

Tựa nhắc một tảng đá ném xuống hồ, trời rung sóng chuyển.

“Cái gì?” Nhẹ hô lên, Phó Trường Đình chồm người qua mặt bàn bắt lấy tay cô gái.

Sơ Vũ không đổi sắc, khuôn mặt vờ như không ảnh hưởng gì, vẫn tươi cười tiếp, “Té ra đạo trưởng không biết ư? Vậy thì, chuyện về sau ngài cũng không biết rồi.”

“Tiểu nữ và huynh trưởng ẩn cư trong thành đã nhiều năm. Ban đầu, huynh trưởng với Thiên Cơ Tử thi thoảng có qua lại với nhau, nhưng lần nào cũng từ già trong khó chịu. Năm năm trước, Thiên Cơ Tử nhìn thấy nơi này khí hậu phong phú, mạch nước chẳng chịt, đất đai hoang sơ, bèn định bụng xây dựng huyết trận ở đây, hồng dung thể cục xoay chuyển mạnh mẽ đặng nghịch thiên. Những chuyện đó về sau tôi mới biết. Khi ấy huynh trưởng phát hiện trong thành có khác thường, bèn mời hần đến đây làm khách. Nào ngờ khổ công khuyên nhủ vô hiệu, còn bị hần mang tính mệnh ba người chúng tôi ụ hiếp. Bởi lẽ huynh trưởng là đồng môn của Thiên Cơ Tử ở Chung Nam, am hiểu lý thuyết bày bố trận cục. Hần muốn huynh trưởng giúp hần chôn giấu tìm người, kiến tạo thụ trận.”

Ngọn nến hồng chao động, ánh sáng rún rẩy toả một màu vàng ấm, chiếu sáng khuôn mặt diễm tuyệt của Sơ Vũ. Nhìn nét mặt thẫn thờ lặng thinh của Phó Trường Đình, cô hạ mắt xuống, từng câu ẩn chứa hàm ý sâu xa, “Ban đầu, huynh trưởng có ước định với Thiên Cơ Tử, chỉ cần huynh ấy nghe lệnh hành sự, tuyệt đối không được gây khó dễ đến tôi, Hạnh Nhân và Sơn Tra. Nhưng về sau huynh trưởng lại lén đổi tể vật. Khi sự việc bại lộ, thể cục lưỡng nghi song sinh đã hình thành, không còn kịp đổi xương ngón tay huynh ấy chôn dưới tàng cây trong mắt trận. Thiên Cơ Tử nổi giận, bắt tôi gả tận Vu châu. Tiếng là xuất giá, kỳ thực là giam cầm. Để phòng ngừa huynh trưởng lại sinh dị tâm.”

“Nhờ hồng phúc của đạo trưởng, giờ Thiên Cơ Tử đã bị diệt trừ đền tội, quý quân dưới trướng cũng lập tức giải tán. Nhà chồng cũng không dám quyết liệt giữ lại. Tôi mới có thể quay về Khúc Giang, đến gặp ngài tạ ơn.” Cô nhoèn môi, nghiêng đầu, mỉm cười làm cong đôi mày chì, nhìn gương mặt xám như tro tàn của người kia không chớp mắt, “Vừa rồi đạo trưởng nói muốn tôi tạ ơn huynh trưởng. Tiếc rằng tôi tìm khắp thiên hạ cũng không thấy anh ấy đâu.”

“Người... Hàn, Hàn Thiên...” Đôi môi mấp máy, nghi hoặc quấy nhiễu xoắn bện trong dạ, hết thấy phần uất bỗng tiêu tan thành mây khói.

Y chưa bao giờ gọi tên người kia. Lúc quen biết tán gẫu cùng nhau, y luôn khách sáo gọi ‘Hàn công tử’, nghe thì có vẻ tao nhã hữu lễ, thực chất là đang từng khắc vạch rõ giới hạn. Khi quý gia tức giận mắng y là ‘đạo sĩ gỗ’, y bèn trả miếng là ‘tiểu sư thúc’, ngữ điệu toan tính, cũng bởi mang theo ba phần giận dỗi.

Hàn Thiên, Hàn Thiên, Hàn Thiên... Hai tay gồng chống lên mặt bàn, Phó Trường Đình siết khớp hàm, trái tim tỉnh như tử thủy giờ đây xê xê như thủy triều, từng đợt bành trướng đầy đau đớn ập tới, dường như muốn xé toang cổ họng. Y... Hàn Thiên... đập vào mắt chỉ có ánh nền chói lòà, chiếu hai mắt y cay xè. Giữa hai tay là vài mảnh giấy đồng khổ dàn ra, trên đó viết tên y.

Phó Trường Đình nhận ra nét chữ của Hàn Thiên. Con quỷ có hành vi cử chỉ bất cần, song chữ viết lại nghiêm chỉnh ngay ngắn. Nét dài mỏng gãy, nhưng bút lực lại có thừa. Từng nét bút từng nét đi đều đặn thậm từng ly một. Hoàn toàn phủ định câu ‘nét chữ là nét người’.

Một đêm đối ẩm trong sân, người kia chấm rượu lên bàn, gặt gù viết ——Hàn Thiên thê thiết, đối Trường Đình văn, sơ Vũ Sơ yết.

Đạo giả ngây ngô không hiểu, chỉ biết người kia lại say, bèn vén tay áo lên nắm lấy cổ tay người kia, “Người say rồi.”

Hàn Thiên bị y nắm cổ tay, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, đôi mắt quả thật đã say lơ đãng, “Khéo thật. Tên của chúng ta vừa vắn có mặt trong một câu thơ. A? Còn có cả Sơ Vũ.”

Nhân lúc đạo giả cúi đầu nhìn, y nhấc tay trái lên xoa đi bằng tay áo.

Hàn Thiên cau mày, nghiêm nghị nói, “Có ý xấu.”

Phó Trường Đình còn nhớ rõ khi ấy người kia bị hơi rượu xông đỏ bừng đôi gò má, dưới ánh trăng ửng màu trắng hồng, đẹp không bút nào tả xiết. Con sâu rượu giật tay ra, vùi đầu lên bàn viết từng chữ từng chữ một. Phó – Trường – Đình, tên của y. Viết rồi lại viết, viết tràn ngập mặt bàn.

Trên thế gian này chỉ có hai lý do để viết tên một người như thế. Một là hận tận xương tủy, hai là yêu khắc cốt ghi tâm.

[1] Tiễn thủy: mô tả rung động của mặt nước, tiễn thủy thu đồng ý nói đôi đồng tử tựa nước hồ thu rung động.

“Bần đạo... ta...” Tình cảm dâng trào, y lặng đi trong nỗi mất mát không bờ bến, không đường thoái nhượng. Cô gái kia vẫn ngồi hiền hoà phía bên kia bàn tròn. Phó Trường Đình lướt mắt qua cô, dừng lại ở cửa phòng khép chặt đằng đó. Thành Khúc Giang vẫn vậy, sân trong quán trọ vẫn vậy, y vẫn đứng giữa quỹ khối mệnh mang tìm kiếm, nhưng tìm hoài vẫn không thấy bóng hình phiêu dật của người năm nào nữa, “Y bị ép buộc.”

“Phải.” Sơ Vũ đáp không do dự.

Phó Trường Đình đứng thẳng dậy, hai tay lặng lẽ siết chặt thành nắm đấm. Móng tay lại đâm thẳng vào vết thương trong lòng bàn tay, cơn đau nhói nhẹ nhàng chạy thẳng vào tim. Máu rỉ như dây tơ, sợi hồng chạy lượn quanh ngón tay. Y nhìn bốn phía, mờ mịt quét mắt hết toàn bộ gian phòng, cuối cùng, lại quay về khuôn mặt diễm nhiên của Sơ Vũ, cô đơn dâng tràn, “Tại sao lại nói cho ta biết những chuyện này?”

“Muốn tìm người tâm sự về huynh ấy.” Cô gái bình thản đáp. Quý khí âm u, hương hoa yêu dị. Nước trà trong chén đã nguội lạnh, cô tự mình nhắc ấm trà lên, rót đầy, “Cuộc đời huynh trưởng tri giao rất ít, muốn tìm người ôn chuyện không dễ. Tuy Phó chủồng giáo là quốc sư cao quý, là trọng thần của thiên tử, ngày lo trăm việc, nhọc nhằn mỗi m刻. Chẳng dễ gì mà giữa ngài và anh nhà có được giao tình, tiểu nữ cả gan, cầu mong quốc sư lượng thứ, dù không niệm tình mọn của tiểu nữ, cũng xin niệm tình người không có ở nhà mà cùng tôi chuyện trò vài câu.”

Cô gái nói chuyện khiêm nhường, câu nào câu nấy đều kính cẩn, một câu ‘người không ở nhà’ thốt ra nhẹ nhàng là thế, lại như trong cười có dao, bông tơ ẩn giấu kim châm, đâm thẳng vào sâu trong tim y.

Đương nói, tựa như chợt ý thức được mình lỡ lời, Sơ Vũ vội vàng dùng tay áo che mặt, vờ ngạc nhiên, “Đạo trưởng sao thế?”

Siết chặt song quyền, Phó Trường Đình mạnh mẽ ngẩng mặt lên, không muốn nhìn khuôn mặt nhu hoà thông dong của Sơ Vũ nữa, “Cô còn muốn nói gì nữa?”

Cô im lặng không đáp, thản nhiên nhấp một ngụm trà. Khoé miệng yếu ớt nâng lên, vẻ mặt phức tạp, “Ngài có tin anh tôi không?”

“...” Phó Trường Đình suy sụp lùi về sau, ống tay áo quất vào cái ghế tròn bên dưới. Ghế ngã ầm xuống, lặn lông lốc đến chân tường.

“Ngày xưa tôi ở bên hồ Lâm, thường nghe Lý Cơ bảo rằng, trên đời này cho dù là người phạm mất thịt, hay yêu tinh cỏ cây như tôi, gặp nhau, quen biết rồi ly biệt, chỉ đơn giản không thoát được một chữ ‘tin’. Chỉ có tin nhau hết lòng hết dạ, mới có thể không chia lìa, không rũ bỏ. Bằng không, cho dù có nói lời nồng ý mật đông dài thế nào, thế thốt êm ái ra sao, cuối cùng chỉ là trăng soi đáy nước, hoa lồng bóng kính mà thôi, chạm vào lập tức vỡ tan. Giữa chốn tục lụy chìm nổi, ngay cả hiểu nhau tin nhau còn là lời chót lưỡi đầu môi, thử hỏi sao có thể cùng nắm tay nhau?” Liếc nhìn thần thái bi thương của đạo sĩ, Sơ Vũ nhấp trà, trước sau vẫn dịu dàng nói, “Từ xưa ma đạo đã tranh chấp nhau, chính tà lẫn lộn. Đạo trưởng không tin anh tôi cũng phải thôi. Nhưng mà...”

Chuyển đề tài xong, cô đặt chén trà xuống, từ từ ngược mặt lên. Vẻ cười thủy mị vẫn giữ luôn luôn trên khuôn mặt, giờ từng nét cười lần lượt tan biến, cuối cùng chỉ còn lại đôi mắt đong đầy xót xa, “Ngài không tin y, nhưng y tin ngài.”

“Rầm ——” gió đêm ào ào cuối cùng đã thổi bung song cửa cũ nát, hoa tuyết vùn vùn tuôn vào vây lấy đạo giả trong phòng. Khung cửa nửa mở không chịu được cơn gió tuyết tấn công, đập cánh cách vào trong tường. Ngọn nến trên bàn nhảy mắt bị bóng đêm nuốt chửng.

Nâng tay lên niệm quyết, cô tốt bụng giúp y thấp sáng ngọn nến. Trong khoảnh khắc ánh sáng vụt lên, Sơ Vũ thấy rành rọt chương môn Chung Nam, người được đồn là ‘khi luân hồi đã quên mất con người là thế nào’ đang ngã ngồi trước mặt cô, vẻ cao quý cùng kiêu ngạo đã vỡ tan tành tựa hạt tuyết mịn.

Tay không khỏi run lên, ngọn nến vừa được nhen lại vụt tắt.

“Tại sao... cô biết?” Trong bóng tối không nhìn rõ nét mặt, song âm điệu bình lặng không gọn đã mất đi sự yên ổn nhất quán.

Sơ Vũ thở dài, mấy tờ giấy trên bàn bị gió tuyết thổi bay lập tức được Phó Trường Đình giành bắt lấy trước, siết chặt trong tay, “Huynh ấy đã giao phó hai đứa ngốc cho ngài, không phải sao?”

“Bọn nó không biết gì hết, cũng chưa từng làm gì hết.”, “Hạnh Nhân tham tiền, Sơn Tra ham ăn”, “Nhưng chúng nó tốt, tốt lắm...” Trước đêm nổ ra trận Ngọc thành, người đó hết đêm này đến đêm khác kéo y ra mà nhắc nhở không ngừng, lặp đi lặp lại bao lần, trọng tâm câu chuyện cũng không chệch khỏi hai đứa nô nhi có tướng mạo kỳ dị cùng hành động cổ quái kia.

“Bọn nó chưa bao giờ hại người hết.” Hàn Thiên nói.

Phó Trường Đình biết, đây là nỗi lo duy nhất của người đó. Con quỷ chẳng có gì hết, cất giấu một phòng đầy tạp vật muôn hình muôn vẻ, nhưng bên cạnh chỉ có đúng hai con yêu quái xấu xí chăm sóc. Hàn Thiên thương chúng nó.

“Ta đã hứa với y, chỉ cần bọn nó không làm chuyện ác, tuyệt đối không ra tay.” Cho đến phút cuối cùng, cái Hàn Thiên mong mỏi cũng chỉ là sự bình an của hai đứa nô nhi. Con quỷ cao ngạo lại ngang ngạnh, chỉ từng cúi đầu cầu xin y hai lần, một lần cho em gái, một lần cho nô nhi. Nhưng chưa từng cầu xin điều gì cho chính mình.

Có lẽ vì người đó biết, một kẻ thù cái ác như y sẽ không bao giờ đồng ý. Phó Trường Đình bị ai nghĩ.

“Quả đúng thế.” Thấy đạo giả xác nhận suy đoán của cô, hoa yêu liền lộ vẻ thông minh, “Nếu không, đường đường là chỗ của trường môn Chung Nam, sao cho phép yêu nghiệt lên lút văng lai?”

Gió sượt qua, một bóng đen chợt loé bên ngoài song. Trong tiếng tuyết thổi phàn phật, hai tiếng ‘răng rắc’ khe vang, nếu không nghe kỹ, đã tưởng là tiếng cành khô bị gió quật gãy.

“Cô... không đi coi sao?” Thấy đường nhìn hướng ra ngoài cửa Sơ Vũ, Phó Trường Đình nặng nề hỏi.

“Đạo trưởng không đi coi à?” Rút ánh mắt lại, Sơ Vũ hỏi ngược.

Phó Trường Đình lắc đầu, làm vậy sẽ khiến nó sợ.

“Nhìn thấy chỉ rước đau lòng.” Sơ Vũ buông thông tay, mặt đượm buồn.

Cô lại bình tĩnh nhìn y hồi lâu, hai mắt sáng rực, tựa như còn có ngàn lời muốn nói, nhưng phải nhẫn nhịn thâm nuốt vào, “Không còn sớm nữa, tôi phải quay về. Vu châu xa xôi, đường sá cách trở, không sớm quay về, trời sẽ sáng mất.”

Thấy vẻ mặt thất thần của đạo giả, cô mỉm cười nói, “Cho dù có lý do bị giam giữ, nhưng giả thì cũng giả rồi. Thân là người của Trần gia, không về nhà chồng thì biết về đâu? Một mình ở cạnh nam tử xa lạ ban đêm là việc không nên, sao có thể dùng đường không chịu quay về cho nhanh? Nếu bị anh nhà biết được, chắc chắn sẽ bị quở trách.”

Cô khoan thai đứng dậy, tiến tới hai bước, cúi đầu với Phó Trường Đình. Bước chân uyển chuyển tựa lướt mây chảy nước, khuôn mày lúc nào cũng tỏ vẻ nhu thuận hiền hoà.

Phó Trường Đình không còn lời nào để nói, để mặc cô xoay người bỏ đi.

Cửa phòng mở rộng, hương hoa thơm ngát vẫn luôn quanh quẩn trong phòng cũng lập tức biến mất, sương khói dày đặc chìm xuống đất.

Cô thong thả bước đến trước cửa, đột nhiên dừng lại.

“Cho dù có bị ép buộc, nhưng sai cũng là sai. Mạng người quan trọng, không thể châm chước.” Khác hẳn với vẻ bình tĩnh vừa rồi, cô gái nặng tình anh em ban nãy bỗng quay đầu lại, thân người run rẩy, lệ rướm mi chực khóc, nhưng vì cố giữ vẻ nghiêm nghị, nên đành cau mày cắn răng, che giấu sự yếu đuối bên trong, “Bây bố tà trận, giam cầm linh hồn, sát hại sinh linh, cho dù có muôn vàn bất đắc dĩ, hết thấy đều không muốn, nhưng làm chính là làm, nợ máu phải trả bằng máu, tội đáng vạn lần chết. Thiên lý tỏ ngời, lấy

chính trừ tà là điều tất nhiên. Ngài giết anh tôi, với ngài là lẽ thường đáng làm, với anh tôi là trừng phạt đúng tội. Tôi hiểu đạo lý đó, nên tôi không hận ngài. Nhưng mà... nhưng mà...”

Câu kể tiếp không nói nổi, lệ chảy trút xuống, cô che mặt khóc tang thương, “Người đó là anh tôi... anh tôi vì tôi... tôi, tôi chỉ muốn nói cho ngài biết... anh tôi không phải là ác quỷ.”

“Ta biết.” Tiếc là đã quá muộn. Phó Trường Đình quay đầu đi không muốn nhìn nữa, nhìn thấy cô tựa người vào cửa vọng hoài, y không tìm lòng được mà tưởng tượng rằng, người đội mào sen ngày trước sẽ cười trên quỷ khí tới đây.

“Thực sự... không có tia hy vọng nào sao?”

“...Không.” Sư phụ đã dạy, diệt cỏ phải diệt tận gốc. U Minh kiếm xuyên qua ngực, quỷ quái bình thường đã hồn phi phách tán rồi. Huống hồ, y còn bày bố cửu thiên lôi hỏa trong ngoài cái sân đó, cho dù y có sức lực chống cự, cũng đã bị lửa thiêu thành tro bụi từ lâu rồi.

Hàn Thiên, thực sự sẽ không quay về nữa.

“Đối với yêu quái, làm người là tốt nhất. Yêu quái sơn dã như tôi, cố gắng tu hành khổ luyện trăm năm cũng chỉ có được bộ da người, được làm người muốn quý cỡ nào có cỡ ấy. Thế nhưng, nhìn anh tôi mà ngẫm lại, làm người có gì tốt đâu? Lúc nhỏ là đứa trẻ bị vứt bỏ, cha mẹ không cần tới. May mà ban đầu còn có một vị sư huynh chăm sóc đến lớn, bảo vệ chu toàn. Ngay cả khi bị phái Chung Nam trục xuất, sư huynh vẫn còn để mắt tới. Nhưng về sau ngay cả sư huynh cũng bỏ rơi. Ba người chúng tôi đi theo huynh ấy rất lâu, kể ra thì cũng thuận hoà ảm áp, vui vẻ chung sống. Tiếc rằng dẫu thế nào chúng tôi cũng không phải người, không hiểu được nhân tình ảm lạnh. Nói chúng tôi đi theo huynh ấy, chi bằng nói là huynh ấy tận lực suy nghĩ săn sóc cho chúng tôi.” Lệ không ngừng tuôn, cô đưa lưng về phía y, nhìn tuyết ngập trời mà xúc động vô hạn, “Những năm gần đây, người có thể khiến anh tôi mở lòng cùng nâng chén, chỉ có mình ngài... vậy mà, hoá ra ngài cũng không cần anh tôi.”

Nửa câu sau cùng lạc trong tiếng gió thổi tan tác, gió như khóc than, trong một thoáng đập mạnh vào Phó Trường Đình đứng sau cánh cửa.

Sau một tiếng thở dài, hình bóng cô gái chợt biến mất tăm.

Tuyết trắng xoá bầu cao, in hệt đêm hè năm ấy, trăng ngà tạc lưỡi liềm, hoa hải đường tung cánh rợp sân tạo thành cảnh đẹp vô ngần.

“Chờ đã...” Lòng quặn đau, Phó Trường Đình phi thân đuổi theo, vượt qua bậc cửa, mới hay gió trắng vô tình thổi tan luôn cả tia quỷ khí cuối cùng trong phòng.

Đứng lặng trong tuyết nhìn trần trần bóng đêm vô tận, hồi lâu sau, Phó Trường Đình mới chậm chạp xoay người, lao đảo rẽ vào một hướng khác trong sân.

Đền phòng bếp sau quán đã tắt từ lâu, không gian tối om chẳng trông thấy gì. Đẩy nửa cánh cửa, bên trong được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, cái chảo lớn bắc trên bếp được lau chùi sáng bóng, nhẹ tỏa ra vàng sáng mờng lung. Tủ bên cạnh bếp mở rộng cửa, một cái bóng đen thù lù ngồi dưới tủ liên tục nhấp nhom, tiếng xuyết xoa lẫn với tiếng nuốt nước bọt cũng nường theo đó thi thoảng truyền tới.

Phó Trường Đình im lìm tựa cửa nhìn, lặng lẽ đến cạnh nó.

“Xoẹt ——” đèn cây trên bếp bỗng phụt sáng. Bóng đen giật mình, “Á ——” một tiếng quay lại. Đó là mặt một con mèo rừng tròn vạnh xù xù lông, bên mép còn dính vụn bánh gạo, trên cái bụng to như cái trống là cái bát lớn viền xanh của nhà ông chủ, vài cái bánh gạo tròn xếp trong bát giờ chỉ còn thừa lại một ít mẩu vụn đường.

“Đạo, đạo, đạo...” Nó sợ đến mức lấp bắp, hàm răng nghiêng kèn kẹt, kinh hãi nhìn đạo nhân thành linh lù lù trước mặt, “Mèn ơi...”

Hét lên một tiếng, con mèo không dám nói gì nữa, xoay cái thân tròn ồm tính kiếm đường tháo chạy, tay còn không quên vơ theo nửa cái bánh ăn dở.

Tiếc rằng đạo giả chỉ cần một tay đã đủ tóm nó lại rồi, “Trong tủ còn một chén nữa, thiếu có thể lấy thêm.”

Phủi phủi bụi trên áo nó, đạo giả cầm cái bát lớn trên bàn bếp nhét lại vào trong tay nó, sau đó im hơi lặng tiếng bỏ đi.

Sơn Tra cầm cái chén mà không tin nổi, nó ngậm ngón tay, ngẩng đầu nhìn trong chạn, đúng là còn một cái chén lớn nữa, bánh gạo mới làm toả hương gạo thơm nức, trong đêm tản ra một quang sáng ngon mắt.

Đạo sĩ ấy... hình như lưng có hơi khòm. Bán tín bán nghi nhìn về phía đạo giả thỉnh linh xuất hiện, rồi lại thỉnh linh bỏ đi, Sơn Tra thầm nghĩ.

Một lúc sau, Phó Trường Đình lại xuất hiện. Thấy con mèo cuống quít lùi về sau, sắp ngã vào bàn bếp không chui ra được, đạo giả không nói gì, chỉ đặt bên cạnh nó một bộ đồ sạch sẽ.

Mấy năm không gặp, dĩ nhiên nó không được sống tươi tắn, trên người vẫn mặc bộ đồ cũ hời trước, còn rách rưới bẩn thỉu.

Mấy ngày vừa qua, y nhờ vợ chồng ông chủ ngày nào cũng làm cho y một ít bánh gạo trắng, đến chiều thì bỏ vào chạn bếp. Con mèo thích ăn món đó, Phó Trường Đình nhớ thế. Dưới tàng cây hải đường trong sân, y bỏ một cái gương đồng nhỏ, còn có mấy nén bạc sáng lấp lánh. Qua vài hôm, y phát hiện bánh gạo trong bếp qua mỗi tối là bị chén sạch. Còn thứ để dưới cây chẳng có ai động đến.

“Ngài...” Con mèo đảo mắt, cực lực gặm ngón tay cho đến khi thấy y đi ra tới ngoài cửa, rồi lại xoay người giúp nó đóng cửa, nó mới sợ hãi nói, “Ngài... có thể giúp tôi tìm Hạnh Nhân không?”

Phó Trường Đình lắc đầu, lòng lại chua xót. Hàn Thiên đem chúng giao phó cho y, nhưng y lại gần như phụ kỳ vọng của người đó.

Con mèo rất thất vọng, “Nó nói muốn đi tìm chủ nhân, sau đó không thấy quay lại nữa. Lửa trong sân lớn quá, nó không cho tôi đến gần... Tôi chờ mãi trong tiệm... sau đó, lửa lan đến phòng ngủ của chủ nhân... Ngài nói đi, có phải nó đã...”

Đạo giả không giỏi nói bị đôi mắt bùng sáng của Sơn Tra đóng đinh tại chỗ, nhìn khuôn mặt nhem nhuốc của con mèo, cố gắng dần lòng để không thất vọng cho nó biết rằng, lời hứa đã đốt trụi mọi thứ rồi, “Ta sẽ giúp người tìm.”

Sơn Tra lập tức cười hoan hỉ, con mèo trời sinh tính khờ khạo được chủ nhân bảo bọc quá cẩn thận, không phân biệt được thật dối trong cuộc sống, “Vậy ngài có thể giúp tôi tìm chủ nhân không?”

“...”

Nó không nhìn thấy đạo giả mím chặt môi, còn hào hứng xoay eo, tay khó khăn vòng qua cái bụng lớn quá cỡ, thở hổn hển kéo một cái bọc gì đó sau lưng, “Tôi còn giữ thứ này của chủ nhân. Lúc lửa lớn lan tới phòng ngủ, tôi đã lấy ra khỏi ngăn tủ.”

Cái bọc bị buộc quá chặt, hai tay vòng ra sau hì hụi đến đỏ mặt tía tai cũng không gỡ được nút thắt. Con mèo thở hồng hộc, càng làm cái bao dịch ra đằng sau, cặp móng mò móc trước ngực cả buổi cũng hoài công. Cuối cùng chỉ có thể nhìn Phó Trường Đình, “Hồi trước còn gỡ xuống được, mấy hôm nay ăn nhiều quá nên...”

Cái bọc đeo nhiều năm trên lưng đã đen đến mức không nhìn ra được màu cũ. Phó Trường Đình tháo xuống giúp con mèo mới hay đó là ngoại bào Hàn Thiên từng mặc, trên góc áo dùng sợi tơ cùng màu thêu một con ve sâu thật sống động. Ve sâu chỉ có thể sống trong mùa hè, mà người đó thật sự đã không chờ được đến thu...

Con mèo kinh ngạc nhìn vành mắt đạo giả bỗng hoen đỏ...

Bên dưới ngoại bào mới là một bao vải thật sự, mở ra lại thấy một lớp vải nữa. Phải mở đến lớp thứ ba mới thấy một lớp giấy dầu, bên trong giấy dầu dày cứng bao bọc một bộ đạo bào, vải nền trắng tinh, đường viền mép áo có màu lam sẫm, trên vạt áo trắng tuyết thêu hình mây trôi lộng lẫy. Mở đạo bào ra, bên trong còn có một mẫu xương ngón tay lẻ loi. Không phải xương của Hàn Thiên, chỉ là thứ y tìm được trên kệ hàng, sau đó nhét vào tay người đó. Đạo bào cũng là y đưa cho.

Người đó cất những thứ Phó Trường Đình đưa cho thật cẩn thận, bất kể là thứ gì. Cẩn thận đến nhường ấy...

Đứng dậy, Phó Trường Đình bỗng guồng chân phóng như điên một mạch về phòng mình. Tay áo dài tung bay, y đóng sầm cửa lại. Gió tuyết ngoài kia không vào được, chỉ thổi ù ù quanh cửa, mỗi tiếng rin rít lọt vào tai nghe như tiếng khóc.

Lưng dán vào cửa, Phó Trường Đình nhắm nghiền hai mắt, từ từ trượt xuống dưới đất.

Hàn Thiên...

Mùa đông triều Tân Ngụy, Vĩnh Phong năm đầu tiên, chương môn Chung Nam Phó Trường Đình từ Doanh châu quay về Chung Nam, hạ lệnh điều tra lại hai bản án cũ là việc lư hương bị mất trộm với việc Thiên Cơ Tử lên luyện cấm thuật.

Vĩnh Phong năm thứ hai, sửa lại Chung Nam lục, lư hương bị đánh cắp do Thiên Cơ Tử gây ra, không liên quan đến sự đệ Hàn Thiên. Sau khi Hàn Thiên hạ sơn, chỉ chuyên tâm tu đạo, không can hệ chuyện mất trộm bí kíp. Hàn Thiên bao che việc Thiên Cơ Tử trộm bảo vật, ngộ sát đồng môn, tuy có tội nhưng không đáng chết. Hàn Thiên lấy mệnh để đền là đủ chuộc tội.

Tháng ba Vĩnh Phong năm thứ hai, Phó Trường Đình lập y quan trùng ở dưới Tư Quá Nhai để hồi tưởng cố hữu. Sau đó truyền pháp chỉ, chuyển về gian nhà tranh bên cạnh thạch đình ở trên nhai, một mình tự ngẫm. Thiên hạ rộ lên xôn xao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-gia>